

พิ ม ๐ ค ำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๓๒

กาลครั้งหนึ่ง...ในหัวใจ

ผู้เขียน : ชฎาน์พิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1923-6

ราคา ๔๐๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนา เมธวัชร

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.พี. (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธัญภัทร พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากอินรีด
www.greenread.com

๑

กรุงโตเกียว ผู้ชายตากม และป็นหนึ่งกระบอก

“ยายฟ้า มาช่วยแม่ลากกระเป๋าน้อยสิลูก”

เสียงแปดหลอดของคุณนายชวนชมดังกึกก้องไปทั่วสนามบินนาริตะ ร้างสูงเพียง ๑๕๓ เซนติเมตร พยายามลากกระเป๋าดูทางใบไม้หิมะที่เพื่อนร่วมคณะทัวร์พากันลงความเห็นว่ามันกราวกับแบกบ้านมาทั้งหลัง ลงจากสายพานลำเลียงสัมภาระของสนามบินอย่างทุลักทุเล ผู้โดยสารที่เดินผ่านไปผ่านมาพากันจับจ้องหญิงวัยกลางคนที่แต่งตัวเปรี้ยวจี๊ดด้วยเสื้อผ้าสีฉูดฉาดใจไม่ค่อยเข้ากับฤดูหนาวกันเป็นตาเดียว ฟาโหล่ส่ายหน้าช้าๆ อย่างแสร้งเห็น้อยหน้าก่อนจะผละจากรถเข็นไปช่วยมารดาลากเจ้า ‘บ้าน ’ ใบแข็งด้วยลีลาประดุกแรมโบ้ ผิดกับรูปร่างที่แสนจะบอบบางเหลือเกินของตน

“แม่จะแบกอะไรมานักหนาละ นี่ยังไม่ได้ไปขอปึงที่ไหนกระเป๋ายังหนักขนาดนี้ แล้วถ้าขอไปแล้วมันจะขนาดไหนเนี่ย”

หญิงสาวบ่นอุบ ดวงหน้าหวานอง้ง แต่ไม่ได้ลดความงามที่คุณนายชวนชมแสนจะภูมิใจเป็นนักหนาลงแม้แต่น้อย จะไม่ให้ภูมิใจได้อย่างไรเล่า

ก็มีแต่คนบอกว่าแม่ลูกสาวตัวดีคนนี้สวยเหมือนตอนสาว ๆ ไม่มีผิดทั้งดวงหน้าเรียวเล็กใสกระจ่างที่ประดับด้วยดวงตากลมโตและแพขนตาจนระยับทรงเสน่ห์ จมูกเล็กโด่งตามธรรมชาติที่กล้ำพูดได้ว่าเป็นกรรมพันธุ์ที่ใครเห็นเป็นต้องอิจฉา แล้วไหนจะริมฝีปากแดงอมนั่นอีกเล่า ผู้ชายที่ไหนเห็นก็เหลียวมองกันคอแทบหักแล้ว จะเว้นก็แต่...ผู้ชายตาถั่วบางคนที่กล้าทำให้ยายฟ้าใสเสียใจนั่นละที่มองไม่เห็นความงามนี้

“อ๊ย...ที่มันหนักก็เพราะแม่ซื้อกระเป๋ามาสามใบต่างหากละ เพื่อเวลาช้อปปิ้งแล้วจะได้ตักลูกช้อปกุหลาบได้ทันที ไม่ต้องซื้อใหม่ให้มันเปลืองไรงูลูก”

คนเป็นแม่ฉึกยิ้มกว้างอย่างตื่นเต้นเมื่อนึกถึงสวรรค์แห่งการช้อปปิ้งที่รออยู่เบื้องหน้า ช่วงปลายปีแบบนี้มีแต่ของลดราคาทั้งนั้น เรียกว่าลดละบันหันแหลกแทบจะต่ำกว่าทุนทีเดียว ถ้าซื้อไปขายที่เมืองไทยละก็จะได้กำไรขนาดไหนกันหนอ แต่คิดถึงเบงกีสี่เทาที่จะวิ่งมาเข้ากระเป๋าก็สุขใจจนแทบจะปีนขึ้นไปหัวเราะบนหอคอยโตเกียวแข่งกับก๊อดซิลลาได้ทุกเมื่อ

รวย! รวย! รวย! อย่างเดียว

ฟ้าใสถอนใจเฮือกใหญ่ แค่เห็นรอยยิ้มกว้างที่มองทะลุทะลวงเข้าไปถึงลิ้นปี่นั้นก็รู้แล้วว่าคุณนายชวนชม เจ้าแม่เงินกู้ชื่อดังของย่านบางนา กำลังคิดอะไรอยู่ ก็...คงไม่พ้นเรื่องเงินๆ ทองๆ และกำไรล้านแปดนั่นละ ไม่รู้จะอะไรนักหนาสิน่า ขนาดมาเที่ยวพักผ่อนทั้งที่ยังคิดจะมาตะลุยกช้อปซื้อของกลับไปขายอีก ไม่สิ...ที่จริงต้องบอกว่าวัตถุประสงค์ของการจัดทัวร์กรุ๊ปเล็กๆ ขนาดสิบคนในครั้งนี่ก็เพื่อพาเพื่อนก๊วนแชร์แม่ชะม้อย อ๊ย! แชร์แม่ชวนชมมาหาของกลับไปขายมากกว่า ไอ้ที่บอกว่าจะคืนกำไรให้ผองเพื่อนนั่นเป็นข้ออ้างทั้งเพ เดิมขนาดทะเลเรียกพี่อย่างคุณนายชวนชมนะหรือจะยอมคืนกำไรให้ใครโดยไม่มีอะไรแอบแฝง ก็แค่มาเป็นกรุ๊ปมันถูกกว่าบินมาคนเดียวต่างหากเล่า!

ผัดกับฟ้าใสที่มีเพียงกระเป๋าเดินทางขนาดย่อมหนึ่งใบ และเป้ปืน

สี่ขีดติดตัวอีกหนึ่งไปไว้ใส่พวกสมุดโน้ต ปากกา และกล้องถ่ายรูป เอาไว้
จดบันทึกและเก็บภาพสิ่งรอบตัวประสาคอลัมนิสต์สาวไฟแรง...

ไฟแรงเธอ...ข้าตัวเองจริงๆ เมื่อสองเดือนก่อนคงใช่...แต่ตอนนี้
เธอรู้สึกเหมือนไฟมอดไปหมดแล้ว หลังจากที่ได้เห็นภาพบาดตาพวกนั้น...
และ...ได้ยินคำพูดบาดหูที่กรีดลึกลงไปในตัวใจ

‘ไม่รู้หรือไงว่าตัวเองน่าเบื่อแค่ไหนนะ หา! ใครทนได้ก็ตายด้าน
แล้ว!’

หญิงสาวพยายามกลั้นหายใจน้ำใสๆ ที่พร้อมจะเอ่อล้นออกมาจาก
สองเบ้าตาเอาไว้อย่างสุดความสามารถ แล้วออกแรงฮึดยกกระเป๋ายักษ์
ของมารดาวางลงบนรถเข็นตั้งโครม

ไม่ได้! เราจะอ่อนแอไม่ได้ เข้มแข็งเข้าไว้ยายฟ้าใสเอ๊ย! ออกหักแค่นี้
มันไม่ตายหรอก คอหักถ้ารักชาติๆ ยังรอดเลย ประสาอะไรกับเรื่องแบบนี้
ที่ยอมลงทุนลงนามาถึงนี้เพื่อที่จะลืมคนบ้าๆ นั้นไม่ใช่หรือไง!

“แล้วพ่อไปไหนล่ะคะแม่”

หลังเรียกขวัญคืนมาให้ตัวเองได้บางส่วนแล้ว หญิงสาวก็หันรีหันขวาง
มองหาปิ๊ะปาสุดที่รักทันที รายนั่นนะไวใจได้ที่ไหนกันเล่า นั่นไง เอาอีกแล้ว
เหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยนจริงๆ

“คุณพ่อ!”

ฟ้าใสร้องเรียกบิดาเสียงเซียวเมื่อเห็นว่าคนวัยห้าสิบหกที่ยังดูหล่อ
เพียวเหมือนอายุแค่สี่สิบปลายๆ กำลังส่งภาษามือจิบแอร์โฮสเตสสาวชาว
ญี่ปุ่นอย่างเอาเป็นเอาตายชนิดที่ไม่ยอมทิ้งลายขุ่นแผนแดนสยามสักนิด
แถวหมู่บ้านรู้กันหมดนั่นละว่านายกวินทร์ สามีของคุณนายชวนชมนั้น
เจ้าชู้ขึ้นชื่อแค่ไหน เห็นผู้หญิงสวยๆ ไม่ได้ เป็นได้แจกขนมจิบเสียทุกราย
แถมคารมเป็นต่อ รูปก็หล่ออ่อนกว่าวัย สาวที่ไหนเจอลีลามหาละลาย
ของพ่อเข้าไปเป็นได้เคลิ้มทุกคนสิน่า แม่สาวญี่ปุ่นนั้นก็เหมือนกัน ขนาด
คุยกันไม่รู้เรื่องสักคำ ยังยืนส่งภาษาไปพูดกันได้เป็นวรรคเป็นเวร แถมยัง

ทำท่าสนอกสนใจคนมีเจ้าของแล้วอีกต่างหาก

พ่อนะพ่อ นี่คงไปหลอกเขาว่าเป็นหนุ่มโสดซึ้งรักอีกกะลืท่า เดือนไม่เคยฟังเลย...แล้วเดี๋ยวก็มีเรื่องทุกที คราวก่อนก็เพิ่งโดนแฟนของผู้หญิงที่ไปเจ๊าะแจ๊ะส่งคนมาดักกรุมถึงบ้านยังไม่รู้จักเขีตอีก โชคดีเท่าใดแล้วที่แม่โทรศัพท์เรียกตำรวจมาทัน ไม่อย่างนั้นได้ไปนอนหยอดน้ำข้าวต้มรับปีใหม่แน่

เมื่อเห็นว่าลูกสาวซีโมโหส่งสายตาพิฆาตมาให้ คนเป็นพ่อก็รีบลาล่าแอร์โฮสเตสคนงามอย่างสุดแสนเสียดาย แล้วเดินยิ้มเพล่กลับมารวมกลุ่มกับผู้ร่วมทัวร์คนอื่นๆ

“อย่าทำหน้าหงิกแบบนั้นสิวะไอ้ฟ้า เจ้าชู้วันละนิดจิตแจ่มใส่น่า นี่พ่อได้เบอร์มาด้วยนะ เก่งไหมล่ะแม่”

กวินทร์ชูกระดาดแผ่นจีวที่มีเบอร์โทรศัพท์เขียนอยู่ให้คุณนายชวนชมดูหน้าตาเฉย ทำทางภาคภูมิใจเสียเต็มประดา คนเป็นภรรยา ยิ้มรับหน้าขึ้นตาบาน พलयกมือขึ้นหยิกแก้มสามีเบาๆ ด้วยท่าทางประหนึ่งเป็นคู่รักวัยหวาน

“จ้ะ เก่งจ้ะ แสดงว่าพ่อยังฮอตอยู่นะเนี่ย”

ฟ้าใส่สับัดหน้าเมินภาพหวานแหวดตรงหน้าอย่างชัดใจ ไม่เข้าใจมารดาเอาเสียเลย ทำไมถึงได้สนับสนุนปฏิบัติการบริหารเสน่ห์ของบิดามันทุกครั้งไป มีหน้าซำยังไม่มีออกอาการทิ้งหวงให้เห็นสักนิดอีกต่างหาก หญิงสาวเคยถามว่าทำไมถึงได้ทนความเจ้าชู้ของบิดาได้ คุณนายชวนชมผู้มาดมั่นก็ตอบหน้าตาเฉยว่า

‘เพราะแม่เป็นที่หนึ่ง เป็นสุดยอดพญไทยเิงละยายฟ้า พวกนั้นก็แค่ดอกไม้ริมทาง ไม่จริงจิงอะไรหรอก ที่สำคัญพ่อเขารักแม่คนเดียวแม่ไว้ใจพ่อ’

นี่มันเหตุผลบ้าอะไรกัน! ชีวิตคู่ต้องซื่อสัตย์และมั่นคงต่อกันสิ ไม่ใช่ไปเที่ยวเจ้าชู้ต่อหน้าต่อตาแบบนี้! ไม่ใช่ทำแบบที่พ่อลู้ทำกับฟ้าใส

เข้าใจไหมพ่อ!

เจ้าของร้านบางเดินปิ้งๆ ลากรถเข็นบรรทุกสัมภาระเลี้ยวหนีไปทางอื่น กวินทร์กับชนชมมองตามลูกสาวคนเดียวไปด้วยความเป็นห่วง รู้ดีว่าอาการซีงุดหงิดแบบผู้หญิงวัยทองของฟ้าใสตลอดระยะเวลาสองเดือนที่ผ่านมาเป็นอาการขั้นหนักของคนอกหักรักคุณั่นเอง คิดแล้วก็อยากจะตีหน้าไอ้แฟนหนุ่มเง่าของลูกสาวนักเขียน รักกันมาตั้งนานจู่ๆ ก็ไปทำสาวท้องเสียนี้ ทำเอาฟ้าใสเสียอกเสียใจ ร้องไห้ร้องไห้แทบเสียผู้เสียคน แล้วยังมีหน้ามาตามง้อขอคืนดีอีก วุ่นวายจนฟ้าใสต้องขอลางานแบบไม่มีกำหนดแล้วหนีมาญี่ปุ่นนี่ละ ชีวิตถึงได้สงบกับเขาบ้าง หวังแต่ว่า...หลังจากนี้จะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับลูกสาวคนสวยของพวกเขาบ้างก็แล้วกัน

แต่ดูเหมือนว่าทริปทัวร์ญี่ปุ่นครั้งนี้จะยิ่งตอกย้ำให้หัวใจของฟ้าใสเจ็บปวดมากขึ้นเป็นทวีคูณ ภาพของเหล่าคู่รักหวานแหววที่ตระกองกอดกันท่ามกลางอากาศอันแสนหนาวเหน็บของเดือนธันวาคมนั้นทำให้ภาพความทรงจำระหว่างเธอกับคุณหมออิฐรูปหล่อที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยไหลย้อนกลับเข้ามาในสมอง รวากับมีใครตั้งเครื่องเล่นดีวีดีให้รีเพลย์ภาพซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น

ไม่มี...ทั้งมือหนาบอานที่เคาะเกาะกุ่มมือเธอเอาไว้ ทั้งไหล่กว้างที่เธอเคยซบตอนดูหนัง และ...รอยยิ้มหนุ่มนวลที่ทำให้หัวใจลั่นไหว...ไม่มีอีกแล้ว...

บ้าจริง! ฟ้าใสเอ๊ย...จนปานนี้แล้วยังจะไปคิดถึงไอ้ผู้ชายเฮงซวยคนนั้นอีก โง่! โง่! โง่ชะมัด!

หญิงสาวไขก้นหน้าผากเข้ากับกระจกรถทัวร์ดังโป๊กๆ ด้วยอาการคล้ายคนผีเข้าจนคุณนายชนชมและกวินทร์ผวา เจ้าแม่เงินกู้ผู้แสนจะเปรี้ยวจืดรีบผุดลุกขึ้นยืนด้วยมาดประหนึ่งตำรวจจราจรตามสี่แยกแล้วตะเบ็งเสียงแหลมลั่นรถ

“โตะโตะมาตะ โตะเฟอร์ซัง! สตอป! สตอป!”

เอ๊ยด!

โซเฟอร์ชาวอาทิตย์อุทัยเบรกรถเสียงดังสนั่นจนคนในรถโดยสารทุกคนเกือบล้มคว่ำหน้าคะมำตกเก๊าอีกกันเป็นแถว ฟ่ำใส่เองถึงกับไหลลงไบนั่งกันจำเฝ้าอยู่กับพื้น ดวงตากลมโตจับจ้องไปที่ร่างเล็กที่ยืนยิ้มนั่นคงอยู่บนสองขาของตนเองอย่างงุนงง หญิงวัยห้าสิบห้าผู้คลั่งไคล้ของใช้ลายคิตตี้เป็นชีวิตจิตใจเดินอาดๆ ไปที่หน้ารถโดยไม่สนใจฟีพล ไกด์หนุ่มร่างกลมบ๊องเหมือนก้อนขนมมันเดินได้ ที่นั่งอึ้งอัปปากหอรอฝูงแมลงวันเข้าไปวางไข่ มือป้อมถือไมโครโฟนค้าง ดูเหมือนจะลืมนไปแล้วว่ากำลังพูดอะไรค้างไว้

“นี่! ขับรถให้มันนุ่มนวลหน่อยสิ ฟ่ำใส่ มายดอตเตอร์นะเขากำลังเครียด ยู โนว์ โบรมกเคนฮาร์ตนะ อันเดอร์สแตนด์”

คุณนายชวนชมไม่พูดเปล่า ยังทำท่าเต็นवादมือเป็นรูปหัวใจประหนึ่งว่าบี เดอะสตาร์ มาเองให้ทุกคนชมอย่างไม้อาย คนขับรถวัยดึกส่งสายตาสงสารเวทนามาให้ฟ่ำใส่ที่ก้มหน้าดูไม่กล้าสบตาใคร หญิงสาวค่อยๆ ปีนกลับขึ้นไปนั่งบนเบาะอย่างทุลักทุเล

อยากจะหายตัวไปเสียเดี๋ยวนี้จริงๆ แม่ะแม่ะ จะประกาศให้เขารู้กันทั้งเกาะญี่ปุ่นหรือยังกันเนี่ย!

การหลบลิ้มเลียแผลใจครั้งนี้ของฟ่ำใส่ดูจะเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง เมื่อมีโอรังปากเอกประจำกรุงเทพมหานครอย่างคุณนายชวนชมอยู่ด้วย คุณแม่ช่างจ้อผู้ถือคติว่าในโลกนี้ไม่มีความลับได้ประกาศให้ลูกท้าวรรู้ทั่วกันว่าฟ่ำใส่กำลังอยู่ในช่วงของการรักษาแผลใจหลังการอกหักขั้นรุนแรง ทำเอาอาชีวะมาฆ่าทั้งหลายพากันออกอาการเป็นห่วงเป็นใย ซื้อขมมมมเนยมาปლობใจกันยกใหญ่ นี่ยังไม่ทันไรฟีพลกับอาคิตะซึ่งคนขับรถวัยคราบูก็รู้ลึกรู้ตีเรื่องส่วนตัวของเธอไปจนเกือบจะหมดอยู่แล้ววันเดินทางกลับสงสัยได้รู้ว่าโคตรเหง้าบรรพบุรุษของเธอมิใช่ที่หลังก็เมิดกันถ้วนหน้าแน่ๆ ส่วนพ่อนะหรือก็ได้แต่คอยเป็นลูกคู่เห็นดีเห็นงามไป

กับแม่เสียทุกอย่าง มั่นนำโมโหหนักเชียว! รู้แบบนี้นอนเก็บตัวอยู่ที่บ้านยังสงบเสียกว่า!

“และนี่แหละครับก็คือศาลเจ้าเมจิที่แสนศักดิ์สิทธิ์ ที่ชาวญี่ปุ่นจะมาสักการะขอพรกันในเวลาเที่ยงคืนของวันที่ ๓๑ ธันวาคม หรือช่วงที่ย่างเข้าปีใหม่นั้นเอง ซึ่งคนจะแน่นมากเป็นปลาทะเลบั้งเดินไม่ได้เลยนะ สะกรุ๊ปเรามีผู้สูงอายุอยู่หลายท่าน ผมก็เลยพามาชมเสียวันนี้ดีกว่า เราคงมาเบียดกับคนญี่ปุ่นในวันจริงไม่ไหวแน่”

โกดะร่างกลมพุด พลังพาลูกทัวร์ทั้งสิบชีวิตเดินผ่านถนนกรวดสายเล็กๆ ที่มีต้นไม้ขนาดใหญ่ร่มหิมาขึ้นเรียงรายอยู่โดยรอบ โดยไม่สนใจเสียงลูกทัวร์บางส่วนร้องโวยวายเมื่อได้ยินคำว่า ‘แก’ บรรยากาศร่มขึ้นเป็นธรรมชาตินี้เองที่ทำให้อากาศยามเช้าอันเย็นเยือกอยู่แล้วดูจะทวีความหนาวเหน็บขึ้นหลายเท่า ไฟใส่ควักกลิ้งดิดิจัลล์ตัวเล็กขึ้นเก็บภาพบรรยากาศรอบตัวอย่างมีความสุข ทั้งต้นไม้เขียวขจี ทั้งเสียงนกร้องรอบตัวไม่น่าเชื่อว่าวัดหลวงที่แสนสง่างามนี้จะตั้งอยู่ใจกลางกรุงโตเกียวที่แสนวุ่นวาย แคมป์ยังห่างจากย่านวัยรุ่นอย่างฮาราจูกุไปไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตรด้วยซ้ำไป แต่เสียงสับสนอลหมานของถังลมเมืองกลับส่งมาไม่ถึงบริเวณอารามสักนิด มีเพียงเสียงฝีเท้าและลมหายใจของเธอเท่านั้นที่ได้ยินชัดเจนอยู่ในความเงียบงัน

หญิงสาวก้มลงเก็บใบไม้มิจิที่มองดูแล้วคล้ายๆ กับใบเมเปิ้ลย้อยส่วนสุดไว้ในสมุดบันทึกซ้าๆ อย่างที่ชอบทำเป็นประจำ หัวใจไฟลั่นก็ไปถึงใบหน้าขาวใสของชายหนุ่มอีกคนที่มักจะระบายด้วยรอยยิ้มทุกครั้งที่เห็นเธอเก็บใบไม้รูปร่างแปลกๆ สอดไว้ในสมุดหรือหนังสืออ่านเล่น

‘เอาอีกแล้วน้องฟ้า เตียวก็ลืมนั่นหน้าคาสมุดอีกหอรอก แล้วก็งอแงบอกว่าพี่อู้ไม่เตือนทุกที’

ฟ้าใสเฝ้าริมฝีปากแน่นจนเป็นเส้นตรง พยายามสลัดเสียงหนุ่มนวล

อ่อนโยนของเขากออกไปจากความทรงจำ เลิกคิดเสียที่เถอะ พี่อูฐที่แสนดี คนนั้นตายจากหัวใจของเธอตั้งแต่วันแรกที่เธอเดินจากเขามาแล้ว วินาทีที่เธอรู้ว่าเขากำลังจะมีลูกกับใครอีกคนอย่างไรเล่า!

“ยายฟ้า อย่ามัวแต่ยืนซึมเป็นนางเอกมิวสิกวิดีโอสิ มาถ่ายรูปให้พ่อกับแม่หน่อยเร็ว”

คุณนายชวนชมในเสื้อโคตสีชมพูหวานแหววตะโกนเรียกลูกสาว ก่อนจะรีบโพล่ท่าสวิตกอดกับกวีรินทร์กลมดิก ไม่อายผีญี่ปุ่นจวบจนสักนิดฟ้าใสถอนใจอย่างเหนื่อยหน่ายเชิงโลก แต่ก็ยอมทำตามอย่างว่าง่าย รอยยิ้มจางๆ ผุดพรายที่ริมฝีปากอึดเมื่อเห็นสีหน้าและแววตาเปี่ยมสุขของบิดาและมารดา ท่าทางกระชุ่มกระชวยดีด้าราวกับมาฮั่นนี่มนรอบสองของกวีรินทร์นั้น มองปราดเดียวก็รู้ในทันทีว่าเขารักภรรยาเพียงใด

เพียงแต่...ฟ้าใสไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าทำไมบิดาถึงต้องออกลายเจ้าชู้ชนิดที่แค่ซาโนวาแทบกราบเรียกพี่แบบนั้น ในเมื่อสีหน้าแววตาบังชัดเจนถึงความรักปานจะกลืนที่มีต่อคุณนายชวนชม หรือว่าความเจ้าชู้เป็นสิ่งที่อยู่ในดีเอ็นเอของผู้ชายทุกคนกันหนอ

“และตรงนี้นะครับก็คือประตูทางเข้าศาลเจ้า จะเห็นว่ามีການສານຢູ່າຄຸມບັນໄດທາງຂຶ້ນເອົາໄວ້ນະຮັບ ມັນເປັນຢູ່າຊົນຕົວເຢັດກັບທີ່ໃຊ້ທ່າສາຍສິດຢູ່າຈັກດີສິດທິພັນຮອບຕົ້ນໄມ້ ນີ້ເຄືອກເປັນທາງເດີນສຳລັບເທພ ເວລາທ່າພິດີກີ່ເທກັບກຳລັງອຸຸຸຸຸຸຸເຢັດເທພໃຫ້ມາຮ່ວມອຳນວຍພຣໃຫ້ຜູ້ທີ່ມາສັກກະນະຮັບ”

พี่พลอธิบายเจ็ดยั่วด้วยท่าทางคล่องแคล่วผัดกับร่างขนาดจัมโบ้ของตัวเองยิ่งนัก เขาเดินนำคณะทัวร์มาจนถึงลานหินหน้าแท่นสักการะของนิกายชินโต ด้านหน้าทางขึ้นกันไว้ด้วยไม้กระดานสีขาวยาวใหญ่ พื้นด้านหลังมีการปูผ้าสีขาวยาวไล่ไปจนถึงด้านบนบันไดไต่กล่องรับบริจาคที่ทำจากไม้เนื้อหนาสีเข้ม

“อ้าว กันแบบนี้ก็อดเข้าไปไหวข้างโนน่ะสิ”

ลูกทัวร์คนหนึ่งเอ่ยขึ้น โกดู้สแด่รอบรู้ยืมจนตาหยีผลุบหายเข้าไป

ในไขมันบริเวณแก้ม ก่อนจะตอบอย่างนุ่มนวลและชัดเจนเช่นทุกครั้ง

“อ้อ นั่นเอาไว้เพื่อเวลาคนมาสักการะช่วงปีใหม่นะครับ เพราะคนจะหลั่งไหลมาแบบทะลักทะล้นจนศาลเจ้าแทบพังเลยล่ะครับ คิดดูสิครับว่าคนเป็นแสนกรูเข้ามาในที่แคบจะวุ่นวายแค่ไหน ถ้าปล่อยให้เข้าไปที่แท่นบูชาหวังได้ฟังหมดแน่ เขาก็เลยต้องกั้นเอาไว้ ให้เราโยนเหรียญบริจาคได้ตรงนี้นั่นแหละ ทุกท่านหยิบเหรียญห้าเยนขึ้นมานะฮะ อันที่มีรูตรงกลางนั้นล่ะครับ คนญี่ปุ่นนิยมทำบุญด้วยเหรียญห้าเยนเพราะเสียงเรียกมันไปพ้องกับคำว่าความสุขความสำเร็จ พอโยนเหรียญเสร็จก็ให้ปรบมือสองทีด้วยนะครับ ตามความเชื่อของญี่ปุ่นโบราณ เทพเจ้าที่นิพพานจะอยู่ในสภาพหลับใหล เราต้องปรบมือเรียกเพื่อเป็นการบอกท่านว่าเรามาทำบุญแล้ว”

ลูกทัวร์ทุกคนพยักหน้าหงึกๆ เป็นเชิงรับรู้ ในขณะที่ฟ้าใสแดดจ้า สิ่งที่ได้ทอดูตึกๆ ถึงจะलगานมาพักผ่อนก็เถอะ แต่นิสัยชอบจดทุกอย่างลงสมุดเพื่อเป็นข้อมูลในการทำงานนั้นก็ยากเสียแล้ว ทุกอย่างรอบตัวมักจะเป็นเรื่องน่าสนใจน่าจดไปเสียหมด นิสัยที่พ่อitsuชอบบ่นว่าช่างน่ารำคาญ...

“หนูฟ้า ป้าอธิษฐานขอแฟนให้หนูด้วยนะลูก”

อาม่าหน้าตาใจดียกมือขึ้นลูบพวงแก้มใสของหญิงสาวด้วยความเอ็นดู

“หา? ค่ะ? อ้อ ขอบคุณค่ะ”

ฟ้าไยยิ้มเหี้ยๆ ไม่รู้จะพูดอะไรมากไปกว่านั้น

“อ๊วย ป้าก็ขอให้เหมือนกัน เผื่อว่ากลับไปเมืองไทยจะได้เจอคนหล่อๆ รวยๆ ไงจ๊ะ”

ลูกทัวร์แชร์แม่ชวนชมอีกคนพูดขึ้น หญิงสาวรู้สึกละอายจนอยากจะมุดหน้าเข้าไปอยู่ในกล่องบริจาคเงินให้มันรู้แล้วรู้รอด รอยยิ้มที่เหี้ยอยู่แล้วยิ่งเหี้ยเข้าไปใหญ่

“พ่อกับแม่ก็ขอให้หนูเหมือนกันนะหนูฟ้า”

คุณนายชวนชมยิ้มแย้มแล้วควงแขนกนิษฐ์เดินไปหามุมถ่ายรูปสวยๆ พี่พลก็ดีใจหนุ่มผู้รอบรู้ควักเหรียญห้าเยนส่งให้ฟ้าใส หญิงสาวกะพริบแพนตาถี่ๆ มองเหรียญสีทองอร่ามในมืออวบอูมตรงหน้าอย่างงุนงง

“เอาเลยละ ผมให้แลก ที่นี้คักดีสิทีไรจะครับคุณฟ้าใส ผมขอพรให้ได้แต่งงานกับแฟนยังได้เลย คุณฟ้าใสอธิษฐานเรื่องรักแท้ได้เลยครับ รับรองว่าได้ผลชั่ววูบ”

สาวน้อยตาโตพูดไม่ออก รู้สึกเหมือนมีอะไรมาจุกที่คอหอย แม้จะพยายามนึกยิ้มหวานรับความปรารถนาดีของพี่พลก็อดแอบกินมาตราชานอยู่หลายครั้ง แต่มองอย่างไรก็เหมือนกำลังเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันเตรียมพร้อมจะจับคอคนพูดมากกว่า มีบางคำที่เหรียญห้าเยนมาถนัดใจแน่น รู้สึกสมเพศตัวเองเต็มทนที่กลายเป็นหญิงสาวซ้ารักน่าเวทนาในสายตาคนอื่นแบบนี้

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะอิตาฟิอูซุบ้านั้นคนเดียว! ทั้งความเจ็บปวดปานจะขาดใจตายและความอับอายเกินจะรับนี่ เป็นเพราะเขาคนเดียว!

หญิงสาวกำหมัดแน่นจนเหรียญที่อยู่ตรงกลางฝ่ามือกดแน่นแนบไปกับเนื้อนุ่มจนเจ็บแปลบ เธอกัดฟันกรอดก่อนจะโยนเหรียญเจ้าปัญหานั่นไปข้างหน้าสุดแรงเกิด เสียงปรบมือบ๊าๆ สองครั้งดังดูดยาตาทุกคู่ให้จับจ้องมาที่คนหน้ามุ่มบอญญไม่รับกันเป็นตาเดียว แต่เจ้าตัวไม่สะทกสะท้านสักนิด แถมยังพนมมือท่วมหัว หลับตาปี ปากก็ขมุขมิบอธิษฐานด้วยท่าทางเอาจริงเอาจังเสียจนพี่พลต้องถอยกรูดไปยืนอีกมุม ก็ดูแล้วเหมือนฟ้าใสเตรียมขอพรจะไปขึ้นชกบนเวทีมวยเสียมากกว่า

เอวาระ! ไหนๆ ก็ไหนแล้ว ขอพรประชิดชีวิตมันเสียเลย เจ้าประคูน...ช่วยส่งรักแท้มาให้ลูกช้างที่เท่อ...ไม่สิ ต้องขอผู้ชายดีๆ ที่จะรักแต่ลูกคนเดียวมาให้หน่อย ไม่เอาคนเลวๆ แบบอิตาฟิอูซุอีกแล้วนะเจ้าคะ!

เกือบเที่ยงคืนแล้วแต่ฟ้าโสมยังไม่วู้สึกง่วงสักนิด ในขณะที่ลูกทัวร์คนอื่น ๆ ผลิยหลับกันไปตั้งแต่สี่ทุ่มกว่าแล้ว พอเข้าที่พักที่โรงแรมชั้นไนน์ ซิตี พรินซ์ ย่านนิเคบุคุโระ ทุกคนก็พากันแยกย้ายไปพักผ่อนเตรียมเก็บแรงไว้ชอปปิงวันรุ่งขึ้นทันที ปล่อยให้สาวน้อยร่างเล็กเดินฝ่าลมหนาวออกไปซื้ออาหารรอบดึกที่ห้างเซยูฝั่งตรงข้ามโรงแรมเพียงลำพัง ถ้าเมืองไทยมีห้างที่เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบนี้บ้างคงดีไม่น้อย คนชี้เหงาที่กลางคืนไม่ค่อยยอมหลับยอมนอนแบบเธอจะได้มีที่ฝากกระเพาะที่คอยแต่จะร้องหาของกินทั้งวันทั้งคืนกับเขาบ้าง

จริงอยู่ว่าร้านมินิมาร์ตยี่สิบสี่ชั่วโมงบ้านเราก็มีทุกสิ่งให้เลือกสรรเหมือนกัน แต่คงไม่มากมายน่ารับประทานไปหมดเหมือนที่ห้างเซยูนี้หรอก ทั้งผลไม้สดๆ อาหารสดๆ แล้วไหนจะขนมขบเคี้ยวญี่ปุ่นแพ็คเกจสวยๆ พวกนั้นอีกเล่า แคเห็นกล่องก็อยากจะซื้อกลับไปลองรับประทานมันเสียทุกยี่ห้อเลยเชียวละ สาวน้อยร่างบางมองกล่องขนมนานาชนิดในตะกร้าชอปปิงของตัวเองแล้วถอนใจ กินขนาดนี้ก็แล้วทำไมยังผอมแห้งแบบนี้อยู่อีกน้อเรา โดยเฉพาะออก...จะอย่างไรก็ยิ่งดูราบเรียบแยกข้างหน้ากับข้างหลังไม่ออกสักที เมื่อก่อนพี่อูจก็ล้อเธออยู่บ่อยๆ...

เอาอีกแล้ว...คิดถึงเขามากแล้ว ทำไมถึงไม่รู้จักเซตเสียทีนะฟ้าใส!

หญิงสาวไขก้นหน้าผากกับพื้นวางของสองสามครั้งอย่างแสนหงุดหงิด ประสาคนโลภส่วนตัวสูง โดยลึมนึกไปว่ารอบกายมีผู้คนมาจับจ่ายซื้อของ ยามดึกอยู่ด้วย แม้จะบางตาไม่ดับคั้งเท่าตอนกลางวัน แต่มากพอจะสร้างกลุ่มญี่ปุ่นมุงกลุ่มใหญ่ให้รุ่มมั่งดูอาการแปลกๆ เหมือนเจ้าเข้าของเธอ กันเป็นตาเดียว ฟ้าใสชะงักเมื่อหันไปเห็นว่าคนรอบตัวแสดงที่ท่าหวาดกลัว เธออยู่ไม่น้อย หญิงสาวจึงได้แต่ค้อมศีรษะเป็นเชิงขอโทษขอโพย

อยากจะเอาหัวโขกเข้าหัวญี่ปุ่นตายเสียให้รู้แล้วรื้อด เวลายุ่งในภวังค์ที่ไรชอทำอะไรเพี้ยนๆ แบบนี้ทุกทีสิน่า

ฝูงญี่ปุ่นมุงพากันล่าหน้าและสลายตัวอย่างรวดเร็วราวกับไม่มี

อะไรเกิดขึ้น จะวันก็แต่ร่างสูงสง่าที่ยืนอยู่ตรงมุมชั้นวางอาหารกระป๋องที่ยังคงหยุดมองฟ้าใสด้วยดวงตาคมกริบอย่างสนอกสนใจ จะเรียกว่าจ้องแบบไม่รักษามารยาทก็คงไม่ผิดนัก แถมเมื่อฟ้าใสวัดดวงตากลมโตไปทางคนไร่มารยาทอย่างขุนเคื่อง แทนที่ชายหนุ่มหน้าคมจะหลบตา เขากลับประสานสายตากับหญิงสาวอย่างท้าทาย

เพียงแค่นี้ได้สบตาคู่นั้น...ฟ้าใสก็รู้สึกราวกับร่างชาวบรเ่รียวแรงขึ้นมาเฉยๆ ประหนึ่ง...ถูกมนตร์สะกดของดวงตาสีนิลตริ่งร่างเอาไว้กับที่ หัวใจดวงน้อยๆ เต้นรั่วเร็วดังกลองศึก ยิ่งมองลึกลงไปในตัวตาคู่นั้นเท่าใด ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนกำลังจมดิ่งลงไปในห้องน้ำลึกที่ไม่อาจหยั่งถึงมากขึ้นทุกที

ตู่บ!

ฟ้าใสสะดุ้งสุดตัวเมื่อกล่องซีเรียลทางด้านหลังตกจากชั้นวางสินค้ามากระแทกตึระเซเบาๆ ดิ่งรั้งสติที่เกือบจะหลุดลอยไปกับมนตร์สะกดของดวงตาคมกริบคู่นั้นให้กลับมาสติในร่างตามเดิม ใบหน้ารูปไข่ร่อนผ่าวหญิงสาวรีบก้มลงเก็บกล่องซีเรียลขึ้นวางบนชั้น แล้วรีบจำอำวเดินหนีไปทางอื่นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

น่าอายจริงๆ ไปจ้องตาเคลิบเคลิ้มกับคนแปลกหน้าได้ยังไงกัน เขา...เขาจะหาว่าเราบ้าหรือเปล่าก็ไม่รู้

แก้มใสซึบสีเลือดจนแดงก่ำไปถึงใบหู เมื่อนึกถึงแววตาทรงพลังของชายหนุ่มรูปงาม...ใช่...เขารูปหล่อจริงๆ นั่นละ แม้จะเห็นเพียงแวบเดียวก็เถอะ ก็แหม...เขาโดดเด่นสะดุดตาออกปานนั้น รูปร่างสูงใหญ่สง่างาม ใบหน้าคมคายที่ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีดำสนิทยาวระปานนั้นประดับด้วยเครื่องหน้าทรงเสน่ห์ชวนมอง เพียงแต่...สายตาที่เขามองเรานั้น...จะว่าอย่างไรดีล่ะ...ช่างดูหอยหยงเสียจนเธอพลอยรู้สึกหดหู่ไปด้วยอย่างประหลาด

มือบางเอื้อมไปหยิบมะเหม่กึ่งสำเร็จรูปรสไก่เทรียกีสู่ตะกร้าที่เกือบจะล้นอยู่แล้วด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่ยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

พลันสายตาเจ้ากรรมก็มองทะลุชั้นเบาะหมีกึ่งสำเร็จรูปไปพบกับดวงตาคมกริบคู่เดิมอีกด้านหนึ่งของชั้นวางสินค้า

เขาเดินตามเธอมาอย่างนั้นหรือ! แล้ว...จะตามมาทำไมกัน

หัวใจระตุกวบเมื่อนึกได้ว่าตนเองอยู่ต่างแดน มีหน้าซำยังออกมาเดินท่อมๆ กลางดึกเพียงลำพังอีกต่างหาก ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาใครจะช่วยเธอกันเล่า ภาษาญี่ปุ่นโหมะๆ โต๊ะๆ ก็พูดไม่ได้สักคำ แล้วจะส่งภาษาขอความช่วยเหลือยังไงล่ะเนี่ย!

ฟ้าใสพยายามไม่มองไปทางชายหนุ่มร่างสูงที่เริ่มเดินตามเธอเหมือนเป็นพวกโรคจิต แล้วรีบพุ่งไปชำระเงินอย่างรวดเร็ว มือบางควักเงินวางใส่ถาดโดยไม่สนใจจะรับเงินทอนสักนิด เธอหยิบซองที่ซื้อใส่ถุงลวกๆ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าได้รับสินค้าครบหรือไม่ รู้เพียงต้องรีบเผ่นออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

พระเจ้าขา...ที่ลูกช้างภาวนาของผู้ชายไปเมื่อกลางวันนะขอยกเล็กน้อยคะ ลูกแค่ประศดชีวิตเฉยๆ ไม่ต้องส่งมาให้จริงๆ ก็ได้ เชื่อแล้วว่าศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ลูกขอขึ้นคานดีกว่าถูกฆ่าหั่นศพนะเจ้าคะ!

เท่าเลิกในรองเท้าบูตหนังสีเข้มสวาววาวๆ ฝ่าลมหนาวยะเยือกยามราตรีด้วยความเร็วประหนึ่ง เรวดี ศรีท้าว เพื่อให้ไปถึงที่พักที่อยู่ฝั่งตรงข้ามให้เร็วที่สุดเท่าที่สองขาจะอำนวย ฟ้าใสหันซ้ายหันขวาอย่างลະลະลั้ง แม้ผู้ชายหน้าคมคนนั้นจะไม่ได้เดินตามมาอย่างทีกลั่นกนกนา แต่ก็ยังไวใจไม่ได้อยู่ดี ทางเข้าโรงแรมที่ใกล้ที่สุดปิดตั้งแต่ห้าทุ่มแล้ว เธอจึงต้องเดินอ้อมไปเข้าอีกทาง ถึงแสงจากเสาไฟข้างทางจะสว่างจ้า แต่ไม่ได้ทำให้รู้สึกอุ่นใจแม้แต่น้อย ไหนบอกว่ามาเที่ยวญี่ปุ่นก่อนข้างปลอดภัยไง เพราะมีกล้องรักษาความปลอดภัยติดอยู่แทบจะทุกจุด อัตราการก่ออาชญากรรมก็ต่ำ แล้วนี่มันอะไร วันแรกฟ้าใสก็เจอดีเสียแล้ว จะดวงจู้ตั้งแต่ปีนี้นับปีหน้าเลยหรือยังไ้กันนะ!

ฟ้าใสซังกะผีเท่าเมื่อเห็นร่างสูงของหนุ่มโรคจิตในเสื้อโคตสีดำเนื้อดี

ยืนอยู่ไม่ห่างจากประตูทางเข้าโรงแรมนัก หญิงสาวถอยหลังโดยอัตโนมัติ แต่ช้ากว่าชายหนุ่มตาคนที่ก้าวขาขวาๆ ไม่ก็ก้าวก็เข้าประชิดตัวเธอเสียแล้ว มือหนาในถุงมือหนังสีเดียวกับเสื้อโค้ตบีบต้นแขนเล็กน้อย ส่วนอีกมือหนึ่ง กดวัตถุสีดำมะเมื่อก้าวเข้าที่สีข้างของเธอ

ปิ่น!

เสียงร้องขอความช่วยเหลือที่ตั้งใจจะเปล่งออกมาในตอนแรกม้วนหายลงคอไปจุกอยู่แถวๆ ลิ้นปี ดวงตากลมโตล้นระริก ความกลัวแล่นวาบเข้าจับชั่วคราวใจจนมือไม่อ่อนปล่อยถุงขนมหล่นลงพื้น กระป๋องน้ำอัดลมกลิ้งหลุนๆ ออกมากองอยู่บนทางเท้า เมื่อมองในระยะใกล้ ชายหนุ่มตรงหน้าเธอ มีรูปร่างสูงใหญ่เสียจนเรียกได้ว่าไซ้ใกล้เคียงกับฝรั่ง ทำเอาสาวน้อยที่สูงแค่ ๑๖๕ เซนติเมตรอย่างฟ้าใสดูตัวเล็กจิ๋วไปถนัดใจ ดวงหน้าคมที่โน้มลงต่ำ และอยู่ห่างใบหน้าของเธอไม่ถึงคืบเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แต่ดวงตากมกริบคู่หนึ่งกลับทำให้หญิงสาวสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัวเหลือคณ

"M...money is in my purse...t...take it."

(จะ...เงินอยู่ในกระเป๋าคะ...เอาไปสิ)

มือเล็กยื่นกระเป๋าสตางค์ลายกระต่ายส่งให้คนตรงหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ ภาวนาให้เขารับเงินแล้วรีบไปให้พ้นๆ เสียที แต่ชายหนุ่มร่างสูงกลับกดปากกระบอกปืนกับสีข้างเธอแน่นขึ้นจนหญิงสาวรู้สึกเจ็บแปลบริมฝีปากอิมล้นระริก

ตายแน่ ไอ้ฟ้า! พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกด้วย ถ้ามอดไปได้ฟ้าใสจะเลิกปากจืด จะทำบุญทำทานเจ็ดวัดเจ็ดวาเลยเอ้า!

"I don't want your money."

(ผมไม่ยักได้เงินของคุณ)

เจ้าของเสียงทุ้มต่ำตอบกลับด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษสมบูรณ์แบบ ไม่ต่างจากเจ้าของภาษาแม่แต่น้อย เขาเคลื่อนไหวริมฝีปากหยักหนามาใกล้

ริมทางแล้วกระซิบเสียงแผ่ว ดวงตาวารีตัวดมองพนักงานเฝ้าประตูที่ยืน
มองดูคนทั้งคู่อย่างสนใจอยู่เป็นระยะๆ

“Do you stay at this Sunshine City Prince Hotel?”

(คุณพักที่โรงแรมซันไชน์ ซิตี้ พรินซ์ นี่หรือเปล่า)

ดวงหน้ารูปไข่พยักหนึ่กๆ แทนคำตอบ ชายหนุ่มนึ่งไปครู่หนึ่ง
ราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“Pick up your bags.”

(เก็บถุงของขึ้นมา)

เขากระซิบสั่งเสียงเฉียบ ฟ่ำใส่กะพริบตาถี่ๆ อย่างรุนแรง

“W...what?”

(อะ...อะไรนะ)

“I said pick them up!”

(บอกให้เก็บขึ้นมำง!)

เขาล่งซ้ำ เสียงเข้มขึ้น นิ้วโป้งหนำงหนักป็นดั่งกรีก เสียงแผ่วเบา
แต่ฟังแล้วบาดเข้าไปถึงขั้วหัวใจ ฟ่ำใส่ผลุบนึ่งลงหยิบสัมภาระโดยไม่ต้อง
รอให้ใจโรใจโหดพูดอีกครั้ง แล้วกระเด่งตัวขึ้นยืนตัวลั่น รู้สึกเหมือนเลือด
ในกายเย็นเฉียบแทบแตะจุดเยือกแข็ง ร่างสูงรังคนตัวบางเข้าชิดกายเกร่ง
มือหนาสอดอาวุธทมิฬไว้ในกระเป๋าเสื้อโคตแล้วบังคับให้เธอออกเดิน

“Please let me go. If...if you want any money...or
my watch... just take it and...and let me go.”

(ปล่อยฉันเถอะ ถ้า...ถ้าคุณอยากได้เงินหรือนาฬิกา ก็เอาไปเลยสิ
แล้ว...แล้วปล่อยฉันไป)

ฟ่ำไสรรวบรวมความกล้าพูดออกมาอย่างตะกุกตะกัก เธอหลับตาปี
แล้วยื่นแขนขวาพิกำเบบี้จื๋อคลีขาวที่ไม่มีราค่างวดอะไรให้เขาดู ถึงจะ
ไม่ใช่โรเล็กซ์ก็เถอะ แต่ก็แพงที่สุดเท่าที่เงินเดือนคอลัมน์นิสต์ตักต่อย
แบบเธอจะซื้อได้แล้ว

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ คำว่าข้อมือบางเดินตรงดิ่งไปยังประตูโรงแรม พนักงานเปิดประตุมองสองหนุ่มสาวยิ้มๆ อย่างมีเลศนัย หญิงสาวหน้าร้อนฉ่ำเมื่อคิดว่าพนักงานคนนั้นอาจกำลังคิดอกุศลเรื่องเธอกับอียักษ์โหดนี้อยู่ ขาไปนะไปคนเดียว แต่ขากลับดันคงผู้ชายกลับเข้าโรงแรมแบบนี้ก็น่าอยู่หรือ

ไม่ใช่ละ ดูดีๆ ลี ฉันทฎป็นจี้ต่างหาก

“Don't even think about it or I'll blow your brain off!”

(อย่าแม้แต่จะคิดเชียว ไม่อย่างนั้นผมระเบิดสมองคุณกระจุยแน่!)

หนุ่มหน้าคมชู่คำรามเสียงต่ำทั้งรอยยิ้มเมื่อร่างในอาณัติขึ้นตัวหนึ่งพร้อมส่งสายตาแววอนขอความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง หญิงสาวเหลือบตาขึ้นมองคนตัวโตอย่างห้วนๆ แม้เขาจะส่งยิ้มหวานโชว์ฟันขาวสะอาดแต่สีหน้าและแววตากลับเยือกเย็นชวนขนลุกравกับสวมหน้ากากหยาบอยู่ฟ้าใสแม้ริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง พยายามกลืนน้ำลายที่มาปริมอยู่รอบขอบตาจนร้อนฉ่ำ มือหนาดันร่างบางเข้าไปในลิฟต์แล้วหันมามองร่างที่สั่นเทาด้วยสายตาเรียบเฉย มือซ้ายยังคงกำอาวุธในกระเป๋าเสื้อโค้ตหนึ่งเพื่อไม่ให้กล้องวงจรปิดในลิฟต์จับพิรุณระหว่างเขากับเธอได้

“Which floor?”

(ชั้นไหน)

“7th floor.”

(ชั้น ๗)

หญิงสาวตอบด้วยเสียงเบาหวิว ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าไอ้ยักษ์วัดแจ้งนี้จะเอาอะไรจากเธอ ให้เงินก็ไม่เอา ของมีค่าอะไรก็ไม่อยากได้ เธอตัวดวงตากลมโถมมองเขาอย่างขุ่นเคือง

“What do you want?”

(คุณต้องการอะไรกันแน่)

นิ้วใหญ่จิ้มที่เลขเจ็ดบนแผงลิฟต์ สีหน้าที่ฟ้าใสเห็นว่าเรียบเฉยมา

เกือบจะตลอดเวลาเริ่มแสดงอาการเจ็บปวดแปลกๆ ริมฝีปากหยักหนาสีสดที่ล้อมกรอบด้วยไทรหนวดสีเขียวจางๆ นั้นดูเผือดสีและสั้นน้อยๆ

“I need a place to stay...”

(ผมต้องการที่พัก...)

เขาพูดโดยไม่หันมามองคนถาม ฟังใส่กะพริบตาปริบๆ นี่...นี่เธอ หลุดไปหรือเปล่า

“I’ll stay with you...tonight.”

(คืนนี้...ผมจะพักกับคุณ)

หา!

มือใหญ่กำข้อมือบางแน่นแล้วรั้งร่างเล็กเข้ามาแนบกับแผ่นอก จมูกโด่งคมคลอเคลียอยู่ข้างๆ พวงแก้มใส เขากะขิบเสียงแผ่ว

“I’ll stay with you.”

(ผมจะพักกับคุณ)

จะบ้าเหรอ!

๒

แดเนียล หว่อง

ฟ้าใสรู้สึกราวกับโลกหยุดหมุนเมื่อร่างหนาดันประตูห้อง ๗๐๘ ปิดลงอย่างเงียบเชียบ เขาโยนกุญแจห้องลงบนเตียงแล้วหยิบปืนออกมา จ่อสายน้อยที่เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว มือแกร่งคว้าข้อมือบาง เอาไว้แน่นก่อนจะเตะประตูห้องน้ำให้เปิดออก เมื่อเห็นว่าไม่มีใครเขาก็เดิน ดึงไปเปิดตู้เสื้อผ้าดูว่ามีใครหลบซ่อนอยู่หรือไม่ ดวงตาคมกริบกวาดสำรวจไปรอบตัวอย่างระแวดระวัง ท่าทางระวังตัวแจของเขานั้นเหมือน คนที่กำลังหลบหนีอะไรมาสักอย่าง

หรือว่าเขาจะเป็นนักโทษแหกคุกที่หนีการจับกุมของตำรวจ!

“Hey, give me your passport.”

(นี่คุณ ส่งพาสปอร์ตของคุณมาให้ผม)

เสียงทุ้มออกคำสั่งเรียบๆ แต่ดวงตาทอประกายน่ากลัวเสียจน ฟ้าใสไม่กล้าขัดคำสั่งเขา คำสั่งของคนทีถือปืนนะใครจะไปกล้าหือละยะ! คอแลมนิสต์สาวค่อยๆ เปิดกระเป๋าสะพายหยิบพาสปอร์ตส่งให้เขาด้วยมือ สั่นระริก ในสมองคิดสารพัดวิธีเอาตัวรอดจนหัวแทบแตก นึกโกรธ

กระเพาะตนเองนักที่ดันชอบเรียกร้องหาของกินตอนดึกๆ เจ้าของร่างถึงต้องออกไปเดินท่อมๆ กลางคํากลางคืนจนเป็นเรื่องแบบนี้ ถ้ารอดไปได้จะจะไปผ่าตัดเย็บกระเพาะเป็นการทำโทษมันเสียเลย!

ทันทีที่เห็นสัญลักษณ์ครุฑบนหน้าปกหนังสือเดินทาง ดวงตาคมกริบที่เข็งกร้าวก็อ่อนแสงลง ริมฝีปากหยักหนาคีลีย้มบางๆ อย่างโล่งใจ

“Miss...ฟ้าใส...คุณเป็นคนไทยเหรอครับ”

ชายหนุ่มหน้าคมถามเป็นภาษาไทยชัดแจ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและลงท้ายประโยคอย่างสุภาพ แต่ยังไม่ยอมลดอาวุธหิมะที่จ่ออีกฝ่ายเอาไว้สักนิด ฟ้าใสกะพริบตาถี่ๆ อย่างงุนงง เดียว...เดียวก่อน...อีตาโจรนี้พูดภาษาไทยอย่างนั้นหรือ

ร่างสูงใหญ่ทรุดลงนั่งที่ชอบเตี้ยง๊ายๆ อย่างอ่อนล้าเหลือกำลัง ฟ้าใสมองดวงหน้าคมอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ชะ...ใช่ คุณก็เป็นคนไทยเหรอคะ...”

“ครึ่งหนึ่งครับ” เขาเงยไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นว่าหญิงสาวมองปิ่นในมือเขาเขม็ง “ผมขอโทษที่ทำให้คุณตกใจกลัว แต่มันจำเป็นจริงๆ”

ชายหนุ่มลดอาวุธลงแต่ยังคงวางมันไว้บนตักคล้ายพร้อมรบอยู่เสมอ ฟ้าใสค่อยๆ ถอยหลังไปจนชิดประตูตู้เสื้อผ้า ทำทางสุภาพเรียบร้อยและเสียงพูดนุ่มนวลนั้นลดความหวาดกลัวในใจของสาวน้อยลงไปเกือบครึ่ง แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังไม่ไวใจเขาอยู่ดีนั่นละ มีอย่างไหน เทียวเอาปิ่นมาจิ้มชาวบ้านตอนเที่ยงคืนแล้วมาบอกว่าจำเป็นเหียนะ

บ้าหรือเปล่ายะ!

“แล้วที่เอาปิ่นมาจิ้มนั่นเหียนคุณต้องการอะไรกัน”

เอวาะ ไอ้ฟ้า ลองทำใจตีสู้เสื่อสักตั้งเผื่อจะรอดชีวิต อย่างน้อยก็เก็บหมาไว้ได้ต่อมทอนซิลก่อน ขึ้นปล่อยมันออกมาเห่าตอนนี้ได้เป็นเรื่องแน่ ดูแววแล้วอิตายักษ์นี้ทำอะไรโหดโหดเล่น ดูสิ นั่งตาวางพร้อมฆ่าคนทุกเมื่อขนาดนั้น

“ก็...อย่างที่บอก ผมต้องการที่พัก”

เขาพูดเสียงเรียบ นัยน์ตาสีนิลยังคงจับจ้องที่ร่างบางนั่ง ยากจะเดาความรู้สึกได้

“แล้ว...แล้วทำไมถึง...” หญิงสาวพูดตะกุกตะกัก

“แล้วทำไมถึงไม่ไปเช่าโรงแรมเอาเอง เอาเป็นมาจ้ะคุณทำไมไม่ใช่ไหมครับ...” ชายหนุ่มต่อให้จนจบประโยค ริมฝีปากหยักหนาค่อยยิ้มเนือยๆ “เพราะผมกำลังถูกตามล่า ผมจะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าผมอยู่ที่ไหน ผมใช้บัตรเครดิตไม่ได้ แล้วก็ลงทะเบียนเข้าพักไม่ได้อีกเหมือนกัน...”

ฟ้าใสรู้สึกเหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ ตามล่า? หลบซ่อน? นี่เธอกำลังอยู่ในหนังบู๊ล้างผลาญอะไรสักเรื่องหรือเปล่าเนี่ย!

เขาระบายลมหายใจช้าๆ พลังค่อยๆ เอนตัวพิงหัวเตียง แล้วถอดถุงมือหนังโยนลงบนพื้น

“อีกอย่าง...ผม...อา...”

เสียงครางเซ็กส์ชวนใจหวิวที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากหยักหนาคู่ นั้นทำเอาสาวน้อยร่างเล็กหน้าแดงก่ำ ยิ่งพอเห็นมือหนาค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อโคตสีดำด้วยลีลาแซมซ้าประหนึ่งเต็นระบำเปลื้องผ้าด้วยแล้ว ฟ้าใสก็รีบยกมือปิดตาแล้วหันหลังหนีทันที

โรคจิต! อีตานี้มันเป็นพวกโรคจิตเหมือนที่เคยเห็นในหนังญี่ปุ่นเนอะ!

ฟ้าใสเอ๊ย! ซวย! ซวยจริงๆ! หน้าตาก็ดีอยู่หรอก แต่ไอ้ท่าทางแบบนี้เสียงกระเส่าแบบนี้ ต้องเป็นพวกบ้ากามพันเปอร์เซ็นต์!

“คุณ...นี่คุณครับ...”

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวเมื่อร่างสูงเกือบสองเมตรมายืนอยู่ในระยะประชิด เงาร่างของเขาทับท้นทำให้มองอะไรไม่ถนัดนักจนหญิงสาวต้องแหงนหน้ามองอีกฝ่าย เขาถอดเสื้อโคตออกแล้ว เหลือเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวชุ่มเหงื่อและ...สีแดงฉานบริเวณหัวไหล่...

เลือด! นั่นมันเลือดนี่!

ใบหน้าคมชัดเผือด ร่างสูงโงนเงนเริ่มจะย่นไม่อยู่ ก่อนจะเซถลาลงมาซบไหล่บางโดยที่หญิงสาวไม่ทันตั้งตัว เธอจึงพลอยล้มลงคุกเข่ากับพื้นไปด้วย สองแขนกลมกลิ้งโอบกอดร่างหนาหนักอย่างลึมตัว ขนาดบาดเจ็บถึงเพียงนี้ชายหนุ่มก็ยังกำป็นแน่น

“คุณ! ทำใจดีๆ เอาไว้นะ!”

ฟ้าใสร้องเสียงหลง ดวงตากกลมโตเบิกกว้างอย่างตื่นตกใจ รอยแผลที่ต้นแขนขวาของเขายู่ตรงหน้าเธอพอดี บนเสื้อเชิ้ตสีขาวที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดนั้นมีรูขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณครึ่งนิ้ว รอบๆ รอยขาดมีรอยไหม้สีดำ แล้วไหนจะกลืนแสบจมูกแปลกๆ จากแผลนั้นอีก

นี่มัน...กลืนดินป็น! คนคนนี้ถูกยิง!

“ผม...เรียกคุณตั้งนาน...ผมไม่ไหว...แล้ว กระสุนมันฝังใน...”

เสียงทุ้มลั่นพร่า ร่างหนาสะท้านน้อยๆ ทำเอาหญิงสาวใจไม่ค่อยดีกลัวเขาก็ก้าว แต่จะปล่อยให้เขาตายคาห้องก็ไม่ได้เสียด้วย เธอรวบรวมกำลังทั้งหมดที่มีประคองเขาไปที่เตียงอย่างทุลักทุเล ดวงหน้าหวานซีดเผือดไม่แพ้คนเจ็บ พยายามควบคุมสติไม่ให้เตลิดเปิดเปิงไปกับภาพน่าสะพรึงตรงหน้า

นี่มันอะไรกัน...ก็...ก็ตอนแรกเขาก็ดูปกติดีทุกอย่าง แล้วทำไม...ถึงได้เจ็บขนาดนี้ละ

“ฉัน...ฉันจะโทร. เรียกหมอนะ”

มือบางคว้าโทรศัพท์ที่หิ้วเตี้ยเตรียมกดเรียกโอเปอเรเตอร์ แต่มือเกร็งรีบคว้าข้อมือเล็กเอาไว้ทันควัน ดวงตากมส่นสายตาแววอน

“อย่า...ให้ใครรู้ไม่ได้ว่าผมอยู่ที่นี้...”

ชายหนุ่มพูดเสียงปนหอบ บ่งให้รู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมาอันเขาอดกลั้นความเจ็บปวดเอาไว้มากมายเพียงใด แม้จะทิ้งกับความอดทนเป็นเลิศเกินมนุษย์ของเขาเหลือเกิน แต่อาการทรมานของเขาก็ทำให้ฟ้าใสเริ่มกลัวขึ้นมา นี่เธอกำลังจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องร้ายแรงของแก๊งยาสูบซ้ำเข้า

หรือเปล่านะ หรือว่าเธอควรแจ้งตำรวจ...

“ได้โปรด...ช่วยผมด้วย...”

ร่างใหญ่โตที่นอนเหยียดยาวอยู่บนฟูกบิดตัวด้วยความเจ็บปวด เม็ดเหงื่อผุดพราวตามไรผมสีดำขลับ ริมฝีปากหยักหนาน่าเลือดสั่นแทบจะ ซีดเป็นกระดาษ

“หมอก็ไม่ให้เรียก บอกใครก็ได้ แล้วจะให้ทำยังงัยกันล่ะ”

หญิงสาวพึมพำกับตัวเองเสียงเครือๆ คิดจะไปขอความช่วยเหลือ จากคุณนายชวนชมที่ห้องข้างๆ ก็กลัวว่าจะพลอยได้รับอันตรายจาก ชายนิรนามคนนี้ไปด้วย เจ็บเจียนตายยังไม่ยอมให้อาหารทางกายสักนิด อีตาคคนนี้น่ากลัวชะมัด!

“คุณง...”

เขาเอ่ยเสียงแผ่ว ฟ่ำใส่หันกลับไปมองคนเจ็บอย่างงุนงง

“คุณช่วยผมได้...คุณเอากะสุนออกไปให้ได้ คุณช่วยไปซื้อยา... ผ้าพันแผล... แล้วก็ของจำเป็นให้ผมหน่อย...เดี๋ยวผมจะบอกให้...คุณจด นะ...”

“หา! จันเนียนะ! ไม่...ไม่ไหวมั้ง...จัน...”

เรื่องมันชักจะไปกันใหญ่แล้ว ใครจะไปทำได้ล่ะยะ จะให้...เอากะสุนออกจากคนเป็นๆ เนียนะ! ถ้าให้ผ้าศพแบบหมอพรทิพย์ก็ว่าไปอย่างนี้เรากำลังฝัน...ใช่! ฝันไปแน่ๆ!

กรึก...

เสียงโลหะกระทบกันเบาๆ ทำเอาฟ่ำใส่สะดุ้งโหยง ชายหนุ่มง้างนกปืนแล้วหันปากกระบอกมาทางเธออีกครั้ง อีกมือหนึ่งซุกพาสปอร์ตที่ยึดมาจากหญิงสาวแกลงไปมาด้วยท่าทางที่บ่งชัดว่าถือไฟเหนือกว่า

“คุณ...จำเป็นต้องทำได้แล้วละครับ...ผมขอโทษที่ต้องทำแบบนี้...แต่ผมไม่มีทางเลือกจริงๆ...”

ชายหนุ่มพูดเสียงแผ่วลงไปอีก ใบหน้าซีดไร้สีเลือดนั้นเห็นแล้ว

น่าเป็นห่วงว่าจะตายเป็นผีญี่ปุ่นคอยหลอกหลอนคนที่โรงแรมเสียจริงๆ ไฟโซ่มีริมฝีปากแดงอ้มแน่นจนแทบเป็นเส้นตรง ไม่มีทางเลือกหรือเลือกที่จะเป็นผู้ร้ายแบบนี้กันละยะ

คำก็ชู! สองคำก็ชู! อย่างนี้นั่นน่าปล่อยให้ตายซะดีไหมเนี่ย!

“ผม...ขอร้อง ผมขอรบกวนคุณแค่คืนนี้คืนเดียว ถ้าคุณยอมช่วยผม...พรุ่งนี้เช้าผมจะหายตัวไปไม่มาให้คุณเห็นหน้าอีก...ผมสัญญา...”

ท่าทางอ่อนล้าราวกับจะขาดใจนั้นหญิงสาวเห็นแล้วรู้สึกเหมือนใจอ่อนยวบ แต่ติดตรงที่เขาจ่อปืนมาทางเธอนี้ละ เลยทำให้ส่งสารไม่ลงสักเท่าไรร ยังไงเธอก็ไม่มีทางเลือกอยู่แล้วนี่ ถือชะว่าช่วยส่งท้ายปีก็แล้วกัน ไฟโซ่!

“คุณต้องใช้อะไรบ้าง บอกมาสิ”

คอลัมน์นิสต์สาวกัดฟันพูดอย่างใจเย็น พยายามเก็บกักอารมณ์ขุ่นเคืองที่มีต่อคนช่างชู่เอาไว้อย่างสุดความสามารถ แต่ก็ยังไม่วายกระซางทางเสียงอยู่ดี ยักษ์วัดแจ้งของไฟโซ่ยิ้มออกมาอย่างโล่งอก เป็นรอยยิ้มที่เห็นแล้วทำให้หัวใจของสาวน้อยเต้นแรงอย่างประหลาด

“ขอบคุณจริงๆ ครับ...แต่ผมบอกไว้ก่อนว่าอย่าตักตักเป็นอันขาด ถ้าไม่ยอมให้คนในครอบครัวคุณเดือดร้อน เพราะผมจำที่อยู่ของคุณในพาสปอร์ตได้...”

คนเจ็บยังไม่วายขู่สำหรับ สาวน้อยตาโตวัดตาสงัดก้อนให้เขางเมื่อเริ่ม นึกเจ็บใจตนเองนักที่บ้าจี้กรอกชื่อที่อยู่ตามสำเนาบัตรประชาชนไว้ที่ด้านหลังพาสปอร์ตด้วย ถ้าอิตาคนกวนประสาทนี้ไม่ถือปืนเอาไว้อะก็เจ็บขนาดนี้ได้โดนไฟโซ่ไซค์คิกเหน็บข้างฝาไปแล้ว ถึงจะตัวโตเป็นตึกแบบนี้ก็ไม่ควรมือไอ้ตัวแสบประจานิตยสารโลลาหรอกน่า!

แม้ในใจจะก่นด่าเขาสารพัด จินตนาการว่าฟาดไอ้หน้าคมเข้มนั้นเสียเย็นอยู่หลายหน แต่แวตาคู่นั้นก็เหมือนมีมนตร์สะกดลึกลับพาให้สองขาเล็กออกวิ่งตามประกาศิตของคนมีปืนไปยังห้างเซซูอีกครั้ง หญิงสาว

ถามตนเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเธอจะช่วยเขาทำไมกัน ตอนนี้เป็นอิสระแล้ว...จะแจ้งความหรือไปขอความช่วยเหลือจากใครก็ได้ นี่ อีกอย่าง...เธอจะแน่ใจได้อย่างไรกันว่าหลังจากที่เธอช่วยเขาแล้ว เขาจะไม่ทำร้ายเธอดังปากว่า ฟ่ำใส่คิดวนเวียนกลับไปกลับมาอยู่หลายครั้ง แต่ส่วนลึกของหัวใจก็พร่ำบอกให้หญิงสาวเชื่อใจเขา...นัยน์ตาสีนิลคู่นั้นบอกชัดว่าเขาไม่ใช่คนโกหก...

ฟ้าใสไม่เคยคิดว่าตนเองจะสามารถขบปึงมาราธอนชื่อของกวางลิบรายการแบบสปีดเร็วกว่านรกได้ภายในเวลาแค่สิบห้านาทีเท่านั้น สงสัยชื่อของคุณนายชวนชมจะแรงเอาเรื่องแฮะ ถึงได้ซื้อกระหน่ำซัมเมอร์เซลล์ขนาดนั้น

ว่าแต่ว่า...ทำไมเธอต้องมาควักเนื้อซื้อหูกยาให้อีตาโจรยักษ์นั้นด้วยเนี่ย

เอ้า! เอาอีกเอา เป็นคนไทยต้องใจบุญ ถือว่าทำบุญทำทานให้คนจรก็แล้วกัน พรุ่งนี้ก็ได้เจอหน้ากันแล้วละน่า!

ร่างบางเดินกลับเข้ามาในห้องพักเมื่อเวลาล่วงไปเกือบจะตีหนึ่งครึ่งแล้ว แต่พอยื่นหน้าผ่านประตูเข้าไปเท่านั้น ปากกระบอกปืนเย็นเฉียบก็กดนาบเข้ากับขมับบางทันที ฟ้าใสยืนตัวแข็งทื่อ พุดไม่ออกไปชั่วขณะ ชั่วโหม่งสองชั่วโหม่งที่ผ่านมาเธอถูกปืนจ่อศีรษะไปกี่ครั้งแล้วเนี่ย!

“ขอโทษ...ผมต้องระวังไว้ก่อน...”

มือหนาลดอาวุธลงซ้าๆ ฟ้าใสพยายามตั้งสติให้อยู่กับเนื้อกับตัวเธอค่อยๆ วางถุงพลาสติกสามสีใบลงบนเตียงอย่างระมัดระวังเพราะมีขวดแก้วอยู่หลายใบ ร่างสูงเดินตามเธอมาติดๆ เขายืนซ้อนหลังแล้วโน้มตัวลงคว่ำขวดสาเกสีใสขวดใหญ่ออกจากถุงโดยที่แผ่นอกหนาหนั้นไปด้วยกลิ่นเนื่อนั้นแนบไปกับแผ่นหลังบาง ถึงแม้จะมีเสื้อไหมพรมสีชมพูของตนเองเป็นปราการกันอยู่ชั้นหนึ่ง แต่หญิงสาวก็รับรู้ได้ถึงไอร้อนจากคนตัวสูงที่แผ่ออกมาจนใบหน้านวลขึ้นสีระเรื่อ ฟ้าใสก้มหน้างุด เสค้นถุงหยา แก้วปดส่งให้เขา แต่พอหันกลับมาประจันหน้าเขาเธอก็แทบจะร้องกรี๊ด

ไม่สิ...แทบจะเลือดกำเดากระจุยมากกว่า!

ก็...ก็...ผู้ชายตรงหน้าเล่นถอดเสื้อเชิ้ต โชว์มัดกล้ามเนื้อสวยงามราวรูปสลัก ถ้าไม่คิดว่าที่หัวไหล่เขามีรอยแผลขนาดใหญ่และรอยเลือดเกรอะกรังน่ากลัวอยู่ละก็ ผู้ชายตามคนนี้ก็ถอดหุ่นมาจากรูปปั้นโบราณทีเดียวเอง ทั้งบึกบึน...สมส่วน...แถมยังเช็กซีเหลือร้าย...

บ้าแล้วยายฟ้า! คิดอะไรอยู่เนี่ย! รู้ถึงไหนอายุไปถึงนั้น!

สาวน้อยตาหวานที่แปลงร่างเป็นมะเขือเทศลูกโตแดงแจ๋ไปทั้งหน้า ทั้งตัวพยายามเป็นหน้าหน้าพิภาพตรงหน้า ยิ่งเขาเดินไปเดินมากระดกสะแกอึกๆ โดยไม่สนว่าผู้ร่วมห้องจะเป็นตากุ้งยิงหรือเปล่า ฟ้าใสยิ่งทำตัวไม่ถูกมือไม้ไม่รู้จะเอาไปวางตรงไหน หยิบจับอะไรก็ร่วงหล่นลงพื้นหมดเหมือนสิ้นเรี่ยวสิ้นแรงไปเสียเฉยๆ

ร่างสูงในชุดกางเกงผ้าสีดำเดินถือขวดสาเกตั้งไปยังห้องน้ำแล้วส่งสัญญาณให้คนตัวเล็กเดินตามไป ฟ้าใสค่อยๆ เยี่ยมหน้าเข้าไปในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ อย่างกล้าๆ กลัวๆ สองมือกำถุงข้าวของที่เขาส่งให้เธอซื้อเอาไว้แน่น พอคิดว่าอีกเดี๋ยวจะต้องปฏิบัติหน้าที่หมอมผ่าตัดจำเป็นแล้วใจก็หวิวๆ พุดไม่ออกบอกไม่ถูก ปกติแค่เห็นเลือดก็จะเป็นลมอยู่แล้วนี่กลับต้องมาล้วงควักแกะแผลให้อีต้ายักษ์นี้อีก

เวรกรรมอะไรของคนสวยเนี่ย!

“กลัวเหวอครับ”

ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าคมคายเสียงพราวขณะหย่อนตัวลงนั่งในอ่างอาบน้ำที่ดูจะเล็กไปถนัดใจเมื่อเทียบกับร่างกายสูงใหญ่ของเขา ไม่รู้ว่าพ่อแม่เลี้ยงด้วยอะไรหนอถึงได้ตัวโตเป็นตึกเกือบสองเมตรแบบนี้ ฟ้าใสแอบคิดเสียๆ เธอมองร่างหนาตรงหน้าคู้ตัวหดขาคงเข้าแทบจดแผ่นอกหนาหนั้นด้วยเวตาสำนระริก รู้สึกอยากวิ่งหนีไปซ่อนในตู้เต็มแก่ แต่เป็นในมือหนาของเขานั้นละที่บังคับให้หญิงสาวจำต้องเดินไปนั่งแปะข้างๆ อ่างอาบน้ำอย่างกระอักกระอ่วนใจ

“เป็นใครก็กลัวทั้งนั้นล่ะยะ”

ฟ้าใสบ่นมึ่งงาเป็นหมิ่นกึ่ง มีอบางหยิบข้าวของออกมาวางเรียงบนพื้นกระเบื้องเย็นเฉียบอย่างรวดเร็ว ทั้งไฟแช็ก ผ้าขนหนูเนื้อหนา สารพัดยาที่ซื้อมามั่วๆ และ...มีดปลายแหลมเรียวเล็ก...ที่เธอต้องใช้ตำอุปกรณ์ผ่าตัด...คุณหมอมือใหม่รู้สึกเหมือนกระเพาะ ม้าม ลำไส้ และตับอ่อน มันเต้นเรปแข่งกันจนพานจะอาเจียนขึ้นมาดื้อๆ

“คุณเอาไฟแช็กลงมิดก่อนนะครับ แล้วค่อยๆ ทำตามที่ผมบอก”

เจ้าของเสียงทุ้มออกคำสั่งอย่างใจเย็น ก่อนจะกระดกสาเกอมไว้ในปากแล้วพ่นใส่แผลจนชุ่มไปหมด แถมยังมีบางส่วนกระเด็นมาโดนดวงหน้าหวานที่อยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“อ้อ...โลโครกซะมิด ฉันก็ซื้อแอลกอฮอล์ล้างแผลมานะ ทำไมไม่ใช้เล่า”

ฟ้าใสทำหน้าเบ้ แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะหึๆ ยกผ้าขนหนูขึ้นซับแผลเช็ดรอยเลือดเบาๆ

“ผมถนัดแบบนี้มากกว่า สะดวกดี ดื่มน้ำมันเย็นๆ เวลาลงมีดจะได้ไม่เจ็บมาก แล้วล้างแผลไปในตัวด้วยเลย”

ถนัดแบบนี้หรือนั่นหรือ อีตาคนนี้มาจากดงป่าแดนเถื่อนที่ไหนกันเนี่ย! หญิงสาวแอบค่อนข้างอดเขาอยู่ในใจ ชายหนุ่มเอนศีรษะพังกำแพงอย่างอ่อนแรง เขาผินใบหน้าคมที่เริ่มขึ้นสีแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรามาทางสาวน้อยตาแป๋ว แล้วยื่นท่อนแขนขาวออกมานอกอ่างพร้อมให้คุณหมอจำเป็นออกแรงเชือดเต็มที

“คุณคงไม่บังเอิญมีพวกยาสลบหรือยากล่อมประสาทใช้ไหมครับ”

เขาถามเสียงกลั้วหัวเราะเมื่อเห็นท่าทางลงมือเข้ากับเปลวไฟอย่างเงอะๆ งะๆ ของเธอ

“จะบ้าเหรอคุณ! เห็นฉันเป็นตุ๋ยาเคลื่อนที่หรือไง! คนยิ่งเครียดๆ อยู่”

ฟ้าใสแยกเขี้ยว นึกอยากเอามีดจ้วงอีตาบ้านี้สักฉีกสองฉีก มือบาง จดปลายมีดร้อนฉ่ำเข้าที่ปากแผลหวิวะหวิวะอย่างลึนเล พยายามสุดลมหายใจเรียกความกล้าเต็มที่ แต่กระนั้นเมื่อเจ้ากรรมก็ยั้งสั่นเทาเสียจนมือหนาของเจ้าของบาดแผลต้องจับข้อมือเล็กให้อยู่นิ่งๆ

“ใจเย็นๆ ครับ ถ้าคุณล้นอยู่แบบนี้ผมคงได้แผลเพิ่มแน่ กรีดลงไปครึ่งเดียวเลย อย่างลึนเล”

“จะ...ฉันทำไม่ได้หรอก”

เสียงใสลั่นพร่า ใบหน้าหวานเหยเกเหมือนจะร้องไห้ แต่มือเกรงกิริย็ข้อมือเธอเอาไว้แน่น ดวงตาคมกล้ำฉายแวววิงวอน ริมฝีปากหยักหนา ซีดเผือดและสั่นระริก

“ผมขอร้อง...คุณฟ้าใส ถ้าคุณไม่ช่วย...ผมคงอยู่ไม่พ้นคืนนี้แน่ๆ”

น้ำเสียงแว่วอนและแววตาน่าสงสารของเขาทำเอาสาวน้อยใจอ่อนโยน เม็ดเหงื่อที่ผุดพรายตามไรผมยวาระบ่ายั้งทำให้เขาดูเหมือนคนป่วยหนักเข้าไปใหญ่

อยู่ไม่พ้นคืนนี้น้อย่างนั้นหรือ ดูจากบาดแผลและสีหน้าของเขาแล้ว ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น...มือขาวกำด้ามมีดแน่น เธอพยายามสุดลมหายใจไล่ความปั่นป่วนที่พลุ่งพล่านอยู่ในท้องออกไป แล้วรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงให้กลับเข้าที่มากที่สุดเท่าที่สมองน้อยๆ จะทำได้ หญิงสาวกดคมมีดลงบนแผลซ้ำๆ พยายามไม่ลึนเล เพื่อที่เขาจะได้เจ็บน้อยที่สุด เลือดสีแดงสดไหลทะลักออกมาจากปากแผล กลิ่นคาวคละคลุ้งทำเอาฟ้าใสตาลายและอยากอาเจียน น่าฟังที่คนเจ็บไม่ร้องสักแอะ ไม่แม้แต่จะชักแขนหนีด้วยซ้ำไป สิ่งเดียวที่แสดงชัดว่าเขากำลังเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสก็คือกรามที่ขึ้นนูนเป็นสันจากการขบฟันแน่นเท่านั้น คีระชะที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมขึ้นเหี่ยวพังกำแพงอย่างอ่อนแรง

“ดีครับ...เอาปลายมีดเขี่ยออกมาแบบนี้...ใช่...อา...”

เขาพูดเสียงแห้งแต่มั่นและคุมสติได้อย่างไม่น่าเชื่อ ถ้าเป็นฟ้าใส

ละก็คงได้สลับไปตั้งแต่วันที่ที่เห็นมิดแล้วกระมัง หญิงสาวเพิ่งสังเกตว่า มือซ้ายของคนตัวโตไม่ได้ถืออาวุธเพศฆาตเอาไว้แล้ว หากแต่กำแผ่นพลาสติกใสขนาดเล็กเอาไว้แน่น...ด้านในดูเหมือนจะเป็นดอกไม้แห้งที่ทับไว้นานจนกลีบดอกกลายเป็นสีน้ำตาลแก่...

แก๊ง...

กระสุนสีทองรูปร่างบูบู้บี้ไม่เป็นทรงหล่นลงบนพื้นห้องน้ำพร้อมด้วยลิ้มเลือดสีแดงคล้ำ ชายหนุ่มขยับตัวทำท่าจะกระดกเหล้าดีกรีแรงพ่นใส่แผลตัวเองอีกรอบ แต่หญิงสาวรีบรั้งมือเขาเอาไว้

“ล้างแอลกอฮอล์ดีกว่า อย่างนั้นมันไม่ค่อยสะอาด”

ฟ้าใสทำใจแข็งทังๆ ที่แทบจะเป็นลมเพราะกองเลือดที่ไหลเประเฉือนไปทั่วห้องอยู่แล้ว เกิดมาก็เพิ่งเคยเฉือนเนื้อคนนี่ละ นี่ถ้าไปผ่ากระสุนกันบนเตียงละก็ พนักงานทำความสะอาดของโรงแรมคงได้คิดว่าเธอเป็นฆาตกรโรคจิตฆ่าหั่นศพแล้วใช้มุลินี่ขึ้นซากเททิ้งลงชักโครกแน่

จู่ๆ คนที่ตีท้าวว่าเข้มแข็งเกินมนุษย์ก็ซบศีรษะลงบนปาลาตมนของอีกฝ่ายเสียเฉยๆ ลมหายใจร้อนผ่าวราวคนเป็นไข้และเสียงหอบถี่พาให้คนผ่ากระสุนใจไม่ค่อยดีนัก

“ขอบคุณ...ครับ...”

เขากระซิบเสียงแผ่ว นัยน์ตาปริบ ฟ้าใสพอจะได้รางๆ ว่าอาการมินงของเขาน่าจะมาจากฤทธิ์ของสาเกที่เขาหลงคองไปกว่าเศษสามส่วนสี่ของขวดขนาดใหญ่ยักษ์นั่นเอง ไม่รู้ว่าดื่มเข้าไปได้อย่างไร รู้ๆ กันอยู่ว่าสาเกจะเป็นเหล้าที่แรงขนาดไหน คนทั่วไปดื่มแค่แก้วเล็กๆ แก้วเดียวก็เผลอสลบคาแก้วกันแล้ว นี่กระดกเข้าไปเกือบจะหมดขวด แถมเป็นขวดไซซ์ใหญ่ที่สุดอีกต่างหาก ยิ่งแค่ออกอาการมินงเฉยๆ อีตาคนนี่คือทองแดงฉาบปูนหรืออย่างไรกันหนอ

มือเล็กดันโบน้าคมให้พนักของตนเองแล้วพิงไว้กับผนังห้องน้ำ ฟ้าใสค่อยๆ ชะแผลให้ชายหนุ่มตัวโตอย่างคล่องแคล่วเสียจนเจ้าของ

บาดแผลอดประหลาดใจไม่ได้ ก็ตอนแรกทำท่ากลัวเลือดเสียขนาดนั้น แต่พอถึงเวลาทำแผลกลับดูว่องไวราวกับมืออาชีพ

“ทำแผลเก่งจัง คุณเป็นพยาบาลหรือครับ”

เขาถามเสียงพรว่ำ ดูเหมือนฝันทนความเจ็บปวดเต็มที่

“เปล่า...ฉัน...เป็นคอลัมนิสต์...”

หญิงสาวตอบเสียงเรียบ แม้จะไม่อยากยอมรับนัก แต่ก็ต้องขอบคุณ พี่หม่อจ๊อจอมมักมากที่ชอบสอนวิธีปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้เธออยู่เสมอ เพราะเธอเป็นคนค่อนข้างซุ่มซำม มักได้แผลมาโดยไม่ทันตั้งตัวอยู่บ่อย ครั้ง หกล้มบ้าง ตกบันไดบ้าง บางทีก็ตื่นนอนพร้อมรอยเขียวเป็นจ้ำๆ บนแขนขาโดยไม่รู้ตัวบ้าง และอีกสารพัดสาเหตุ จนอจ๊อเองก็ระอาที่จะคอย ทำแผลให้ ถึงได้สอนให้ฟ้าใส่หัดทำเองเสียบ้าง เพื่อเวลาที่เขาไม่อยู่จะได้ไม่ลำบาก...

ตอนนี้...เขาก็ไม่อยู่แล้วนี่นะ...น่าแปลกที่พอเลิกคบกันปุ๊บ สาวน้อย ที่เคยซุ่มซำมคนนี้ก็ไม่เคยได้แผลอีกเลย อาจเพราะจิตใต้สำนึกคงสั่ง กระมังว่า จงอย่าบ้าๆ เป๋อๆ อีก ไม่อย่างนั้นจะต้องมานั่งทำแผลแล้ว นึกถึงคนสอนให้หัวใจร้ายระบมแบบนี้

...สุดท้าย...ก็ยังมีถึงเขาอยู่ดีละน้ำ...ฟ้าใสเอ๊ย...

“คอลัมนิสต์...”

คนเจ็บพิมพ์คำเสียงต่ำอยู่ในลำคอพลางหัดกายขึ้นยืนอย่างยาก ลำบาก ฟ้าใสประคองร่างสูงให้ก้าวพ้นขอบอ่างอาบน้ำด้วยความรู้สึกขัดๆ เชนๆ เมื่อวงแขนหนาโอบรัดรอบบ่าบางหลวมๆ ต่างหลักพุง ยิ่งแผ่หนัก เปลือยเปล่าของชายหนุ่มเบียดเข้ากับแก้มใส่ด้วยแล้ว สองขาเจ้ากรรม ก็ดูจะพันกันจนเดินไม่ตรงทางอย่างไรก็ไม่รู้ กว่าจะมาถึงเตียงได้ เธอ ก็พาเขาเดินแปะแปะมาอยู่หลายรอบ ทั้งๆ ที่เตียงอยู่ห่างจากประตูเพียง สองเมตรแท้ๆ

“คุณฟ้าใสครับ...บุญคุณครั้งนี้...ผมจะไม่ลืมเด็ดขาด...”

เขามองดวงหน้าหวานของคนตัวเล็กด้วยแวตจริงจังก่อนจะหลุด
นึ่งที่ปลายเตียงซ้าๆ ริมฝีปากหนาสิ้นระริก ท่าทางจะสะกดกลืนความ
เจ็บปวดที่แล่นไปทั่วร่างไม่ไหวแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก...แค่คุณรักษาสัญญาก็พอ...ฉันคงช่วยคุณได้แค่นี้ละ
พรุ่งนี้คุณคงต้องช่วยตัวเองแล้วละนะ”

หญิงสาวพูดเร็วๆ โดยไม่ยอมสบตาอีกฝ่าย ไม่ใช่กลัวอะไร
นักหนาหรอก ความรู้สึกกลัวในตอนแรกจางหายไปตั้งแต่รู้ว่าเขาได้รับ
บาดเจ็บหนักแล้ว แต่แวตาว้าวอนเหมือนลูกสุนัขขู่กึ่งของเขாத่างหาก
ที่ทำให้เธอหวั่นไหว กลัวว่าจะใจอ่อนยอมสยบให้ดวงตาสีดำสนิทเหมือน
ฟ้าไร้ดาวคู่นี้อีกครั้ง มือเล็กขาวริบย่นยาแก้อักเสบและแก้วน้ำให้คน
ตรงหน้า คนตัวโตรับยามากินแล้วดื่มน้ำตามจนหมดแก้วด้วยท่าทาง
ราวกับคนสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง

หลังจากนั้นต่างคนก็ต่างเจียบราวกับไม่รู้จะพูดอะไรกันต่อไปดี
ทำให้บรรยากาศรอบกายดูน่าอึดอัดเสียจนฟ้าใสไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว
สิ่งเดียวที่ทำได้คือจ้องจ้องที่นาฬิกาดิจิทัลบนโต๊ะข้างหัวเตียงที่บอกเวลา
เกือบสี่สี่แล้ว ในใจของหญิงสาวเฝ้าภาวนาให้ถึงพรุ่งนี้เช้าไวๆ จะได้จบ
เรื่องวุ่นวายที่มีปิ่นผาหน้าไม้มาเี่ยวด้วยนี้เสียที

“ผม...ชื่อแดเนียล...”

ชายหนุ่มทำลายความเจียบด้วยเสียงเบาหวิซขณะเอนกายลงบนฟูก
หนานุ่มอย่างทุลักทุเล หญิงสาวหันกลับมามองใบหน้าที่แดงก่ำ เรียวคิ้ว
สวดยิกขึ้นสูงอย่างประหลาดใจกับการแนะนำตัวอย่างไม่คาดคิดของเขา

“หือ?”

“ผมชื่อ แดเนียล หว่อง”

ริมฝีปากหนาคลี่ยิ้มบางๆ เป็นรอยยิ้มหนุ่มนวลที่สาวน้อยไม่คิดว่า
จะได้เห็นจากใบหน้าที่เคร่งขรึมไร้อารมณ์ราวสวมหน้ากากหยกของเขา
ดวงตาคมกริบค่อยๆ หรีปรีอปิดลงซ้าๆ

“ผมแค่อยากให้คุณจำชื่อผมเอาไว้...ผม...ชื่อ แดเนียล หว่อง มาจากฮ่องกง...”

และนั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ฟ้าใสได้ยินจากชายหนุ่มก่อนที่จะสติของเขาจะดับวูบไป

ชื่อ...ที่ฟังเพียงครั้งเดียวก็ติดหูไม่มีวันลืม...

แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าที่สาตส่องเข้ามาในห้องพักปลูกสาวน้อยชี้เขาให้ตื่นจากนิทราที่ไม่ค่อยแสนสุขนัก จะสุขได้อย่างไรกันเล่า ในเมื่อต้องเก็บกวาดเช็ดถูห้องน้ำที่เประอะเปื้อนไปด้วยคราบเลือดกองโตและกลิ่นคาวคละคลุ้งนั้น กว่าจะสะอาดเอี่ยมอ่องอรทัยก็ปาเข้าไปเกือบตีห้าโน่นละ ดวงตากลมโตที่มีรอยคล้ำใต้ดวงใหญ่เหมือนหมิแพนด้าตัวดมองไปยัง ‘ตัวต้นเหตุ’ ที่นอนหลับสบายไม่เดือดเนื้อร้อนใจสักนิดอยู่บนเตียงหนานุ่มของเธอใช้...ยึดเตียงไว้คนเดียวสบายใจเฉิบ ส่วนเจ้าของห้องต้องระเห็จมานอนบนพื้นจนปวดหลังไปหมด โชคดีที่ทางโรงแรมมีหมอนและผ้าห่มสำรองอยู่ในตู้เสื้อผ้า ไม่อย่างนั้นเธอคงได้เหมือนคนใช้ของอิตายักษ์นี้เต็มขั้นกระมัง

เฮอะ! เจ้านายนอนบนเตียง ส่วนปาวนอนผ้าอยู่บนพื้น บ้าชะมัด!

นาฬิกาติดจิทัลดบนโต๊ะข้างหัวเตียงบอกเวลาเจ็ดโมงเช้า แสดงว่าฟ้าใสเพิ่งได้นอนไปเกือบๆ สองชั่วโมงเท่านั้นเอง มิน่าถึงมีน้ตึระขนาตึนี้ ร่างบางคลานขึ้นไปนั่งบนเตียงอย่างแสนจะหงุดหงิดใจ ยิ่งเห็นว่าคนตัวหนาซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มนี่ก็ยิ่งเพิ่มตึกรารมณณ์เดือดให้คนอดนอนเข้าไปใหญ่

“นี่คุณ เข้าแล้วนะ”

หญิงสาวเขย่าตัวเขาเบาๆ แต่อีกฝ่ายยังคงนอนหลับตาพริ้ม แพขนตาหนาทาบไปกับผิวแก้มสีเข้มมอดูแล้วสยงามราวกับภาพวาดในฝันเห็นตอนมืดๆ เมื่อคืนก็ว่าเขาหน้าตาดีแล้วเชียวนะ ยิ่งได้มาเห็นตอนสว่าง ฟ้าแจ่มจางปางแบบนี้ ยิ่งเห็นเสน่ห์เซ็กซี่ของเขาชัดเจน ทั้งปีกคิ้วเข้มที่

ขมวดเข้าหากันน้อยๆ โครงหน้าได้สัดส่วนดูจุปลั๊ก จมูกโด่งเป็นสัน รับกับริมฝีปากหยักหนาที่เผยอนิดๆ ยามหลับ ไรหนวดเขียวครีมีที่เริ่มขึ้นตามสังกรมทำให้เขายิ่งดูคมเข้มบาดใจขึ้นอีกหลายเท่า

เวลาหลับก็ดูน่ารักไม่มีพิษมีภัยดีเฮะ หน้าตาก็ดี ทำไม่ถึงมาเป็นโจรได้หนอ...

“คุณ...นี่คุณ...คุณแดเนี่ยล อย่ามาทำเนียนหน้า เข้าแล้ว ได้เวลาต้องไปแล้วนะ”

ฟ้าใสเขย่าวางหนาแรงขึ้น แต่ดูเหมือนเขาจะยังไม่รู้สึกตัวอยู่ดี ชายหนุ่มครางเสียงต่ำอยู่ในลำคอ เปลือกตาปิดสนิท เหงื่อเม็ดโตผุดขึ้นตามไรผมจนเปียกชุ่มไปหมด หญิงสาวอึ้งหลังมือขาวเนียนเข้ากับหน้าผากขึ้นเหงื่อแล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อผิวกายของคนทีนอนนิ่งไม่ได้สตินั้นร้อนผ่าวราวถูกเปลวเพลิงแผดเผา

“มีไข้...”

หญิงสาวพึมพำอย่างกังวล ไหล่ขวาที่โผล่พ้นผ้าห่มเนื้อหนาออกมาแน่นดูบวมช้ำน่ากลัว บนผ้าพันแผลมีรอยเลือดสีแดงซึมออกมาเป็นดวงใหญ่ ถ้าปล่อยเอาไว้แบบนี้เขาต้องตายแน่! ทำยังไงดีล่ะ!

ก็อ๊ากๆ

“ฟ้าใส ตื่นหรือยังลูก”

เสียงเคาะประตูและเสียงเรียกดังขึ้นพร้อมๆ กัน ฟ้าใสหน้าซีด

แม่! ตายละ!

เธอลืมไปเสียสนิทเลยว่าลูกทัวร์ทุกคนต้องลงไปกินข้าวตอนเจ็ดโมงสิบห้านี้หนา แล้วก็ต้องขึ้นรถบัสไปซินจู๋ตอนแปดโมงสิบห้า นี่คงใกล้ได้เวลาแล้วสินะ คุณนายชวนชมถึงมาตามแบบนี้ ทั้งๆ ที่ปกติมารดาไม่เคยตรงเวลาสักนิด ฟ้าใสต้องไปคอยชุดจากเตียงทุกที แล้วทำไมวันนี้ถึงได้มาเคาะห้องแต่เช้าเนี่ย! เวรกรรม!

“ยายฟ้า ยายฟ้าเปิดประตูหน่อยลูก”

คนนอกห้องหุบประตูบึ่งๆ น้ำเสียงบ่งชี้ว่าถ้าไม่เปิดภายในสิบนาทีนี้ คงได้ไปเรียกพนักงานให้มาเปิดประตูให้แน่ๆ

“เดี๋ยวนะคะแม่”

ฟ้าใสร้องตอบออกไปทุกๆ ที่ไม่รู้ว่าจะอย่างไรกับยักษ์ตัวโตที่นอนสลบอยู่บนเตียงดี หญิงสาวลุกขึ้นยืนหันซ้ายหันขวาอย่างละล้าละลัง คิดหัวแทบแตก

ทำยังไงดี หรือจะบอกแม่กับพ่อไปตรงๆ...ไม่ได้สิ ถ้าแม่รู้ว่าอิตายักษ์ปกหลังนี้อยู่ร่วมห้องกับเธอทั้งคืนละก็ ได้ลมจับแน่ แถมยังถูกยิงมามาก พัวพันกับพวกแก๊งยาภูเขาหรือเปล่าก็ไม่รู้...

หญิงสาวยกเลิบล้นกุดของตัวเองขึ้นกัดอันเป็นนิสัยส่วนตัวที่ชอบทำเสมอเวลากังวลใจหรือมีปัญหาคิดไม่ตก ถึงได้ไว้เล็บสวยๆ แบบชาวบ้านชาวช่องเขาไม่ได้สักทีนั่นละ ดวงตากลมโตเหลือบกลับไปมองคนเจ็บที่เริ่มส่งเสียงพ้อไม่เป็นภาษาแล้วใจหาย ใบหน้าคมข่มเหงือ ริมฝีปากหนาแห้งผากและเผือดซีดจนแทบเขียว ฟ้าใสสุดลมหายใจเข้าปอดเหือกใหญ่ คล้ายพยายามเรียกกำลังใจให้ตัวเอง

เอวาะ! ในเมื่อตกกระไดพลอยโจนไปแล้ว ก็ต้องช่วยให้ถึงที่สุดละ!

คิดได้เท่านั้นร่างบางก็กระโจนพลีวเข้าไปในห้องน้ำแล้วเปิดน้ำพรมหน้าตนเองจนเปียกเลยไปถึงไรผม หลังจากนั้นก็รีบใช้โดร์เป่าผมเป่าหน้าผากตัวเองสักครู่ เมื่อมือบางลองแตะๆ ผิวดูแล้วรู้สึกว่าร้อนได้ที่ก็ส่องกระจกหยิกแก้มตัวเองแรงๆ จนแดงเป็นปื้น

“เฮอะ ใช้ได้”

ฟ้าใสพูดกับตัวเองพลางหันซ้ายหันขวามองผลงานชิ้นเอกอย่างพึงใจ หญิงสาวมองไปที่ร่างบนเตียงอีกครั้ง ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันว่าทำไมถึงคิดช่วยเขาทั้งๆ ที่ควรจะส่งตัวโจรหน้าเข้มคนนี้ให้ตำรวจมากกว่า ใจอ่อนเธอ ไม่หรอก คนอย่างฟ้าใสตั้งใจแข่งยิ่งกว่าเพชรเสียอีก เพียงแต่คนที่เพิ่งพบหน้ากันคนนี้เหมือนมีอำนาจพิเศษอันน่าพิศวงทำให้กำแพงหัวใจ

ที่เคยแข็งแกร่งของเธอสิ้นคลอนอย่างประหลาด

“แค่ครั้งนี้นะเท่านั้นนะ ตายก็...”

สาวน้อยกระแอมเบาๆ พยายามบั้นหน้าให้ดูอ่อนระโหยโรยแรงที่สุดเท่าที่จะสร้างทำได้ มือบางเปิดประตูแง้มเอาไว้พอให้ยื่นหน้าออกไปได้

“ตายแล้ว! ยายฟ้า ทำไมหน้าแดงก่ำอย่างนั้นล่ะลูก! เน้นใช้หรือเปล่า”

คุณนายชวนชมร้องลั่นทันทีที่เห็นหน้าลูกสาวสุดที่รัก กวินทร์เองก็ตกใจไม่แพ้กัน รีบยื่นมือหนาม้างหน้าผากมันที่ขึ้นไปด้วยเหงื่อปलอมอย่างแสนห่วยโย

“ตัวร้อนจี๋เลย นี่กินยาหรือยังอีลูก”

ฟ้าใสหลบตาจูบ รู้สึกผิดอยู่เหมือนกันที่ต้องโกหกพ่อกับแม่ แต่จะทำอย่างไรเล่า ผู้ชายคนนั้นนอนเกือบเปลือยอยู่ในห้องแบบนั้นแถมยังไม่รู้สึกตัวอีกต่างหาก ไม่ว่าจะอธิบายอย่างไร คนไข้ไววายอย่างเจ้าแม่เงินกู่คนดังของบางนาต้องไม่มีทางยอมเข้าใจแน่ มีทางเดียวคือต้องงัดมุกเกเรียนสมัยมัธยมปลายที่ใช้ได้ผลทุกครั้งมาช่วยละนะ

“เพ็งกินเมื่อกี้เองคะ วันนี้ฟ้านอนอนที่โรงแรมได้ไหมคะ ไปไม่ไหวจริงๆ”

หญิงสาวแก้มอดอดอ้อนเสียงอ่อย ใจอยากจะรีบกลับเข้าไปในห้องพักให้เร็วที่สุดก่อนที่หน้าผากที่เปาลมร้อนไว้เต็มสติมจะเย็นลงแล้วถูกจับได้เสียก่อน มุกนี้ต้องรีบทำให้สำเร็จภายในสามนาทีเท่านั้น ไม่อย่างนั้นได้เป็นเรื่องแน่ คุณนายชวนชมลูบพวงแก้มของลูกสาวเบาๆ สีหน้าเป็นกังวล

“ให้แม่อยู่เป็นเพื่อนไหมลูก เดี่ยวแม่เช็ดตัวให้”

ไม่พูดเปล่า คนเป็นแม่ยังพยายามดันร่างของตนเองเข้ามาในห้องอีกต่างหาก ฟ้าใสรีบดันประตูเอาไว้ทันควัน

“ไม่ต้อง!”

หญิงสาวร้องลั่นอย่างลืมตัว ทำเอากวินทร์กับคุณนายชวนชมสะดุ้งโหยง มองหน้ากันเล็กลัก

“อะ...เอ่อ...ไม่เป็นไรค่ะแม่ แม่อุตส่าห์มาขอปิงทั้งที เดียวก็ไม่ได้ของดีๆ กลับไปขายพวกป๊าๆ น้าๆ ในหมู่บ้านหรอก”

ลูกสาวตัวดีรีบปรับเปลี่ยนให้ฟังดูป่วยหนักเข้าไป แถมพ่วงท้ายด้วยเหตุผลเรื่องเงินๆ ทองๆ ที่ทำให้คนทั้งกเป็นอาชีพต้องชะงัก

“เหอ...มันจะดีเหอ...แม่ว่าหนูอาการไม่ค่อยดีนะลูก”

แม่น้ำเสียงจะลั่นเลแต่สีหน้ากลับบ่งชี้ว่าคงจะเอนเอียงไปทางเงินเสียเกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว ก็เหม...เงินที่หามาได้ก็เอาไว้เลี้ยงลูกสาวนี่ละน่า ทำทางเจ้าตัวดีจะขึ้นคานอยู่กับแม่ไปจนแก่นั่นละ

“นั่นสิ พ่อกับแม่คงไปเดินซื้อของสบายใจเฉิบทั้งๆ ที่ฟ้าป่วยแบบนี้ไม่ได้หรอก”

กวินทร์พูดสนับสนุน จริงๆ แล้วไม่อยากเป็นบีค้อยหัวถุงขอปิงของภรรยาคนเดียวต่างหาก ปกติแม่ลูกสาวแรงซังสารคอยรับหน้าที่นี้อยู่ตลอด ส่วนเขาก็สามารถไปเจ๊าะแจ๊ะสาวๆ ได้ตามชอบใจ

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ ฟ้าอยู่ได้ เมื่อคืนก็ซื้อของกินมาแล้วเยอะเยอะแม่กับพ่อไปเถอะ”

“อ้าว ก็ตามใจ” คุณนายชวนชมถอนใจ “เดี๋ยวขากลับแม่จะให้เขาแวะซื้อหาโกะยากิมาฝากก็แล้วกัน”

“ขอบคุณค่ะแม่ งั้นฟ้าไปนอนก่อนนะ”

คนเป็นลูกยืมหวาน ยืนหน้าออกมาหอมแก้มมารดาฟอดใหญ่แล้วผลุกกลับเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว

“สงสัยมันจะเป็นไข้ใจไม่หายนะพ่อ”

คุณนายชวนชมแงหน้ามองสามี กวินทร์พยักหน้ารับ นึกถึงสภาพของลูกสาวตอนที่อกหักหามาตๆ แล้วหัวใจคนเป็นพ่อก็หดเหลือนิดเดียว ทั้งผอมทั้งโทรมเสียจนแทบจำไม่ได้ วันๆ เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องข้าวปลาอาหารไม่แตะ กว่าจะกลับมาเป็นผู้เป็นคนแบบนี้ได้ต้องใช้เวลาร่วมสองเดือน ถ้าฟ้าใสต้องกลับไปสู่สภาพแบบนี้้อีก เขาก็ไม่รู้ว่าจะทน

เห็นได้อีกหรือไม่ กวินทร์เฝ้าแต่ภาวนาว่าสักวันบาดแผลในใจที่ได้รับจาก
คุณหมอหนุ่มคนนั้นคงจะได้รับการเยียวยาจนหายดีเสียที่...

๓

ฉันทภาควงใจของเธอไปด้วย

ฟ้าใสพึงประตูล้วนแล้วถอนใจอย่างโล่งอก แม้จะรู้สึกผิดที่ต้องโกหกให้บิดาและมารดาเป็นห่วง แต่หญิงสาวไม่มีทางเลือกอื่นจริงๆ เธอเดินไปหยุดยืนข้างเตียงอย่างหนักใจ เจ้าของร่างหนายังคงนอนหลับตาไม่ได้สติสีหน้าของชายหนุ่มไม่สู้ดีนัก เม็ดเหงื่อที่ผุดพราวรอบกรอบหน้าคมและเสียงร้องครวญครางที่ฟังไม่ได้ศัพท์ของเขาทำเอาฟ้าใสใจไม่ดี ยิ่งเขาบิดตัวไปมาด้วยความทรมานเธอยิ่งเป็นกังวล ถ้าเกิดเขาตายขึ้นมาจะทำอย่างไรดี เขาจะตามหลอกหลอนเธอไปถึงเมืองไทยเลยหรือเปล่า

หญิงสาวใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นเช็ดไปตามใบหน้าของเขาย่างนุ่มนวลริมฝีปากหยักหนาทที่แก้มผากนั้นพิมพ์อะไรบางอย่างที่เธอเองก็ไม่เข้าใจ เดี่ยวก็เป็นภาษาอังกฤษ เดี่ยวก็เป็นภาษาจีน เธอไม่รู้ภาษาจีน แต่เดาว่าสิ่งที่ได้ยินคงเป็นภาษาจีนกระมัง ก็บอกว่ามาจากฮ่องกงนี่

น่าแปลก...เป็นคนฮ่องกงแล้วทำไมมาให้คนยิ่งถึงญี่ปุ่นกันเล่า...

ใครยิ่งเขา

แล้วทำไมถึงถูกยิง

ไปมีเรื่องอะไรกับใครหนอถึงได้สะบักสะบอมแบบนี้

มือเล็กใช้ผ้าขนหนูซับไล่มาเรื่อยจนถึงช่วงลำตัว แล้วก็ต้องหน้าแดงก่ำเมื่อเห็นว่ากระดุมกางเกงเม็ดบนของเขาไม่ได้ติดให้เรียบร้อย เผยให้เห็นหน้าท้องแบนราบที่มีมัดกล้ามเนื้อสวย ไม่มากและไม่น้อยเกินไป พาให้หัวใจเต้นไม่เป็นลำดับ

นี่สินะที่เขาเรียกว่าซิกซ์แพ็ก เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นของจริงใกล้ๆ วันนี้นี่ละ!

พี่ป๊อ บรรณาธิการสาว (ประเภทสอง) ขาเมาท์ประจำนิตยสารโลลาเคยบอกเอาไว้ว่า ในโลกนี้หนุ่มๆ ที่จะมีรูปร่างชวนฝันเหมือนรูปปั้นแบบนี้มีอยู่แค่สองประเภทเท่านั้นคือ ถ้าไม่เป็นเกย์เต็มขั้นที่พบเจอได้ตามฟิตเนสทั่วไปก็มีแต่ดาราเท่านั้น ส่วนประชากรอีกเบ็ดเตล็ดเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ ถ้าไม่พอมกะหรือก็จะลงพุงกันไปหมด แล้วอิตาคอนนี่เป็นเกย์เต็มขั้นหรือเปล่าจนถึงได้มีรูปร่างเพอร์เฟกต์ชวนให้สาวๆ ใจสั่นแบบนี้

โอ้ย! พอๆ ยายฟ้าใส คิดอะไรอยู่ก็ไม่รู้ เห็นหุ่นเขาแค่นี้ก็คิดไปถึงไหนกันเนี่ย!

ดวงตากลมโตรีบส่องมองไปที่อื่น เธอรีบเอาผ้าห่มคลุมร่างสวยปานรูปสลักเอาไว้ลวกๆ ก่อนที่เลือดกำเดาจะกระชูดขึ้นมาจริงๆ มือขาวที่เซ็ดท่อนแขนล่ำอยู่ช่วงกนิษฐหนึ่งเมื่อเห็นแผ่นพลาสติกใสนอนสงบนิ่งอยู่ในมือหนา แผ่นเดียวกับที่เขาถือไว้ตลอดเวลาที่เธอทำหน้าที่เป็นคุณหมอจำเริญแะกระสุนออกจากแขน ฟ้าใสหยิบแผ่นพลาสติกนั้นขึ้นมาดู กลีบดอกไม้สีน้ำตาลเข้มดำนั่นนั้นแย้มบานราวกับยังมีน้ำหล่อเลี้ยงให้ผลิดอกรับแสงตะวันอยู่ ไม่รู้ว่ากลีบดอกที่ซ้อนพุ่มกันหนาสวยงามนี้เดิมทีมีสีอะไรกันหนอ แล้วกลีบจะเป็นอย่างไร หอมเย็นหรือว่าหอมฉุนฟุ้งกระจาย...

“เป็นແຕ່หรือเปล่าเนี่ย พกดอกไม้ด้วย...”

หญิงสาวมองคนป่วยแล้วยิ้มขึ้น อะไรบางอย่างในหัวใจบอกเธอว่าดอกไม้ที่เธอไม่รู้ชื่อดอกนั้นคงสำคัญสำหรับเขามากทีเดียว ไม่อย่างนั้นคง

ไม่ก้าวก้าวแน่นอนไม่ยอมปล่อยแบบนี้หรอก ตัวโตเสียเปล่าทำไมถึงได้ทำตัว
หวานแหววแบบนี้หนอ หน้าหล่อ รูปร่างเพอร์เฟกต์ แถมพกดอกไม้...
มีอยู่คำตอบเดียวนั่นละ คือเป็นเกย์ซัวร์!

“น้ำ...”

เสียงครางเซ็งซึ่ของชายหนุ่มปลุกสาวน้อยซังกัดเองเออเองให้ตื่น
จากภวังค์ ผู้ชายคนนี้มีแต่เสียงกระเสาะอยู่เสียงเดียวหรืออย่างไรกัน ฟังแล้ว
ชนลูกทุกทีลึนๆ คอยดูเถาะ ฟันขึ้นมาเมื่อไหร่จะรีบๆ ไล่ไปให้พ้นเลย

“ขอ...น้ำ...หน่อย...”

เขาร้องขอช้า หญิงสาวลุกไปรินน้ำที่ตู้เย็นแล้วยืนล้างเลอยู่ครู่หนึ่ง
เหมือนไม่รู้จะทำอะไรดี ชายหนุ่มหน้าคมครางช้าๆ กันอีกหลายครั้ง
ฟ้าใสจึงเคลื่อนตัวไปนั่งที่หัวเตียง เธอประคองศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยผม
ขึ้นเห้งไรวัวในอ้อมแขนอย่างงะๆ งะๆ แล้วค่อยๆ จ่อแก้วน้ำเข้าที่ริมฝีปาก
แห้งผาก ซึ่งก็ค่อนข้างทุลักทุเลพอดู เพราะเจ้าตัวไม่ยอมดื่มน้ำตามที่ร้องขอ
เอาแต่พ่นออกมาจนเปียกไปหมด

“นี่คุณ ดื่मให้ดีๆ สิ เลอะเทอะหมดแล้ว”

ฟ้าใสร้องไวยวายเสียงดังจนคนป่วยปรือตาขึ้นมองดวงหน้าหวาน
ด้วยอาการสละสลือ เขาจ้องเธอหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง มือหนายกขึ้นลูบพวงแก้ม
ของเธอเบาๆ อย่างอ่อนโยน ไอร้อนจากฝ่ามือนั้นทำเอาหญิงสาวนิ่งอึ้ง
ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ รู้สึกเหมือนเลือดในกายพุ่งไปรวมอยู่ที่ใบหน้า
จนร้อนวูบวาบไปหมด

“ไปดื่มน...”

ชายหนุ่มใช้มืออีกข้างร้งรางบางให้เข้ามาอยู่ในอ้อมกอด แม้เขาจะ
ยังไม่รู้สึกตัวและบาดเจ็บพอดู แต่เรียวเรงก็มีมหาศาลเสียจนฟ้าใสลอยหัว
ไปอยู่บนแผงอกกว้างของเขาง่ายดาย

“นี่คุณแดเนี่ยล! ปล่อยฉันนะ!”

“ไปดื่มน...ไปดื่มนของผม...คุณมาจริงๆ ด้วย”

ยิ่งฟ้าใสตื่นเท่าใด อ้อมแขนแกร่งก็ยิ่งโอบรัดร่างเธอแน่นเท่านั้น หญิงสาวทูลสีข้างของเธอไม่ยั้ง แต่ดูเหมือนเธอจะไม่สะทกสะท้านสักนิด ยักษ์! อีตาค็อนเป็นยักษ์ชัดๆ พลังชีวิตล้นเหลือขนาดนี้ต่อให้ปล่อยไว้กลาง ทะเลทรายก็คงไม่ตายง่ายๆ หรือ!

“ฉันไม่ใช่โบตันของคุณ ได้ยินไหม ฉันบอกให้ปล่อยไป!”

เสียงใส่ร้องอุทธรณ์ดังลั่น ร่างหนาพลิกตะแคงพาเอาคนตัวเล็ก แถมบางจนแทบจะปลิวลมกลิ้งไปนอนอยู่ข้างๆ เขา จมูกโด่งคมซุกเข้ากับ พวงแกมหนุ่มและลากไล่เรื่อยมาถึงซอกคอกขาวหอมกรุ่นโดยที่ฟ้าใสไม่ทัน ตั้งตัว สาวน้อยตาโตนอนตัวแข็งที่ด้วยความตกใจ ก่อนที่แทบจะซ็อก ตายไปเสียเดี๋ยวนั้นเมื่อริมฝีปากหยักหนาเคลื่อนมาทาบกับริมฝีปากอím ของตนเอง ไอร้อนระอุจากร่างใหญ่โตที่กอดรัดเธอเอาไว้แน่นและเรียวกา ร้อนรุ่มที่ขยับบดจูบอย่างหิวกระหายทำให้คนอ่อนต่อโลกอย่างฟ้าใสแทบ ละลายอยู่ในอ้อมอกเปลือยเปล่าของเขา

จริงอยู่ว่านี่ไม่ใช่จูบแรกในชีวิตของเธอ แต่ก็ถือว่าเป็นแค่จูบครั้งที่สี่ ในชีวิต จูบที่แตกต่างจากจูบของพี่อึฐโดยสิ้นเชิง ที่จริงประสบการณ์ที่ผ่านมา กับคุณหมอมอนุ่มนั้นจะเรียกว่าจูบได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะจูบสามครั้ง ในรอบสามปี อย่างดีก็แค่เอาริมฝีปากมาแตะกันแล้วมองหน้ากันเขินๆ ไม่มี อะไรเกินเลยกว่านั้น พี่อึฐเองก็ดูอยากจะทะนุถนอมเธอเอาไว้ จึงไม่เคย ล่วงเกินเธอมากไปกว่าจูมพิตแม่เพียงครั้ง แต่ไปมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับ ผู้หญิงอื่นหน้าตาเฉย นำสมเพชตัวเองซะมัด

เดี๋ยว! เดี๋ยวก่อน! นี่ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องพี่อึฐนี่! อีตาแดเนี่ยลนี่กำลัง ...กำลังจูบเธออยู่ไม่ใช่หรอ อีตาบ้า!

ริมฝีปากหนาบดจูบหนักหน่วงขึ้นทุกทีจนคนรับรสจูบแทบจะ สติสตังกระเจิดกระเจิงไปอยู่บนภูเขไฟฟูจิอยู่แล้ว ไรหนวดสากดลง กับผิวเนียนนุ่มจนรู้สึกสลับไปทั้งหน้า นี่ก็จะจูบมาราธอนถึงปีหน้าเลย หรือไยยะ ไอ้ยักษ์บ้ากาม!

โครม!

หญิงสาวเหวี่ยงโทรศัพท์ข้างหัวเตียงเข้าที่ศีรษะของชายหนุ่ม เสียงดังสนั่น คนป่วยยุติการกระทำจ้วงทั้งหมดแล้วแน่นิ่งไป ร่างบางกระโจนพรวดหนีไปหนึ่งที่ปลายเตียง ดวงหน้าवलแดงจัด เธอหายใจหอบถี่ พยายามสูดอากาศเข้าปอดด้วยท่าทางของปลาล้ำลึกน้ำ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความรู้สึกหลายอย่างระคนกัน ทั้งโกรธ ทั้งวาบหวาม และ...หวั่นไหว มือบางพาดเข้าที่ร่างใหญ่โตอีกหลายผัวอย่างระบายนความแค้น

เขาจะเข้าไปเพราะเพื่อด้วยพิษไข้หรือแก้งแมดิบก็ไม่รู้ละ แต่พื้นขึ้นมาเมื่อไหร่แม่จะถองไม่ยั้งเชียว!

เมื่อสำรวจดูแล้วคนตัวโตยังคงหายใจตื้ออยู่และแน่ใจได้ว่าตัวเองไม่ใช่ฟ้าใส่ผู้ฆ่า ‘ยักษ์’ แล้ว คอลัมนิสต์สาวก็เริ่มเก็บกวาดเสื้อผ้าที่ชายหนุ่ม ถอดไว้เกลื่อนห้องที่เมื่อคืนเธอไม่มีแรงจะจัดการ เสื้อเชิ้ตเปื้อนเลือดแถมเป็นรูนั้นคงต้องหอบไปทิ้งถังขยะนอกโรงแรมกระมัง ส่วนเสื้อโคตตัวใหญ่นั้น...ยี่ห้อเบอร์เบอร์นี่น่ะหรอ!

ต๊บบ!

นาฬิกาสี่เงินวาวับหล่นลงบนพรม รูปทรงของมันใหญ่โตตามแบบฉบับของนาฬิกาผู้ชายทั่วไป แต่ยี่ห้อที่อยู่บนหน้าปัดทำให้เธอชะงัก มีตรามงกุฎแบบนี้แถมรอบๆ ยังฝังเพชรอีก...โรเล็กซ์...นี่มันโรเล็กซ์นี่นา! เรือนนี้ราคาเหยียบล้านแน่นอน! ฟ้าใสนึกถึงตอนที่เธอเสนอนาฬิกาข้อมือแบบจีราคาไม่กี่พันให้เขาแลกกับอวัยวะแล้วสมเพศตัวเองจริงๆ ให้อายเถอะ เขาคงไม่อยากจะจระจกๆ ของเธอหรอก ที่น่าตกใจไปกว่านั้นก็คือปึกเงินที่อยู่ในเสื้อโคตของเขา นับดูแล้วตั้งเกือบห้าแสนเยน! จะว่าไปปล้นเขามากก็ไม่น่าใช่ เพราะดูจากเสื้อผ้าและเครื่องประดับแล้วน่าจะเป็นฝ่ายสุมเสี่ยงถูกโจรปล้นเอาเสียมากกว่า หญิงสาวหันกลับไปมองคนหน้าคมที่นอนนิ่งอยู่บนฟูกหนาด้วยแววตาเต็มไปด้วยคำถาม

“นี่คุณเป็นใครกันแน่ คุณแดเนี่ยล หัวอง...”

แดเนียลลืมหันตาคืนช้าๆ ความรู้สึกแรกที่พุ่งเข้าสู่ประสาทสัมผัสคือ ความปวดร้าวทั่วสรรพางค์กาย ปวดเสียจนเขาต้องปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง เพื่อชมความอ่อนแอของตนเองเอาไว้ ร่างสูงค่อยๆ หยัดกายขึ้นนั่งอย่างทุลักทุเล ดวงตาคมตวัดสำรวจไปรอบห้องพักที่เปิดไฟไว้เพียงสลัวๆ นาฬิกาดิจิทัลดบนโต๊ะข้างหัวเตียงกะพริบบอกเวลาห้าโมงเย็น นี่เขาหลับไปนานขนาดนี้เชียวหรือ เมื่อคืน...เขาถูกยิง...ใช่! ปีน! แล้วปีนละ! มือหนาคลำสะเปะสะปะไปตามใต้หมอนเพื่อหาอาวุธคู่ใจแต่ก็ไม่พบ คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันอย่างเคร่งเครียด

หรือว่าแม่สาวน้อยตาโตคนนั้นเอาไปแจ้งความ บ้าเอ๊ย! แดเนียลถึงหน้าตาจะเหมือนกับ 'เธอคนนั้น' แค่นั้นก็ไม่ใช่คนเดียวกันเสียหน่อย ไร้ใจหล่อนเข้าไปได้อย่างไร!

มือหนาสะบัดผ้าห่มที่คลุมร่างออกให้พ้นทาง เขาต้องรีบเผ่นไปจากที่นั่นก่อนที่จะตำรวจหรือ 'พวกมัน' จะตามมาเจอเขาเข้า แดเนียลชะงักเมื่อ ดวงตาคมตวัดไปเจอกับสมุดโน้ตที่วางทิ้งไว้ข้างๆ หมอนพร้อมปากกาหมึกซึมลายการ์ตูน บนหน้ากระดาษมีลายมือสวยงามเป็นระเบียบเขียนเอาไว้ค่อนข้างหนา มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

คุณแดเนียล

ฉันออกไปซื้อของกินกับของใช้จำเป็นข้างนอกให้คุณ เสื้อผ้าของคุณฉันต้องทิ้งเพราะสภาพมันแย่มาก ถ้าตื่นแล้วกินยาบนหัวเตียงด้วย เม็ดสีขาว แก้วปวด เม็ดสีเหลืองแก้อักเสบ

ฟ้าใส

ป.ล. ปีนอยู่ในลิ้นชักนะคะ

ทันทีที่อ่านข้อความจบ ชายหนุ่มหน้าคมก็แทบปล่อยเก้าอี้ออกมา มือหนาเปิดลิ้นชักข้างหัวเตียงดูก็เห็นอาวุธคู่กายนอนสงบนิ่งอยู่ในสภาพ

เรียบร้อย เกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นนี่ละ คนที่โดนปล้นคืนอาวุธให้ใจ แถม
 ทิ้งโน้ตบอกที่เก็บอย่างสุภาพให้เสร็จสรรพ แทนที่จะเอาไปซ่อนหรือรีบหนี
 ไปแจ้งความ ไม่รู้ว่ามันน้ำใจหรือว่าเพี้ยนกันแน่ อยากเห็นเหลือเกินว่าถ้า
 โดนปล้นขึ้นมาจริงๆ จะทำยังไงหนอ แล้วโน้ตนั้น...เธอคงกลัวว่าเขาจะ
 อ่านภาษาไทยไม่ออกสินะถึงเขียนภาษาอังกฤษกำกับไว้ รอบคอบซะด้วย

ฟ้าใส...ช่างเป็นผู้หญิงที่แปลก ไม่เหมือนใครจริงๆ

เขาหยิบสมุดโน้ตขึ้นมาพลิกดูหน้าอื่นๆ ก็เห็นลายมือสวยจดบันทึก
 เรื่องราวต่างๆ เอาไว้อย่างเป็นระเบียบ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องสถานที่ท่องเที่ยว
 แล้วก็พวกคำคมต่างๆ แต่ที่สะดุดตาเป็นพิเศษเห็นจะเป็นกลอนภาษาอังกฤษที่เจ้าตัวเขียนคำแปลกำกับเอาไว้ด้านล่างด้วยดินสอคล้ายกับ
 ไม่แน่ใจว่าแปลว่าเช่นนั้นจริงๆ หรือไม่

I carry your heart with me (I carry it in my heart)

ฉันพาหัวใจของเธอไปด้วย (โดยพกเอาไว้ในใจของฉัน)

*I am never without it (anywhere I go you go, my
 dear; and whatever is done by me is your doing, my darling)*

ฉันไม่เคยอยู่โดยปราศจากดวงใจของเธอเลย (เธอไปทุกที่ที่ฉันไป
 สิ่งใดที่ฉันทำสำเร็จล้วนแล้วแต่เป็นการกระทำของเธอ ยอดรัก)

I fear no fate (for you are my fate, my sweet)

ฉันไม่เกรงโชคชะตาอันใด (เพราะเธอคือชะตาของฉัน ที่รัก)

*I want no world (for beautiful you are my world, my
 true)*

ฉันไม่ต้องการโลกใดๆ เพราะคนงามเธอคือโลกทั้งใบของฉัน

And it's you are whatever a moon has always meant

เธอนั้นทำให้จันทร์มีความหมาย

And whatever a sun will always sing is you

และทำให้ตะวันฉายซับซ้อน

Here is the deepest secret nobody knows

นี่คือความลับลึกล้ำที่ไม่มีใครล่วงรู้

*(here is the root of the root and the bud of the bud
and the sky of the sky of a tree called life; which grows
higher than the soul can hope or mind can hide)*

(คือรากของราก หน่อของหน่อ นภาของนภาของต้นไม้มี่เรียกว่า
ชีวิต ที่เหยียดต้นสูงเกินกว่าวิญญานจะวาดหวังหรือหัวใจจะซ่อนไว้ได้)

And this is the wonder that's keeping the stars apart

และนี่คือสิ่งมหัศจรรย์ที่แยกดวงดาวให้จากพราก

I carry your heart (I carry it in my heart)

ฉันพาหัวใจของเธอไปด้วย (โดยพกเอาไว้ในใจของฉัน)

“ฉันพาหัวใจของเธอไปด้วย...จ้ะหรือ...”

ริมฝีปากหวานลือออกเป็นยิ้มบางๆ โดยไม่รู้ตัว สาวน้อยคนนี้น่าสนใจจริงๆ เสียด้วยสิ...ชายหนุ่มลุ่มหัวไหล่ขวาที่พันผ้าพันแผลไว้เบาๆ ผ้าพันแผลสะอาดไม่มีรอยเลือดเหมือนเพิ่งถูกเปลี่ยนหมาดๆ รู้สึกตึงๆ แผลอยู่เหมือนกัน แต่ที่งักก็คือทำไมบนศีรษะถึงได้มีผ้าพันแผลพันเอาไว้ด้วยล่ะ เขาได้แผลนี้มาตอนไหนกันนะ

แกร๊ก...

เสียงเปิดประตูทำให้แดเนียลสะดุ้งโหยง มือหนาคว่าป็นในลิ้นชักขึ้นไปถึงที่ประตู นิ้วมือแตะอยู่ที่โกปิ่นพร้อมยั้งได้ทุกเมื่อ

ร่างบางที่พยายามแทรกตัวและถือถุงข้าวของพะรุงพะรังเข้ามาในห้องตกใจแทบสิ้นสติ ถึงจะถูกป็นจ่อมาหลายครั้งแล้วก็เถอะ ใช่ว่าจะชินกันง่ายๆ เสียหน่อย

“นี่คุณเคยคิดอย่างอื่นนอกจากยิงคนบ้างไหมเนี่ย”

ฟ้าใสหน้าหงิก นึกอยากจะขำงัวข้าวของที่เพิ่งซื้อใส่ไฉ้หน้าหล่อๆ
ของเขาเหลือเกิน อุตส่าห์ลากสังขารที่แทบไม่ได้หลับไม่ได้นอนไปหาซื้อ
ของกินบำรุงมาให้ ยังจะคิดยิงกันได้ดังคอกอีก หญิงสาววางข้าวของลงบน
โต๊ะกระจกแล้วระบายลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย แขนของหนักก็หนักแล้ว
ยังต้องมาดูแลคนที่รู้จักกันแค่ชื่อจนอดไปเที่ยว กรรมอะไรของฟ้าใสกันเนี่ย

“คุณเป็นยังงี้บ้าง ยังเจ็บแผลอยู่ไหม นี่ฉันซื้อโอดังมาฝากด้วยนะ”

ฟ้าใสถามพลางถือชามพลาสติกมาวางข้างหัวเตียง ใส่น้ำภายในถ้วย
เกาะฝาครอบจนมองไม่เห็นว่าจะไรอยู่ภายใน แต่กลิ่นหอมที่โชยออกมา
ก็ชวนให้น้ำย่อยในกระเพาะของคนตัวโตทำงานจนมีเสียงครีตคราดเบาๆ
ดังออกมาจากช่องท้อง

“เจ็บครับ ยกแขนไม่ค่อยถนัด แล้วก็ปวดหัวนิดหน่อย”

คนตัวโตยิ้มเนือๆ เขาเอนตัวพิงหัวเตียงอย่างอ่อนล้า มือหนาวางเป็น
ลงในลั่นชักตามเดิม สาวน้อยตาโตลอบเบะปากน้อยๆ ก็น่าจะปวดหัว
อยู่หรอก เธอฟาดเขาเสียเต็มแรงขนาดนั้น อยากมาทำรุ่มร่ามกับเธอทำไม
กันล่ะ สมน้ำหน้า

“นี่ยังไม่ได้ทานยาอีกเหรอ”

สาวน้อยขมวดคิ้วจนแทบจะผูกเป็นโบเมื่อเห็นว่ายาสองเม็ดและ
น้ำหนึ่งแก้วที่วางทิ้งไว้ให้ยังอยู่ในสภาพเดิม ไม่มีการแตะต้อง

“ผมเพิ่งตื่น...คุณก็กลับมาพอดี”

เขาพูดเสียงเรียบ ฟ้าใสพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ หญิงสาวส่งเสียงยัด
ลายหมี่พูห์ตัวโตให้เขาซึ่งรับมาถือไว้ด้วยสีหน้างุนงง

“ใส่สิ หรือว่าคุณอยากเปลือยอยู่แบบนั้นตลอดล่ะ”

“ไม่รู้สิ ขึ้นอยู่กับว่าคุณอยากให้ผมเปลือยหรือเปล่า”

เขาพูดเสียงกลั้วหัวเราะ คำตอบของเดเนียลเรียกสีเลือดให้ขึ้นมา
แต่มนพวงแถมใสจนแดงระเรื่อ มันน่าทุบด้วยโทรศัพท์อีกสักต๊อบนักเขียว
พูดเรื่องอย่างนี้หน้าตาเฉย คนอุตส่าห์หวังดียิ่งจะมากวนประสาทกันอีก

คนไม่มียางอาย! ร่างบางลุกพรวด หากแต่มือแกร่งคว้าข้อมือเล็กเอาไว้
เสียก่อน

“คุณช่วยใส่ให้ผมหน่อยได้ไหม ผมเจ็บแขน”

เขาส่งเสียงออดอ้อน นัยน์ตาสีนิลทอประกายวิบวับแพรวพราว
ชวนให้ห่มเนื้อได้ หากแต่สีแดงจางๆ ที่เริ่มซึมออกมาจากผ้าพันแผลนั้น
ทำให้ฟ้าใสใจอ่อนยอมทำตามเขาอย่างไม่เต็มใจนัก เธอค่อยๆ สวมเสื้อ
สีเหลืองตัวโตให้เขาอย่างทุลักทุเล ก็ดูเอาเถอะ คิดว่าซื้อตัวใหญ่ที่สุดมา
แล้วนะเนี่ย ยังทำท่าว่าจะเล็กไปอีกนะ อีตาคันนี้กินอะไรเข้าไปกันหนอ
ตัวถึงได้ใหญ่โตผิดมนุษย์มนาแบบนี้

เมื่อคอเสื้อผ่านพ้นศีรษะขึ้นเหนือของเขาไปแล้ว หญิงสาวก็ถึงกับนึ้ง
อึ่งไปชั่วขณะ ดวงตาคมกริบที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงคืบนั้นจ้องหน้าเธอหนึ่ง
ด้วยแวตาทที่ชวนให้ร้อนวูบวาบไปทั้งตัว ภาพเหตุการณ์เมื่อช่วงเช้าไหลย้อน
กลับเข้ามาสู่ความทรงจำ สัมผัสวาบหวิวที่เขาฝากไว้ที่ริมฝีปากทำเอา
ร่างเล็กสั่นสะท้านน้อยๆ ฟ้าใสแก้มงัดหน้ายู่แล้วทำท่าจะลุกหนี แต่เขา
ยังคงรั้งข้อมือบางเอาไว้แน่น พร้อมส่งเสียงนำส่งสาร

“คุณฟ้าใสครับ”

“อะไรอีกอะ” หญิงสาวพยายามไม่หันไปสบตาเขาอีก รู้สึกเหมือน
ตัวเองเป็นหนูน้อยหมวกแดงที่กำลังจะถูกหมาป่าหลอกเขมือบอย่างไร
ก็ไม่รู้

“ผมกินเองไม่ไหวหรอก คุณช่วยผมหน่อยได้ไหม”

เขาทำท่ามึนๆ ไปยังถ้วยโอเด็งควันหุ่ยที่เธอซื้อจากร้านสะดวกซื้อ
ที่ชั้นหนึ่งของโรงแรม หญิงสาวกัดฟันกรอด หันกลับไปส่งค้อนให้คน
ตัวโตอย่างเอาเรื่อง

“นี่คุณ ได้คืบจะเอาศอกหรือไง จริงๆ วันนี้คุณต้องไปจากที่นี่ตาม
สัญญาแล้วนะ จำได้ไหม”

เสียงใส่ต่อว่าต่อขาน พยายามสะบัดมือให้หลุดพ้นจากพันธนาการ

ของเขา แต่มือหนาก็ยังยื้อเธอเอาไว้แน่น

“จำได้ แต่ผมกินไม่ไหวจริงๆ คุณช่วยผมหน่อยเถอะครับ กินเสร็จแล้วผมจะไปทันที”

เขาเอียงคอมองหญิงสาวอย่างอดอ้อน พร้อมกับระบายยิ้มหวานปนเศร้าไปทั่วใบหน้า แถมยังส่งสายตาว้าวอนเหมือนลูกหมาถูกทิ้งมาให้เธออีก ฟ่ำใส่ระบายลมหายใจซำๆ อย่างหนักใจ ไม่น่าหลวมตัวช่วยเขาเลย ตอนแรกก็ดูน่าสงสารที่อยู่หอรอก แต่ตอนนี้ทำไม่ถึงได้ดูเจ้าเล่ห์พิกล นี่เธอคิดผิดหรือคิดถูกกันนะที่เอาตัวเข้าไปพัวพันกับคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าแบบนี้

“ให้มันแน่นเถอะ”

ฟ่ำใส่แยกเขี้ยวใส่เขา ร่างบางนั่งลงบนเตียงอีกครั้งอย่างขัดใจ หญิงสาวเปิดฝาครอบถ้วยพลาสติกแล้วตัดลูกชิ้นปลาออกเป็นชิ้นเล็กๆ พอตีคำด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจ

แต่เนี่ยลอมยิ้ม ในสายตาของเขา ใบหน้ารูปไข่ที่งอแงนั้นไม่ได้ลดความน่ารำกลงไปเลยสักนิด ตรงกันข้ามกลับน่าเอ็นดูเสียเหลือเกิน

หญิงสาวยกช้อนพลาสติกขึ้นจ่อริมฝีปากหนาที่ล้อมกรอบด้วยไรหนวดเขียวครีမ်แบบขอไปที ใจก็ภาวนาให้เขารับประทานให้เสร็จๆ ไป จะได้รับไปให้พ้นๆ เสียที รอยยิ้มกรั้มกรั้มและแวตาวิบวับของคนตรงหน้าชวนให้อึดอัดเต็มทน อีตาคอนนี้จะรู้จักคำว่ามารยาทบ้างไหมเนี่ย จ้องเอาๆ จนฟ่ำใส่ทำหน้าไม่ถูก มือไม้ก็สั่นจนโอเด็งจะเด็นหล่นออกมานอกชามอยู่แล้ว

“ขอบคุณมากนะครับ คุณใจดีจริงๆ”

หญิงสาวชะงัก เพิ่งสังเกตเดี๋ยวนั้นว่านอกจากการจ้องแบบเอาเป็นเอาตายไรรมารยาของเขาแล้ว ชายหนุ่มหน้าคมคนนี้พูดจาสุภาพนุ่มนวลอยู่ตลอด ไม่เหมือนโจรลักนิต ขนาดตอนเอาปืนจี้เธออย่างไม่ตะคอกสักแอะ แต่คนที่ม่แวตาทะกั้วระสากดผู้คนเสียอยู่หมดแบบนี้จริงๆ แล้วไม่น่า

จะเป็นคนสุภาพอ่อนโยนได้เลย เขาดูสงบเยือกเย็นเหมือนน้ำแข็งห่อไฟ เลี่ยมมากกว่า

ดูสิ ยังจ้องไม่เลิกอีก! พอถึงตาใส่ก็ไม่สะทกสะท้านเสียด้วย หน้าไม่อาย!

“มะ...ไม่ต้องขอบคุณหรอก ของพวกนี้ฉันถือวิสาสะเอาเงินในเสื้อโคตคุณไปซื้อมาทั้งนั้น อ้อ ฉันหยิบพาสปอร์ตคืนมาจากคุณแล้วนะ คงไม่ต้องใช้อะไรมาขู่ฉันแล้วละ เพราะ...เพราะฉันเต็มใจช่วยคุณ”

หญิงสาวพูดประโยคสุดท้ายออกไปแล้วก็อยากจะถลันตัวเองตาย พูดออกไปได้อย่างไรกันหนอ แค่ว่าทำตาหวานเชื่อมใส่หน่อยก็หลงเคลิบเคลิ้มไปได้ ยายฟ้าเอ๊ย

“อ้อ...คุณเอาคืนไปเถอะครับ ถึงยังงั้นผมก็จำที่อยู่ในพาสปอร์ตคุณได้แล้ว ถ้าตักตักอะไรผมจะตามไปถึงที่เลย”

ชายหนุ่มพูดหน้าตาเฉย ฟ้าใส่นึกอยากจะเทโอเด็งราตศิระชะเขาเสียจริงๆ พูดกวนประสาทหน้าตายได้ตลอดเวลาสิน่า เธอตัวตตามองเขาอย่างขุ่นเคืองใจ แดเนี่ยลหัวเราะเบาๆ

“ผมล้อเล่น คุณเป็นคนดีจริงๆ อย่างที่คุณแม่ผมบอกไม่มีผิดว่าคนไทยส่วนใหญ่เป็นคนมีน้ำใจ ผม โชคดีจริงๆ ที่มาเจอคุณเข้า”

รอยยิ้มหวานของคนตรงหน้าทำเอาฟ้าใสโกรธไม่ลง ออกจะเขินอยู่เหมือนกันที่เขาพูดชมกันไฉ่ๆ มีอบางยังคงบ่อนอาหารเขาต่อไปเรื่อยๆ ก็คนตัวโตกินเอาๆ อย่างกับสุบ บ่อนเท่าไรวาก็หายลงท้องไปหมด เผลอแป๊บเดียวเกือบหมดถ้วยแล้ว

“คุณแม่คุณ...เป็นคนไทยเธอ”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ เหมือนเพิ่งรู้ว่าพูดมากเกินความจำเป็นไปแล้ว ปกติเขาจะไม่จ้อเรื่องส่วนตัวให้ใครฟังง่ายๆ หรอก แต่ดวงตากลมโตน่ารักคุณนี่ทำให้เขาส้มตัวไปได้อย่างไรก็ไม่รู้

“งั้นที่คุณเดินตามฉันมา ก็เพราะรู้ว่าฉันเป็นคนไทยเธอคะ”

“เปล่า...ผมไม่รู้หรอก คุณแค่...หน้าคล้ายกับคนที่ผมรู้จักนะครับ...”

เขาพูดเพียงเท่านั้นแล้วก็เงียบ ดวงตาคมวูบไหวเมื่อเอ่ยถึง ‘คนรู้จัก’ อาการนิ่งเฉยของเขาทำให้หญิงสาวไม่กล้าถามต่อ เท่าที่เห็นจากท่าทางแปลกๆ ของชายหนุ่ม คนที่เขาพูดถึงคงสำคัญสำหรับเขาเหมือนกัน...เหมือนดอกไม้เคลื่อนไหวพลัดติดดอกนั้น...ดอกไม้ที่เขาไม่ยอมให้ห่างกาย...ดูท่า...เขาคงมีอดีตที่ไม่อยากพูดถึงกระมัง ถ้าเขาไม่อยากพูดเธอก็ไม่ควรถามสินะ...

หลังรับประทานยาแล้วร่างสูงก็ยึดปืนคู่ใจเหน็บไว้ที่เอวกางเกงเพื่อเตรียมตัวจากไปดังที่สัญญาเอาไว้ตอนแรก แม้ใบหน้าคมจะไม่เผือดสีเทาช่วงเช้า แต่ไอร้อนจากกายหนาก็แสดงชัดว่าเขายังคงป่วยอยู่ อากาศหนาวเหน็บด้านนอกก็เย็นยะเยือกจับชั่วคราวใจเสียดด้วย ถ้าออกไปเดินทุกๆ ที่สภาพร่างกายเป็นเช่นนี้มีหวังได้ไขกลับ นอนตายอนาถอยู่ข้างทางเป็นแน่แท้...อาการบาดเจ็บที่ไหล่หนานั้นก็น่าเป็นห่วง

โอ๊ย! นี่เธอเป็นอะไรไปนะยายฟ้าใส

จะไปห่วงเขาทำไมกันเล่า ตัวใหญ่่ออกปานนั้นไม่ตายง่ายๆ หรอกน่า แต่...ก็อดห่วงไม่ได้นี่นา ไม่รู้ว่าทำไมถึงต้องห่วงเขา เขาเป็นใครก็ไม่รู้ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเขาเป็นผู้ร้ายหรือเปล่า นี่ละ...ปัญหาใหญ่ที่สุดของนางสาวฟ้าใส ทิพยศาสตร์ คือเป็นคนขี้สงสัยสารที่สุดในจักรวาล และนิสัยแบบนี้แหละที่มักจะทำให้เธอไปสู่วิบัติต่างๆ อยู่เสมอ

“คุณ...ยังมีไข้อยู่เลย พักที่นี่จนกว่าคุณจะทำอาการดีขึ้นแล้วค่อยไปก็ได้”

หญิงสาวโผล่ออกมาในที่สุด พอพูดออกไปแล้วก็รู้สึกอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี เขาจะเข้าใจผิดว่าเธอกำลังเชิญชวนเขาอยู่ไหมนะ

คนตัวสูงหันกลับไปหาเธอ ดวงตาคมกริบมองคนพูดเหมือนไม่เชื่อหูตนเอง รอยยิ้มขบขันผุดพรายบนริมฝีปากหนา ตอนแรกเห็นท่าท่าเหมือนจะเป็นจะตาย อยากไล่เขาไปให้พ้นๆ ทำไมจู่ๆ ถึงเปลี่ยนใจได้...

“เปล่าว่า...คุณเต็มใจให้ผมอยู่ด้วยหรือครับ”

ร่างสูงเดินเข้ามาจนชิดร่างบางในชุดสเวตเตอร์สีชมพูอ่อน มือหนาเซยคางมันขึ้นสบตาอย่างนุ่มนวล เขาเอียงคอมองสาวน้อยที่หน้าแดงก่ำด้วยแววตาแสนเอ็นดู ตอนนี้เขาไม่ต้องมีปืนมาขู่เชิญให้เธอทำอะไรหรอก แค่ดวงตาสีนิลคู่นี้เพียงพออย่างเดียวฟ้าใสก็แพ้ราบคาบแล้ว เผลอๆ จะได้ผลกว่าเอาปืนมาจ่อศีรษะเธอเสียอีก ฟ้าใสรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นกระต่ายน้อยที่หลงเข้าไปติดในเร็วของนายพรานอย่างไร้รู้ไม่รู้สึก แถมยังเป็นนายพรานรูปงามผู้มีอาวุธเพียงดวงตาคมกริบคู่เดียวอีกต่างหาก

“ไม่ใช่อย่างนั้น...เอ๊ย คือก็ให้อยู่ได้ แต่ไม่ใช่ว่าอยากให้อยู่แบบนั้นคือ...”

จะบ้าตาย! นี่พูดอะไรออกไปเนี่ย ยิ่งพูดยิ่งแย่ แต่ถ้าไม่ส่งเสียงพูดไปเรื่อยๆ มีหวังเธอคงถูกดวงตาคู่นี้กลืนกินสติที่มีอยู่น้อยนิดเข้าไปจนหมดสิ้นแน่

“คุณให้ผมพักต่อได้จริงๆ ใช่มั้ยครับ”

เขาถามซ้ำเมื่อเห็นว่าสาวน้อยตรงหน้าดูท่าจะพาล่ามต่อไปเรื่อยๆ ไม่เป็นภาษา ฟ้าใสเม้มปากแน่นพาลงพยักหน้าแทนคำตอบ ชายหนุ่มโน้มลงจูบพวงแก้มนวลเบาๆ แล้วกระซิบเสียงแผ่ว เสียง...ที่ฟ้าให้หัวใจดวงน้อยๆ สั่นไหวไปทั้งดวง

“Thank you.”

(ขอบคุณครับ)

เดเนียลพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะค่อยๆ ผละกลับไปที่ตั้งใจ ทั้งให้คนตัวเล็กยืนแข็งที่อยู่กับที่ราวถูกสาป นี่เขา...เขาจูบแก้มเธอนั่นหรือ...

“คุณให้ผมพักแบบนี้ แฟนคุณรู้เข้าเขาจะไม่ว่าเอาหรือ”

ชายหนุ่มถามขณะเก็บปืนเข้าไปในลิ้นชักตามเดิม แม้น้ำเสียงจะสบายๆ แต่แววตาของเขากลับรอคอยคำตอบจากสาวน้อยอย่างใจจดใจจ่อ ฟ้าใสที่ยังตั้งสติไม่ทันนั่งอิงไปครู่หนึ่งแล้วตอบอ้อมแอ้ม

“ฉัน...ไม่มีแฟน”

รอยยิ้มแปลกๆ แสดงความพึงพอใจบนริมฝีปากหยักลึกคู่่นั้นทำให้ฟ้าใสรู้สึกอบอุ่นไปทั้งหน้า รอยยิ้มที่เหมือนกับเด็กได้ของเล่นถูกใจ เธอไม่ได้โกหกเสียหน่อย ก็ตอนนี้ไม่มีจริงๆ เธอไม่ได้ถามนี่ว่าเคยมีแฟนหรือเปล่า

“อ้าว เหมอครับ...ผมเห็นคุณชอบ อี. อี. คัมมิงส์ ผมก็เห็นว่าคุณกำลังมีความรักเสียอีก”

“ใครคะ อี. อี. คัมมิงส์”

สาวน้อยตาโตทำหน้างั้น แดเนี่ยลยิ้มเย็น

“ก็กลอนที่คุณจดไว้ในสมุดไงครับ เป็นกลอนของ อี. อี. คัมมิงส์ เก๋มากแล้วละ ถือเป็นกลอนอมตะเชียวนะ ผมก็ชอบ”

“อ้อ...นั่นฉันจดมาจากหนังสือค่ะ รู้สึกจะเรื่อง *In her shoes* หรือไงล่ะ ฉันเห็นว่ามันซึ่งดีก็เลยลองแปลดูเล่นๆ”

หญิงสาวรู้สึกอากับผลงานการแปลแบบสมัครเล่นของตนเองอยู่เหมือนกัน อุตส่าห์แอบทำแล้วเขี้ยว ยังมีคนมาเห็นเข้าจนได้ กลอนจากหนังสือที่เคยไปดูกับพี่อัฐเมื่อปีสองปีก่อน...นี่ก็แล้วปวดแปลบในอกอย่างไรไม่รู้

“มันเป็นกลอนรักครับคุณฟ้าใส” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้เธอ “เป็นกลอนรักที่พูดถึงความรักที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าคนเราจะจินตนาการได้ รักที่ทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้นได้แม้แต่แยกดวงดาวออกจากกัน...”

ฟ้าใสกะพริบตาปริบๆ ไม่อยากจะเชื่อหูตนเองจริงๆ อิตายักษ์ที่ดูเถื่อนขนาดฟันเหล้าใส่แผลตัวเองพรวดๆ นะหรือจะมีมุมน่ารักแอบจิ้มกับเจ้ากลอนกับเขาด้วย

“มันเป็นกลอนสำหรับคนมีความรักนะครับ...ถ้าคุณยังไม่มีแฟน...คุณอาจจะมีความรักเร็วๆ นี้ก็ได้”

รอยยิ้มหวานและแววตาแพรวพราวสื่อความนัยของคนหน้าตายตรงหน้า ทำเอาคำตื้นนั้นของฟ้าใสว่าอุ่นเสียจนกว่าจะขมตาให้นอนหลับ

ลงได้ก็พาเข้าไปเกือบรุ่งสาง

แดเนียลพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง พยายามข่มตาอย่างไรก็หลับไม่ลงเสียที ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะบาดแผลจากรถที่หัวไหล่ยังปวดตื้อๆ อยู่เป็นระยะ แต่อีกส่วนหนึ่ง...คงเป็นเพราะร่างบางที่นอนอยู่บนพื้นข้างๆ เตียงหนานุ่มนี้ด้วยกระมัง...ไม่สิ จริงๆ แล้วสาวน้อยตัวเล็กคนนี้เกือบจะเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เขาข่มตาหลับได้อย่างยากเย็นถึงเพียงนี้ ร่างหนา ขยับตัวพาดตามขวางไปกับเตียง เขาค่อยๆ พลิกตัวนอนคว่ำแล้วเกยคางได้รูปกับขอบที่นอน ดวงตาจับจ้องไปยังร่างน้อยด้วยแววตาที่สับสนไม่แพ้หัวใจ...

ภาพของร่างบอบบางในชุดเสื้อยืดสีขาวพอดีตัวและกางเกงขาสั้น ตัวโครงกระดูกชายหนุ่มให้แทบสับสนใจ ดวงหน้าใสกระจ่างที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมสลวยนั้นดูงดงามแม้ไม่มีเครื่องสำอางใดๆ แต่งแต้ม

สวย...สาวน้อยคนนี้สวย...ดูเท่าไรก็ไม่เบื่อ...

เร็วคือโง่และแพนตายาวอนที่ทาบทับกับพวกแก้มสีชมพูระเรื่อ ตรึงสายตาของเขาเอาไว้ราวกับต้องมนตร์ แดเนียลไล่นิ้วชี้ไปตามสันจมูก เล็กโค้งเรียวมาจนถึงริมฝีปากแดงอímอย่างลึมตัว คนถูกรังแกคราวนี้อือเบาๆ ในลำคอ ชายหนุ่มคลี้อยมบางๆ กับท่าทางน่าเอ็นดูของคนขี้เซา นี่เป็นครั้งแรก...ที่เขานอนร่วมห้องกับผู้หญิงโดยไม่มีเรื่องของสัมพันธ์ทางกายมาเกี่ยวข้อง แถม...ยังเป็นผู้หญิงแบบที่เขาชอบอีกต่างหาก ตัวเล็ก ตาโต ท่าทางไร้เดียงสา...แบบเดียวกับใครอีกคนที่ยังคงมีอิทธิพลต่อหัวใจของเขาอยู่เสมอ...คนที่ไม่ว่าเขาจะปรารถนาเพียงใดก็ไม่มีวันได้เธอมาเคียงข้าง...

น่าสมเพชตัวเองชะมัด ผ่านมาตั้งสองปีแล้ว เขาก็ยังลืมนอยยิ้มสดใสนั้นไม่ได้เสียทีหรือไม่ แค่เห็นหน้าเหมือนกันเข้าหน่อยก็ลืมเจ็บวิงวอนตามเธอมาหน้าตาเฉย เอาชีวิตตนเองเข้ามาเสี่ยงกับแม่สาวหน้าหวานนี้โดยไม่รู้ว่าจะไว้วางใจเธอได้หรือเปล่าด้วยซ้ำ จะว่าไปก็น่าแปลกที่ในโลกนี้มีคน

ที่มีพิมพ์หน้าเหมือนกันราวกับแกะและอุปนิสัยที่คล้ายคลึงกันขนาดนี้
อยู่ด้วย เพียงแต่ฟ้าใสของเขาคงจะเป็นผู้หญิงที่โรแมนติกกว่าอยู่สักหน่อย
ดูจากกลอนหวานซึ่งในสมุดนั้นก็รู้

ฟ้าใสของเขาย่างนั้นหรือ...

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ คิดอะไรบ้าๆ เธอเป็นของเขา
เสียที่ไหนกันแล้ว รอยยิ้มบางๆ ผุดพรายบนริมฝีปากได้รูปเมื่อหญิงสาว
ขยับพลิกตัวจนผ้าห่มร่นลงไปกองอยู่ที่ข้อเท้าขาวเนียน ท่าทางจะนอน
ไม่ค่อยสบายเท่าใดนัก ถึงจะเป็นพื้นพรมหนานุ่มก็ไม่น่าจะสบายตัวนักหรอก
เขาบอกให้เธอขึ้นมานอนบนเตียงแล้วเขาจะลงไปนอนที่พื้นเองก็ไม่ยอม
เอาแต่เถียงคอบเป็นเอ็นว่าคนป่วยต้องนอนพักผ่อนสบายๆ แถมชักแม่น้ำ
ทั้งห้ารวมมหาสมุทร ทั้งเจ้าพระยา ฮวงโห แยกซีเกียง ไปจนถึงเอาสีข้าง
เข้าถู เถียงข้างๆ คุๆ อยู่เกือบชั่วโมงจนเขาต้องยอมแพ้ แม่ตัวเล็กนี้เป็น
คนแรกที่สามารถเถียงเขาจนชนะได้...ถ้าคนอื่นรู้ว่า แดเนียล ห่วง
แพ้ทางผู้หญิงตัวบางเฉียบแบบนี้คงหัวเราะกันท้องคัดท้องแข็งเสียละ

ที่จริง...ชายหนุ่มไม่คิดว่าเหตุการณ์จะยืดเยื้อจนเขาต้องมาพัวพัน
กับแม่สาวน้อยตาแป๋วขนาดนี้หรอก ตอนแรกกะว่าขอพักเพียงคืนเดียว
ก็จะไปแล้วแท้ๆ แต่เสียงหวานๆ กับสีหน้าท่าทางห่วงใยของเธอทำให้เขา
อยากอยู่ใกล้ๆ เธออีกนิด...เธอมีดวงหน้าหวานละมุนที่ทำให้เขาโพล่नึกถึง
ผู้หญิงอีกคนเหลือเกิน...ช่างเหมือนกันเสียจนเขาเผลอนึกไปว่าเธอกลับมา
ยืนอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง...

...ผมอยากรู้จักคุณมากกว่านี้ ฟ้าใส...

ร่างสูงข่มความเจ็บปวดจากบาดแผลแล้วหย่อนตัวลงนั่งขัดสมาธิ
บนพื้นอย่างเงียบเฉียบ มือหนาค่อยๆ ดึงผ้าห่มเนื้อนุ่มขึ้นคลุมร่างบาง
อย่างนุ่มนวล ด้วยกลัวว่าจะรบกวนเจ้าหญิงนิทราให้ตื่นจากการหลับใหล
ชายหนุ่มเกลี้ยปดยผมที่ปรกดวงหน้าเล็กเบาๆ คานขึ้นเขาคางอ้อ ยกมือขึ้น
ปิดมือของอีกฝ่ายด้วยท่าทางรำคาญเต็มทน เรียวคิ้วสรวลขมวดมุ่นเข้าหากัน

น้อยๆ เหมือนขัดใจ

แดเนียลแอบกลั่นหัวเราะกับกิริยาน่ารักราวเด็กน้อยของฟ้าใส
ข้างเป็นสาวน้อยที่น่าสนใจจริงๆ เสียด้วย ไม่รู้ว่าอ่อนต่อโลกหรือกล้า
บ้าบิ่นกันแน่ ขนาดนอนร่วมห้องกับผู้ชายที่ไม่รู้จักสักกนิตแถมยังเป็นคนที่
เอาปืนจี้เธอด้วยซ้ำ แม่ตัวเล็กก็ยังหลบลง แถมหลบสนิทอีกต่างหาก
ไม่รู้ว่าพ่อแม่เลี้ยงมาแบบไหนกันหนอถึงได้ไว้ใจคนง่ายตายแบบนี้ ถ้าเกิด
เขาคิดไม่ซื่อขึ้นมาจะอย่างไรกันเล่า...

เอ...จริงๆ แล้วตอนนี้เขาก็คิดไม่ซื่ออยู่หรือเปล่าละ...

ชายหนุ่มโหม่ตัวลงมองคนที่นอนบนพื้นด้วยแววตาอูบไหว กลิ่นสบู่
อ่อนๆ ผสมกับแป้งเด็กที่ลอยมาเตะจมูกทำเอาเขาสึมตัวย่นหน้าเข้าไป
จนแทบชิดเจ้าของผิวกายนุ่มนวล จมูกโด่งคมอยู่ห่างจากพวงแก้มใส่ไป
ไม่ถึงคืบ นิ้วหนาไล่ไปตามริ้วปากนุ่มเบาๆ

“อ้อ...”

แดเนียลชะงักเมื่อเห็นว่าฟ้าใสปรือตาขึ้นมองเขา แพขนตาหางอน
เหมือนตุ๊กตากะพริบปริบๆ ริมฝีปากอิมคลี้อยม่น่ารัก ทำเอาหัวใจของคนตัวโต
แทบเต้นผิดจังหวะ ก่อนที่หญิงสาวจะค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงอีกครั้งอย่าง
ง่วงงุน ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ละเมอน่ารักจริงๆ
แฮะ

“ย้วยกันแบบนี้...เดี๋ยวก็ห่ม่าชะหรือก ยายเด็กน้อย”

ชายหนุ่มกระซิบเสียงแผ่ว เขาตัดใจลุกกลับขึ้นไปนอนบนเตียง
ด้วยรอยยิ้มอบอุ่นที่ระบายไปทั่วดวงหน้าคม

เฮ้อ...สงสัยคืนนี้คงจะนอนไม่หลับซะละมัง...

จูบลากกลางหิมะไพร

“โอ๊ย...ตอนนี้อยู่เมืองจีนจ้า เนี่ย กำลังเดินอยู่บนกำแพงเมืองจีนเลย ลมแรง...แรง”

คุณนายชวนชมส่งเสียงแปดหลอดลั่นร้านคิดดีแลนด์ย่านฮาราจูกุ ที่ขายสารพัดสารพันของเล่นและของใช้ก็กกกโดนใจวัยหวาน ที่ดูๆ ไปแล้วไม่ค่อยจะเข้ากับวัยเลยห้าสิบปีของเจ้าแม่เงินกู้คนดังสักเท่าใดนัก เจ้าของร่างเล็กหันซ้ายหันขวาจนไปเจอฮีเตอร์ที่ตรงเสียงหึ่งๆ ก็รีบจ่อโทรศัพท์มือถือเครื่องจิวเข้าไปใกล้ๆ ทันที

“ฮัลโหลๆ ไม่ได้ยินเลย บนนี้ลมมันแรง แค่นี้ก่อนนะ เดี่ยวกลับไป แล้วจะซื้อบ๊วยไปฝาก”

พูดจบก็รีบกดตัดสายโดยไม่รอฟังคำตอบของปลายสายสักนิดชวนชมถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ไม่ถูกจับได้ว่ากำลังพูดปดคำโต

“ไปหลอกเขาทำไมว่าอยู่เมืองจีน ก็เราอยู่ญี่ปุ่นไม่ใช่หรือจะแม่”

กวินทร์เอ่ยถามหน้าซื่อ สองมือพยายามประคับประคองตะกร้าช้อปปิ้งที่อัดแน่นไปด้วยสินค้านานาชนิดที่กรรยาสุดที่รักตั้งใจจะซื้อไปขาย

เก่งกาจอย่างยากลำบาก จะไม่ลำบากได้อย่างไร ก็คุณนายชวนชมเล่นบังคับให้แบกตั้งสามตะกร้ารวด ไม่รู้ว่าซื้อไปขายหรือไล่แจกлина

“อ้าว พ่อไม่รู้อะไร บอกว่าอยู่ญี่ปุ่นก็ต้องซื้อของไปฝากนะสิ ของที่นี้แพงจะตาย ลูบอกว่ายู่ที่เมืองจีนดีกว่า แล้วค่อยไปหาซื้อบ๊วยแถวเยาวราชเอา ประหยัดไปได้ตั้งเยอะ ถูกละไม่ก็ดังค์เอง”

คุณนายชวนชมพูดหน้าตาเฉย กวินทร์หัวเราะเกณๆ ลืมไปเสียสนิทใจว่าเมื่อยรักนั้นเค็มยิ่งกว่าทะเล มิน่าเล่า เดินทางไปต่างประเทศที่ไรก็บอกว่าไปเมืองจีนมันตะพีตตะพือทุกครั้งไป ที่แท้ก็เซฟคอสต์ค่าของฝากนี่เอง แล้วไอ้ที่เห็นลงทุนเปิดโรมมิงโทรศัพท์ข้ามประเทศแบบนั้นก็มีอยู่เหตุผลเดียว นั่นคือเปิดเอาไว้เพื่อเล่นห่วยช่วงปีใหม่นั้นละ บางทีก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าหลวมตัวแต่งงานอยู่กับเจ้แกเข้าไปได้อย่างไร แถมยังรักหัวปักหัวปำอีกต่างหาก ฟ่ำไสยงแอบตั้งฉายาให้แม่ตนเองว่า ‘คุณนายเค็ม’ เลย ฉายาที่เจ้าตัวได้ยืมที่ไรเป็นได้คว้นออกหูทุกครั้งไป

“เออเน่แม่ แม่ว่าช่วงนี้ไอ้ฟ้ามันดูแปลกๆ ไหม”

คนเป็นพ่อเอยด้วยสีหน้าเป็นกังวล จะไม่ให้กังวลได้อย่างไร อุตสาห์มาเที่ยวต่างประเทศทั้งที ทำไม่ถึงเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องก็ไม่ว่า บางทีออกมาเที่ยวครึ่งวันเช้าแล้วก็หนีกลับโรงแรมเสียเฉยๆ จนจะกลับอยู่วันสองวันนี้แล้วก็ไม่เห็นกระตือรือร้นจะมาเที่ยวสักนิด

“แปลกยังงี้ละพ่อ แม่ก็เห็นมันปกติดีนี่นา”

คุณแม่สุดเปรี๊ยะวาทะที่คาดผมลายคิตตี้เข้ากับผมบ๊อบอินเทรนด์ของตัวเอง แล้วหันซ้ายหันขวามองดูเงาสะท้อนในกระจกอย่างมีความสุข

“แปลกสิแม่ รู้ไหมเมื่อวานมันให้พ่อไปซื้อกางเกงในผู้ชายให้มันด้วยนะ บอกว่าพี่ไปฝากซื้อ”

กวินทร์วางตะกร้าลงกับพื้น เขาสะบัดข้อมือไปมาแก้มือ

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ แค่ออกกางเกงในเฉยๆ เอง”

คุณนายเงินกั๊กไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“แปลกสิแม่ ก็พี่ไปของไอ้ฟ้ามั่นเป็นกะเทยแปลงเพศ แต่งหญิง
ชะชานัดนั้นแล้วจะฝากซื้อกางเกงในผู้ชายทำไมละแม่”

กวินทร์พูดพลางนึกถึงกะเทยหุ่นดีศรีษะมารอย่างป๊อไปแล้วจนลูก
คนอะไรเซพ๊วยยิ่งกว่าผู้หญิงบางคนเสียอีก เสียตายก็แต่หน้าตาเหมือน
เขาทรายไสลิก แถมยังชอบบทาลิปสติกมีกากเพชรเยิ้มๆ เหมือนกาวดักแมลงวัน
อีกต่างหาก ถ้าไม่บอกว่าเป็น บก. ของนิตยสารชื่อดัง คงนึกว่าเป็นกะเทย
ช่างแต่งหน้าตามกองถ่ายละครไปแล้ว

“อู๊ย...พ่อ คุณป๊อเขาอาจจะฝากซื้อไปให้หนุ่มๆ ในฮาเร็มก็ได้ เห็น
ว่ามีแฟนหลายคนอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือไง”

คุณนายชวนชมถอนใจอย่างแสนระอาใจ มือเล็กโยนที่คาดผมคิดดี
และพวงกุญแจลายเจ้าแมวน้อยใส่ตะกร้าอีกหลายชิ้นชนิดไม่เกรงใจคนแบก
ลักนิต

“แต่พ่อว่ามันแปลกนี่นา” คุณพ่อจอมเจ้าชู้กอดดอกอย่างครุ่นคิด
ไม่เชื่อว่าหน้าตาชวนสยงอย่างป๊อจะมีหนุ่มๆ เยอะแยะเป็นฮาเร็มกับเขาได้
ถ้าไม่สวยแต่เราใจก็ว่าไปอย่าง นี่ไม่สวยแล้วยังเร้ากระเพาะชวนให้ขย้อน
ของเก่าแบบนั้น ใครมันจะไปสนใจกันเล่า

“แล้วไอ้ฟาก็ทำทาลับๆ ล่อๆ เหมือนตอนที่แอบเอาหมาไปเลี้ยงไว้ใน
ห้องนอนสมัยเรียนประถมไม่มีผิด หรือว่า...มันจะแอบเลี้ยงผู้ชายไว้ใน
ห้องกันละแม่”

ผัวะ!

คุณนายชวนชมยกตุ๊กตาคิดดี๊ฟาดหลังสามีแล้วทำตาเขียวบ๊ัด

“คิดอะไรบ้าๆ! ผู้ชายนะไม่ใช่หมา จะได้พาเข้าไปในห้องในหีบกันง่ายๆ
ลูกมันเพิ่งจะออกหักแท้อย่างไร ไม่สงสารแล้วยังจะไปซ้ำเติมมันด้วยความคิดอกุศล
อีก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นน่าแม่...” กวินทร์คำล้าศรีษะป้อๆ “พ่อแค่สงสัยเฉยๆ
ก็เห็นมันฝากโกด์ซื้อเสื้อผ้าผู้ชายตัวเบ้อเรอเบ้อระ แล้วยังมาบังคับให้

พ่อไปซื้อกางเกงในผู้ชายให้มันอีก ยี่ห้อคาลวิน ไคลน์ สะด้วยนะแม่ พ่อก็เลยว่ามันแปลกๆ”

“พ่อ...” ภรรยาเลือดเดือดระบายลมหายใจซັๆ นัยน์ตาคมซึ่งพิมพ์เดียวกับลูกสาวฉายแววหน้าใจ “แม่อีกคิดว่าช่วงนี้ยายหนูมันแปลกๆ เหมือนกัน แต่พ่อก็ต้องเข้าใจว่าลูกเรายังเด็ก อายุแค่สิบสาม มีปัญหาใจอะไรก็คงอยากได้อยู่คนเดียวบ้างนั่นละ ปล่อยๆ ลูกมันบ้างเถอะ”

กวินทร์พยักหน้ารับหึกๆ ทั้งที่ความรู้สึกในใจยังคลุมเครืออยู่มาก ระหว่าง ‘สงสัย’ กับ ‘เป็นห่วง’ เขารู้ว่าลูกสาวคนสวยของเขานั้นกำลังอยู่ในช่วงเฝียวารักษาแผลใจจากคุณหมอมห่มรูปหล่อที่ทำร้ายหัวใจกันหน้าด้านๆ ช่วงแรกที่ยอกหัก ฟ้าใส่น้ำหนักลดหายไปถึงห้ากิโลกรัมเลยทีเดียว ที่ผมอมอยู่แล้วยิ่งดูผมไปกันใหญ่ มีช่วงหลังนี้ละที่ตระเวนบริหารกระเพาะ กินจนทำน้ำหนักคืนมาได้สามกิโลกรัม จึงดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาหน่อย แต่ช่วงสามสี่วันมานี้ ฟ้าใสดูผิดปกติไปจริงๆ จะว่าสดชื่นขึ้นก็ใช้อยู่ แต่เป็นความสดชื่นแบบต้องหลบๆ ซ่อนๆ อย่างไรพิกล ดูรื่นเริงแต่ก็เหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา ผิดวิสัยคนเปิดเผยอย่างฟ้าใสเสียจริงๆ

“เอาน่าพ่อ ถ้าเป็นห่วงมากเดี๋ยวคืนนี้พาลูกไปแคนต์ดาวน์ปีใหม่ด้วยดีไหม วันนี้นี่วันสิ้นปีแล้วนะพ่อ เพื่อว่าลูกจะสดชื่นขึ้น”

คุณนายชวนชมพูดเมื่อเห็นว่าสีหน้าของสามียังไม่ค่อยสู้ดีนัก กวินทร์กะพริบตาปริบๆ เมื่อได้ยินคำว่าสิ้นปี นี่เขามัวแต่ตะลอนๆ ช่วยคุณนายชวนชมแบกของจนลืมนึกไปเสียสนิทว่าวันนี้เป็นวันสิ้นปี วันที่ ๓๑ ธันวาคมแล้วหรือนี่ ช่วงเวลาที่ทุกปีคุณหมอมอญจะมารวมฉลองคืนข้ามปีที่บ้านราวกับเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว...ป่านนี้ยายฟ้าคงนั่งซึมเศร้าอยู่คนเดียวอยู่ในห้องพักกระมัง คนเป็นพ่อแอบนึกในใจว่าอยากให้ลูกสาวแอบเลี้ยงเจ้าหมาตัวใหญ่ไว้ในห้องจริงๆ อย่างน้อยก็คงจะไม่ต้องทนปวดใจอยู่เพียงลำพัง...

“นี่ อยู่หนึ่งๆ ได้ไหมเนีย จันเปียกไปหมดแล้วนะคุณ”

‘คนทุกซี้ใจ’ ของกวิन्हร์ส่งเสียงแว๊ดๆ ใส่ ‘หมาตัวโตที่แอบเลี้ยงไว้’ เมื่อมัน เอ๊ย! ‘เขา’ สะบัดหยดน้ำจากเส้นผมสีดำขลับจนเปียกคนตัวเล็กที่นั่งอยู่บนขอบอ่างล้างหน้า นัยน์ตาสีนิลมองดวงหน้าหวานที่งอแงด้วยความเอ็นดูแล้วโน้มตัวเท้าแขนกับอ่างหินแกรนิตคร่อมร่างบางเอาไว้ ทำให้ฟ้าใสเหมือนอยู่ในอ้อมแขนของเขาหลายๆ ชายหนุ่มก้มศีรษะที่เปียกชุ่มจนน้ำหยดตังๆ ลงมาเกือบชิด ริมฝีปากหยักลึกคล้ำยืมหวาน เขาทำท่าบ้วนน้ำขึ้นไปตีผ้าเช็ดตัวเนื้อหนาที่วางอยู่ข้างๆ หญิงสาว

“เช็ดให้หน่อยสิครับ ผมเจ็บแขนจัง”

พวงแก้มเนียนขึ้นสีระเรื่อ พยายามเก็บอาการเขินอาย ไม่แสดงให้คนที่ทอดอ้อนเป็นลูกแมวยักษ์ตรงหน้าได้รับรู้เป็นอันขาด คนอะไรชอบแกลังกันอยู่เรื่อย ยิ่งทำท่าเขินอายเท่าไยยิ่งคอยแหะเท่านั้น แถมยังนั่งหัวเราะชอบใจที่เห็นฟ้าใสเก๋ๆ กังๆ ทำตัวไม่ถูกอีกต่างหาก

“สระผมให้แล้วยังต้องมาเช็ดให้อีกหรอเนีย คุณไม่คิดจะทำอะไรเองบ้างหรือคะ คุณแดเนียล”

แม้คนตัวเล็กจะบ่นกระปอดกระแปด แต่มือบางก็ยังใช้ผ้าขนหนูซับไปบนเรือนผมสลายยาวระบำของเขาอย่างนุ่มนวล แดเนียลอมยิ้มตลอดระยะเวลาหลายวันที่ฟ้าใสดูแลเขานั้น เขามักจะหาโอกาสอยู่ใกล้สาวน้อยตาโตให้มากที่สุด เขาไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม แต่ทุกครั้งที่ได้อยู่ใกล้เธอ ได้กลิ่นแป้งเด็กหอมอ่อนๆ จากกายขาวผ่อง และ...ได้เห็นรอยยิ้มสดใส นั้น เขาก็แทบลืมหันหลังไปเองทุกทีว่ากำลังอยู่กับใครอีกคนที่หัวใจไม่อาจลืม...

“ตอนนี้ไม่คิดเลยครับ เพราะมีคุณฟ้าใสใจดีทำให้ทุกอย่าง”

รอยยิ้มหวานบนดวงหน้าคมที่มีหยดน้ำเกาะพรราวพาหัวใจของหญิงสาวให้เต้นรัวเร็วไม่เป็นลำดับ ไม่น่าเชื่อว่าคนตัวโตเป็นตึกอย่างนี้จะส่งเสียงออดอ้อนออกมาหน้าตาเฉย แดมไม่ขัดกับบุคลิกนิ่งขมิ้มของเขา

ลัคนิด ออกจะดูน่ารักเสียด้วยซ้ำ...

ไม่ได้ๆ คิดอะไรอยู่เนี่ยเรา

“กะ...กั่มหน่อย ฉันเซ็ดไม่ถึง”

เจ้าของเสียงใสเสทำเป็นออกคำสั่งแก้เก้อ คนตัวโตกั่มตัวลงอย่างว่าง่าย แต่ดูเหมือนจะว่าง่ายเกินไป เพราะเขาโน้มใบหน้าลงมาจนแก้มสากเกือบแนบไปกับพวงแก้มนุ่ม ลมหายใจอุ่นๆ ที่เป่ารดชอกคอขาวยิ่งทำให้หญิงสาวใจเต้นจนมือไม้สั่นกว่าเดิมเสียอีก ไฟใสมั่มริมฝีปากแน่น อุตส่าห์แกล้งบอกให้กั่มหน้าแล้วเชียว จะได้ไม่ต้องเห็นหน้าตาคนกริบคู้้นั้นให้หัวใจเต้นแรง ที่ไหนได้แกล้งเอาตัวมาเบียดเสียดนี่

“สะ...เสร็จแล้ว”

ไฟใสแทบจะโยนผ้าขนหนูใส่หน้าคนตัวโตแล้วกระโดดแผ้วถลึงจากอ่างล่างหน้า หากแต่เมื่อหันกลับรั้งข้อมือเล็กเอาไว้อย่างนุ่มนวล นี่ถ้าเป็นคนอื่นมาถูกเนื้อต้องตัวเสียมารยาทแบบนี้ล่ะก็จะได้โดนสาวน้อยปากไวแหวดใส่ไปแล้ว แต่กับผู้ชายลึกลับคนนี้ไฟใสกลับเชื่องเสียยิ่งกว่าเจ้าตูบแสนรู้เสียอีก อาจจะเพราะนัยน์ตาสีดำสนิทคู่นี้กระมังที่ทำให้เธอยอมฟังสิ่งที่เขาสั่งอย่างง่ายดาย...ง่ายเสียจนประหลาดใจตัวเองอยู่ครามครัน

“ยังไม่เสร็จเลยนี่ครับ ข้างหลังยังเปียกอยู่เลย เห็นไหม”

ชายหนุ่มตากมัยมหวาน เขาทอดเสียงทุ้มออดอ้อนแล้วดึงสองมือบางให้สัมผัสเส้นผมเปียกชื้นของตนเอง หญิงสาวพยายามชักมือกลับ แต่แดเนี่ยลกดมือขาวเอาไว้แน่น เรียวคิ้วเข้มเลิกขึ้นสูงดูแล้วทรมานประสาทเป็นที่สุด ดวงตาวาวเรียวจับจ้องดวงหน้าขาวใสที่ขึ้นสีระเรื่อจนเกือบแดงเข้มอย่างซุกซน ไฟใสทำท่าฮึดฮัด แต่ยอมหันกลับไปหยิบผ้าขนหนูสีขาวมาซับเส้นผมให้เขาด้วยท่าทางเหมือนเด็กถูกขัดใจ

แพ้อีกแล้ว...นี่เธอแพ้ทางอิตายักษ์นี่อีกแล้ว...

ผู้ชายคนนั้นช่างมีสารพัดวิธีมาบังคับเธอให้ยอมทำตามที่เขาสั่ง แถมยังออกคำสั่งได้อย่างเป็นธรรมชาติและแสนนุ่มนวล จนบางที่ไฟใสก็อดคิดไม่ได้

ว่าภายใต้ท่าทางแสนสุภาพของเขานั้นมีผู้ชายจอมเผด็จการจอมออกคำสั่ง
อีกคนซุกซ่อนอยู่ คนที่สนุกสนานกับการบงการและปั่นหัวคนรอบข้างเป็น
ที่สุดเสียด้วยสิ

“คุณฟ้าครับ ที่คุณเซ็ดอยู่นะมันหลัง ไม่ใช่ผม อย่างนี้เมื่อไหร่มัน
จะแห้งล่ะครับเนี่ย”

แดเนียลแทบกลั้นหัวเราะไม่อยู่เมื่อเห็นคนตัวเล็กไม่ยอมมองหน้า
เขา หลับหูหลับตาเซ็ดจนไม่รู้ว่ากำลังถูแผ่นหลังกว้างอยู่ เขารู้เหมือนกัน
นั่นละว่าแก้มหญิงสาวมากไปนิด แต่มันอดไม่ได้เนี่ย ถ้าไม่แหะจะได้เห็น
สว่นน้อยตาโตเขินจนแก้มแดงน่ารักแบบนี้หรือ ตูลี ตอนนั้นแดงไปทั้งหน้า
จนดูเหมือนลูกมะเขือเทศยักษ์แล้ว

“จะ...จี้ใช้ใครเป่าแล้วกัน จะ...จะได้เสร็จๆ ไปสักที”

ฟ้าไสรืบทันไปคว้าไ้ใคร่เป่าผมมาถือแล้วเดินไปนั่งที่ขอบอ่างอาบน้ำ
แดเนียลอมยิ้ม เขาค่อยๆ ทุดตัวลงน้ันทันหลังให้ หญิงสาวพยายาม
รวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงของตนให้เข้าที่ มือบางกดเปิดสวิตช์ให้ลมร้อน
พัดผ่านเรือนผมหนาแล้วใช้มือสาบเบาๆ

ชายหนุ่มหลับตาพริ้มไปกับสัมผัสนุ่มนวลแสนสบายจากปลายนิ้ว
เรียวที่แทรกเข้ามาตามไรผม สัมผัสที่ทำให้หัวใจเต้นตื้นขึ้นมาอย่าง
ประหลาด ความนุ่มนวลแบบนี้ละที่เขาฝันจะได้รับจากคนที่อยู่ในหัวใจ
เสมอมา...แต่...ไม่เคยได้สัมผัสมันสักครั้ง...

จู่ๆ ชายหนุ่มก็เอนศีรษะชลบงบนตักนุ่มของอีกฝ่ายเสียเฉยๆ
ดวงตาคมปิดสนิทอย่างอ่อนล้าเหลือกำลัง

“คุณแดเนียล!”

ฟ้าไสร้องลั่น ทำท่าเหมือนจะยกไ้ใคร่มาทุบเขา แต่ต้องชะงักไป
เมื่อเขาซ้อนตาขึ้นมองเธออย่างอดอดอัน

“ผมปวดหัวจ้ะคุณฟ้า ขอผมอยู่แบบนี้สักแป๊บนะ”

แดเนียลพูดหน้าตาเฉย หญิงสาวนิ่งอึ้ง รู้สึกร้อนวาบไปทั้งหน้า

ทั้งตัว นี่เธอคิดผิดหรือเปล่าเนี่ยที่เก็บอีตาคนชอบจวยโอกาสนี้มาเลี้ยงตั้งแต่คืนนั้น...คืนที่เขาจูบแก้มเธอ...ก็ดูเหมือนว่าเขาพยายามวนเวียนอยู่ใกล้เธอมากขึ้นเรื่อยๆ และหาเรื่องที่จะสัมผัสถูกตัวเธอได้ตลอดเวลา พอฟ้าใสโมโหขึ้นมา เขาก็อ้างว่าไม่สบายข้างละ เจ็บแผลข้างละ แต่พอได้ตั้งใจก็ไรก็ไม่เห็นว่าเจ็บป่วยอย่างที่พูดสักที ถึงแผลที่ไหล่ขวาจะยังบวมช้ำน่ากลัวอยู่ก็เถอะ ถือเป็นκυไ้ตาขนาดนี้ไม่ตายง่ายๆ หรือก เอ้อ...จะโทษก็ต้องโทษตัวเองนั่นละที่หลงกลลูกไม้ตื้นๆ ของผู้ชายหน้าตายคนนี้ทุกที ดูเอาเถอะ นอนซบตักคนอื่นสบายอารมณ์ หน้าด้านหน้าทนจริงๆ!

“คุณ...คุณ...ว่าคุณถูกแก๊งอะไรตามล่าอยู่นะ”

เมื่อเห็นว่าเขาไม่ยอมขยับเสียทีฟ้าใสจึงหาเรื่องพูดแก้เซิน มือบางแกว่งไปมาอย่างเก๋ๆ กังๆ

“แก๊งชากระครับ คุณถามผมทุกวันยังจำไม่ได้อีกหรอ”

เขาถามเสียงกลัวหัวเราะ ฟ้าใสหน้าหงิก ใ้อัจฉริยะจำได้หรือจะแต่ไม่รู้จะพูดอะไรนี่นา ถามอะไรก็เลี่ยงไม่ยอมตอบสักอย่าง เธอก็เลยไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเขาจริงๆ สักเรื่อง นอกจากรู้ว่าเขาชื่อ แดเนี่ยล ห่วงมาติดต่อธุรกิจของครอบครัวที่ญี่ปุ่น แต่เกิดมีเรื่องกับแก๊งชากระเข้า จึงถูกทำร้ายสะบักสะบอมอย่างที่เห็น

แก๊งชากระ...ชื่อเหมือนอาหารปลาประเภทแรงสีแรงวันยังงี้ก็ไม่รู้แฮะ

“สบายจัง...ตักคุณนี่นมที่สุตเลยรู้ไหม”

คนตัวโตอิมเจ้าเล่ห์ เขาเกลือกแก้มสากที่มีไรหนวดเขียวครีมนิบบนตักนุ่มนิ่มอย่างจงใจแกล้ง ดวงตาคมกริบพราวระยับจ้องดวงหน้าหวานเป้ง ฟ้าใสหน้าแดงแจ๋ ริมปลั๊กศีรษะที่เป่าจนแห้งแล้วของเขาออกไปให้พ้นจากตัก แล้วเดินจำพรวดออกไปจากห้องน้ำโดยมีเสียงหัวเราะคิกคักของแดเนี่ยลไล่หลังมาติดๆ หญิงสาวหวานหาโรไมตที่วิมาแรงเสียงให้สุดเพื่อกลบเสียงกวนประสาทของชายหนุ่มหน้าคม

คนบ้า! เวลาถามเรื่องของเขาที่ไรเป็นได้เฉยๆ เธอให้ได้อายุทุกที
ไม่รู้ว่าเป็นยังไงสิน่า ไม่อยากพูดกับออกตรงๆ ก็ได้

ทำไม...ทำไมต้องแกล้งเธอให้ใจเต้นแบบนี้ด้วยเล่า!

เจ้าของร่างสูงเดินยิ้มกว้างออกมาจากห้องน้ำ ใบหน้าคมเข้มที่
ล้อมกรอบด้วยเส้นผมยาวระบ่ำสีดำลับสะท้อนแสงแดดที่ลอดเข้ามา
จากหน้าต่าง มองดูสวยงามราวกับภาพวาดนักรบโบราณที่เคยเห็นสมัย
เด็กๆ ถึงไม่อยากยอมรับนัก แต่ต้องขอบอกว่าขนาดเขาสวมเสื้อยืดลาย
อุลตร้าแมนกับกางเกงยีนตัวโคร่งที่เธอซื้อมายังดูดีประหนึ่งหลุดออกมา
จากนิตยสารแฟชั่นไม่มีผิด

ฟ้าใสรีบหันกลับไปจ้องจอตีอย่างตั้งอกตั้งใจ ด้วยกลัวว่าเขาจะรู้
ว่าเธอแอบมองเขาอยู่ มีขอบบางกตหน้าอกแน่นเพื่อไม่ให้หัวใจโลดออกมา
นอกอก แต่สิ่งที่ปรากฏบนหน้าจอตีกลับยิ่งทำให้หัวใจของสาวน้อยเต้นแรง
กว่าเดิม ภาพของชายหนุ่มหน้าตาคมคายสะอาดสะอ้านในจอ...

แดเนียล...แดเนียล หว่อง!

ตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ขึ้นคู่กับตัวอักษร ญุ่นนั้นเป็นชื่อของ
ชายหนุ่มน้อยหน้าตาที่เธอดูเลมาหลายวันซัดๆ เพียงแต่...ภาพของผู้ชาย
ในจอสีเหลี่ยมนั้นดูเคร่งขรึมและเย็นชา ผิดกับต่ายก๊วนประสาทของ
ฟ้าใสราวกับเป็นคนละคน เส้นผมยาวระบ่ำรวบตึงเป็นหางม้าสั้นๆ เขา
สวมเสื้อผ้าหู้หุราที่มองดูแล้วเหมือนกับพวกยากูซ่าหรือมาเฟียที่ฟ้าใส
เคยเห็นในหนังไม่มีผิด ลึกพักพาดหัวข่าวภาษาอังกฤษว่า Murder ก็ปรากฏ
ที่ด้านซ้ายมือของหน้าจอ...

Murder...ฆาตกรรม...ฆาตกรรมอย่างนั้นหรือ!

ดวงหน้าใสเฝ้านิ่งมองชายหนุ่มร่างสูงที่หยุดยืนอยู่ข้างๆ เธออย่าง
ตื่นตะลึง

“คุณแดเนียล นี่...นี่...มัน...”

“ตำรวจกำลังตามหาตัวผมอยู่...แล้วก็ ‘พวกมัน’ ด้วย...”

คนตัวโตตอบเสียงเรียบ นัยน์ตาคมกริบฉายแววครุ่นคิด มือหนักดรงเสียงที่วีให้ดังขึ้นอีก รายการที่ฉายอยู่คงเป็นข่าวภาคกลางวันอะไรสักอย่าง เพราะมีผู้ประกาศข่าวสาวหน้าขาวผ่องในชุดสูทหนึ่งชุดเจี๊ยบแจ้วตามแบบฉบับรายการข่าวทั่วไป แม้ฟ้าใสจะไม่เข้าใจที่เจ้าหล่อนเอื้อนเอ่ยแม่แต่คำเดียว แต่ดูแล้วไม่น่าเป็นเรื่องดีสักเท่าไร ภาพของผู้ประกาศข่าวสาวบนหน้าจอตัดสลับกับภาพวิดีโอการต่อสู้ด้วยอาวุธของกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ที่มีเสียงปืนดังแทรกขึ้นเป็นระยะๆ จากแบบนี้มันหนังฆ่าล้างโคตรประเภทโหด เลว ดี ชัดๆ!

“ตำรวจ...พวกมัน...แก๊งชากรุงด้วยหรอ...”

เสียงใสถามอย่างหวาดหวั่น ถึงแม้ชื่อของแก๊งจะเหมือนอาหารปลาทอง แต่ดูจากภาพพระปู้ในจอแล้ว แก๊งบ้าอะไรนั้นคงจะโหดเอาเรื่องยิ่งกันเปรี้ยๆ นอนตายกันเป็นเบือ ถ้าพวกมันเจอตัวแต่เนี่ยล...อะไรจะเกิดขึ้นบ้างก็ไม่รู้...

“ใช่...คุณไม่ต้องกลัวนะครับ ผมรับรองว่าคุณและครอบครัวจะไม่เดือดร้อนโดนลูกหลงไปด้วยนะ”

เขาไล่ฝ่ามืออุ่นไปบนเรือนผมสลวยเบาๆ เป็นเชิงปลอบ นัยน์ตาสีดำสนิทอดมองหญิงสาวอย่างอ่อนโยน

“แล้วขานี้...เป็นข่าวประกาศจับคุณ...ใช่ไหมคะ คุณไปทำอะไรมากันแน่ ถึงได้เป็นเรื่องใหญ่โตแบบนี้”

ฟ้าใสเอ่ยเสียงเบาหวิว ดวงตากลมโตลั่นระริกซ่อนมองใบหน้าคมหนึ่งอย่างรอคอยคำตอบ ลึกๆ ในหัวใจรู้ดีว่าเธอไม่มีทางเป็นคนร้ายได้... สัมผัสอบอุ่นจากฝ่ามือใหญ่ของเขบอกเธอเช่นนั้น แต่ถึงเขาจะเป็นคนร้ายจริงๆ ก็น่าจะเพราะมีเหตุจำเป็น ฟ้าใสเชื่อว่าเขาไม่ใช่คนเลวแน่ๆ

“แล้วคุณคิดว่าผมเป็นคนร้ายหรือเปล่าล่ะครับ”

เขาไล่หลังมืออุ่นๆ ไปบนพวงแก้มใสอย่างนุ่มนวล หญิงสาวเม้มริมฝีปาก พยายามข่มความรู้สึกแปลกๆ ที่ไหลเอ่อขึ้นมาทุกครั้งที

สบนัยน์ตาสีนิลคู่นี้ เก็บเอาไว้ให้ลึกที่สุดเท่าที่หัวใจจะทำได้ เธอมองเขาหนึ่ง
อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ สายหน้า

แต่เนี่ยลึ้มกว้าง ทั้งๆ ที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ตึงเครียดถึง
เพียงนี้ แต่เขากลับรู้สึกอุ่นใจอย่างประหลาด

ขอแค่ฟ้าใสเชื่อมั่นในตัวเขา...เท่านั้นก็พอใจแล้ว...

“ผมมีเรื่องอยากทราบคุณอีกหนึ่งเรื่อง ให้คุณช่วยติดต่อคนที่
ชื่อเงินเปียวให้ผมหน่อย”

เขาเดินไปหยิบกระดาษเขียนจดหมายที่โต๊ะเครื่องแป้งมาเขียน
เบอร์โทรศัพท์ด้วยลายมือหวัดแกมบรรจง แล้วส่งให้หญิงสาว

“เที่ยงคืน ชินจูกุ คุณพูดกับเขาแค่นี้แหละครับ แล้วรีบตัดสาย
เงินเปียวเขาเข้าใจ”

“เที่ยงคืน...คืนนี้เหรอคะ”

มือบางกำกระดาษแน่น คืนนี้...แสดงว่าเขาจะไปคืนนี้ใช่มั้ยหรือนะ...

“ครับ คืนนี้...ผมต้องไปคืนนี้ก่อนที่เรื่องมันจะยุ่งยากมากไปกว่า
นี้...”

เสียงทุ้มที่ตอบกลับมาพาให้หัวใจของฟ้าใสกระตุกดูบ ราวกับมีมือ
ลึกลับบีบรัดหัวใจเอาไว้แน่นจนหายใจแทบไม่ออก เป็นอะไรไปนะฟ้าใส...
เขาไปก็ดีแล้วไม่ใช่หรือไง...เราจะได้ไม่ต้องคอยดูแลเขาให้ลำบาก แล้วก็
ไม่ต้องเข้าไปพัวพันกับแก๊งยาสูบอะไรนั่นด้วย...

“จัน...ฉันจะลงไปโทรศัพท์ข้างล่าง...แล้วเดี๋ยวจะแวะซื้ออาหารกล่อง
มาให้”

หญิงสาวพยายามเค้นเสียงพูดที่ดูเหมือนจะถูกกลืนหายไป
ลำคอออกมาอย่างยากเย็น แล้วรีบจำพรดๆ เดินออกจากห้องไป

แต่เนี่ยลมองตามร่างบางไปด้วยแวตาสงบนิ่ง...นิ่ง...แต่ก็ไม่อาจ
สะกดกลืนความกังวลที่เริ่มสยายปีกเข้าครอบงำหัวใจเอาไว้ได้

ถ้าคืนนี้เขารอดไปได้โดยไม่ทำให้สาวน้อยร่างบางพลอยติดร่างแห

ไปด้วยก็โชคดีไป...แต่ถ้าไม่ละ...ไม่ได้! ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฟ้าใสจะต้อง
ปลอดภัยไว้รอยขีดข่วน

ผมจะปกป้องตนเอง...ฟ้าใส!

“ใส่เลื้อยหนาๆ หนอย໋ไหม”

ฟ้าใสเอียงคอมองคนตัวโตที่นั่งนิ่งให้เธอมัดผมให้อยู่ที่ปลายเตียง
ด้วยสีหน้าที่พยายามตีให้เป็นปกติ มือขวารวบเส้นผมดำล้นมัดเป็นหางม้า
ด้วยหนังยางลายการ์ตูนสีชมพูอ่อนดูแล้วไม่เข้ากับหน้าตาอื่นๆ โท่ๆ ของ
ชายหนุ่มร่างยักษ์เอาเสียเลย แต่จะอย่างไรได้ เธอมีอุปกรณ์อยู่เท่านี้เอง
ของใช้กระจุกกระจิกของผู้หญิงก็เป็นลายการ์ตูนแบบนี้ทั้งนั้นละ มาบังคับ
ให้เธอมัดให้เองนี่ เธอไม่ได้อยากทำสักนิด อย่ามาบันทึกหลังก็แล้วกัน!

“ไม่เป็นไรครับ นี่ก็สัปดาห์ครึ่งแล้วด้วย ผมไปเลยดีกว่า”

แดเนี่ยลยิ้มหน้าเครียด สีหน้าและแวตตาของเขาในตอนนั้นก็กลับไปสู่
ความเย็นชาและเคร่งขรึมเหมือนเมื่อครั้งที่ฟ้าใสพบเขาเป็นครั้งแรก
ร่างสูงผุดลุกขึ้นยืนแล้วคว่ำปิ่นสีด้ามมะเหมือดหมื่นไว้กับกางเกงยีนตัวโคร่ง
พร้อมสวมเสื้อโค้ตสีเข้มและหมวกเก็บที่วางอยู่ข้างๆ ตัวอย่างเร่งรีบ

ฟ้าใสมองดูชายหนุ่มที่กำลังเตรียมตัวจากไปแล้วรู้สึกใจหายขึ้นมา
อย่างประหลาด ตลอดช่วงบ่ายที่ผ่านมา เธอกับเขาพูดกันแทบจะนับคำได้
แดเนี่ยลดูเฉียบขรึมกว่าที่เคย ดวงตาคมกริบเหม่อมองจอทีวีนิ่งคล้ายครุ่นคิด
อะไรอยู่ตลอดเวลา ส่วนเธอก็นั่งจดบันทึกพลางอ่านหนังสือไปอย่างเงียบ-
เชียบ ต่างคนต่างจมอยู่ในความคิดของตนเองเหมือนลืมนั่นไปแล้วว่ายังมีนางอยู่
ในห้องเดียวกัน

“คุณฟ้าลงไปส่งผมข้างล่างหน่อยได้ไหมครับ”

เสียงทุ้มของคนตรงหน้าราบเรียบเช่นทุกครั้ง แต่แวตตาแวบไวนั้น
แววอนเสียจนหัวใจของคนถูกจ้องเต้นรัวเร็วจนจับแปลบ หญิงสาว
พยักหน้าแทนคำพูดที่แทบจะไม่ยอมเปล่งออกมาจากลำคออีกแล้ว

ฟ้าใสไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเดินตามเขาก่อมาจากห้องได้อย่างไร ไม่รู้ว่าจะเดินเข้ามาในลิฟต์ตอนไหน และไม่เข้าใจตนเองว่าทำไมต้องรู้สึกใจหวิวๆ แบบนี้ด้วย ทั้งที่เขาไปให้พ้นๆ ก็ดีแล้วนี่นา จะได้หมดเรื่องยุ่งๆ นี่สักที เธอจะไม่ต้องคอยป้อนอาหารเขาก็ก ไม่ต้องนั่งตัวเกร็งทุกครั้งที่เขาเข้าใกล้... ไม่ต้อง... หัวใจเต้นแรงจนแทบหายใจไม่ทันแบบนี้ก็แล้ว... ความรู้สึกเจ็บแปลบที่แล่นไปทั่วอกทำให้หญิงสาวเข้าใจในวินาทีนั้นเอง...

เธอไม่อยากให้เขาไป...

“คุณฟ้า...เป็นอะไรไปครับ...”

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นข้างหูทำเอาฟ้าใสสะดุ้งเฮือก ร่างบอบบางหันกลับมาหาต้นเสียง แต่แล้วก็ปะทะเข้ากับแผ่นอกกว้างอย่างจัง มือหนาเซยคางกลมมนขึ้นสำรวจตรวจตราด้วยสายตาคมกริบ ชายหนุ่มหนึ่งอิงไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าดวงตากลมโตน่ารักที่ประดับอยู่บนดวงหน้าหวานนั้นแดงก่ำและมีน้ำใสๆ เอ่อเต็มขอบตา

“เปล่า...”

หญิงสาวปฏิเสธเสียงอ้อมแอ้มแล้วเบือนหน้าหนี แต่มือเกร็งตรึงดวงหน้ารูปไข่เอาไว้กับที่ นัยน์ตาสีดำสนิทเหมือนฟ้าไร้ดาวฉายแวววับไหว แดเนี่ยลรู้สึกเหมือนมีก้อนแข็งๆ มาจุกอยู่ที่คอหอยจนคำพูดใดๆ ไม่สามารถลอดผ่านลำคอออกมาได้

เขาไม่อยากไป...

เสียงเบื้องลึกในหัวใจร้องเช่นนั้น แม้เวลาที่ได้อยู่ใกล้ชิดสาวน้อยร่างเล็กจะแสนล้น แต่ความรู้สึกที่ก่อตัวเสียวๆ อยู่ในอกนั้นก็กลับเริ่มหยั่งรากลึกลงทุกที จากแค่อยากแห้วสาวน้อยตาแป๋วเล่นๆ กลับกลายเป็นว่าเขาเริ่มอยากใช้เวลาอยู่กับเธอขึ้นมาจริงๆ ถ้ามีเวลามากกว่านี้...ถ้าเพียงแต่เขาได้มีเวลาอยู่ใกล้ชิดเธอมากกว่านี้ละก็...

ใบหน้าคมโหมลงมาใกล้ดวงหน้าใสกระจ่างซ้าๆ ราวกับมีแรงดึงดูดลึกลับดึงเข้าหากัน ฟ้าใสรู้สึกเหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ เพียงแค่

จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีนิลคู่นั้น เร็วแรงที่มีก็พลันหายไปจนหมดสิ้น แทบลืมนึกว่าตนเองเป็นใคร อยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไรอยู่ หญิงสาวบิดเปลือกตาลงช้าๆ เมื่อปลายจมูกโค้งคมแตะกับปลายจมูกเล็กโค้งของตนเอง ลมหายใจร้อนผ่าวที่เป่ารดผิวแก้มนวลพาให้หัวใจเต้นรัวจนเจ็บไปทั่วอก ใจหนึ่งร้องบอกว่าให้รีบห้ามเขา...แต่อีกใจกลับกระซิบบอกว่า เธอควรจะปล่อยให้ริมฝีปากหยักหนานั้นทาบทับกระซิบที่ร้องรอยเอาไว้ให้กายของเธอ จดจำ

...ก่อนที่เขาจะจากไป...

ตึง!

สองหนุ่มสาวแทบจะกระเด็นตัวออกจากกันในพื้นที่ที่ประตูลิฟต์เปิดที่ชั้นล็อบบี้ของโรงแรม ไฟใส่รูสีร้อนวูบวาบไปทั่วตัว พวกแก้มใสแดงก่ำเป็นลูกมะเขือเทศสุก ไม่กล้าหันกลับไปมองร่างสูงเกือบสองเมตรที่อยู่ทางด้านหลัง แดเนี่ยลกระแอมเบาๆ หลายครั้งแล้วยกมือขึ้นเกาศีรษะ แก่แก่อ

ผู้คนที่ยืนอยู่หน้าลิฟต์โดยสารพากันจ้องมองคนสองคนที่ทำท่าเก๋อเงินไม่ยอมออกมาจากลิฟต์เสียที่ด้วยสายตาประหลาดใจ คนหนึ่งหน้าแดงแจ๋ เอาแต่ยืนแข็งทื่อ ส่วนอีกคนยืนเกาหัวแกรกๆ เหมือนทำอะไรไม่ถูก

น่าอายชะมัด! นี่เธอยอมให้เขาจะ...จะ...จูบเธอได้ยังไง บ้า! บ้าไปแล้วหรือไง ยายฟ้าใส!

ร่างบางรีบพุ่งแหวกฝูงชนออกมาด้านนอกด้วยความเร็วประหนึ่งโรเจอร์ เฟเดอเรอร์ วิ่งไล่ลูกเทนนิสในสนามออสเตอเรเลียน โอเพ่น แต่ร่างหนักก็รีบตามมาติดๆ มือใหญ่รั้งข้อมือบางเอาไว้แล้วดึงสาวน้อยตาโตให้หันกลับมาเผชิญหน้า หัวใจของเขาก็สั่นไหวไม่แพ้สาวน้อยร่างเล็กนักหรอก ยิ่งได้เห็นฟ้าใสทำลนลานน่ารักแบบนี้เขาก็ยิ่ง...

“คุณฟ้า...คือ...ผม...”

“ยายฟ้า!”

เสียงกรีดร้องเกิน ๑๕๐ เดซิเบลดังกึกก้องไปทั่วล็อบบี้เรียกความสนใจจากผู้คนที่เดินผ่านไปมาให้หยุดมองเจ้าของเสียงด้วยความรู้สึกเหมือนกำลังจะได้ชมละครสัตว์อะไรสักอย่างในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ผุงญี่ปุ่นมุ่งเริ่มหนาตาขึ้นไปอีกเมื่อหันมาเห็นคนตัวสูงโย่งเป็นตึกกำลังอยู่ในท่าคล้ายจุดรั้งหญิงสาวร่างเล็กเอาไว้โดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม บางคนซุบซิบกันพลางมองหากล้องเพราะคิดว่าเป็นการถ่ายหนังหรือละครไปโน่น

“แม่!”

คอลัมน์นิสต์สาวหันกลับไปมองคนตัวโตสลับกับมารดาด้วยสีหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

ช่วยแล้วไอ้ฟ้าเอ๊ย...

ร่างเล็กที่เพิ่งเดินเข้ามาในโรงแรมพร้อมด้วยก๊วนทัวร์ทั้งฝูงข้าวของพะรุงพะรังลงกับพื้นล็อบบี้ดังโครมอย่างไม่กลัวแตกหักเสียหายสักนิด ดวงตากลมโตภายใต้แว่นกรอบเงินตัวดม่อมมือหนากำรอบข้อมือเล็กของฟ้าใสอย่างตื่นตกใจ

“นั่นจะทำอะไรลูกฉันนะ หา!”

“มะ...แม่...มัน...มันไม่ใช่อย่างที่เห็นนะคะ...คือ...”

ฟ้าใสไม่รู้จะสรรหาคำพูดอะไรมาอธิบายเรื่องราวทั้งหมดดี คนเป็นแม่ชวยเท้ายกๆ ฟุงปรี่เข้ามาหาลูกสาว ตามมาด้วยก๊วนทัวร์ที่ทำหน้าเลิกลี้กไม่แพ้กัน คงมีแต่แดเนี่ยลที่ยืนทำหน้าที่หน้าเครียด ดวงตาคมกริบตัวไปทางกลุ่มคนชุดดำที่ยืนอยู่หน้าประตูกระจกอย่างระแวงระวัง เขาล้วงมือข้างหนึ่งเข้าไปแตะอาวุธคู่กาย ส่วนอีกมือก็กำข้อมือหญิงสาวแน่นขึ้นจนฟ้าใสรู้สึกเจ็บแปลบ

“คุณฟ้า คุณวิ่งไวไหมครับ”

แดเนี่ยลพูดเสียงต่ำ สีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาคู่คมหรือล่ง มองดูคล้ายราชสีห์ที่พร้อมปกป้องเขตแดนของตนอย่างเต็มที่

“หา?”

ฟ้าใสทำหน้าหงง อีตาคนนี้พูดอะไรของเขากันนะ ตอนนี้เป็นเวลาที่ต้องอธิบายเรื่องทั้งหมดให้พ่อกับแม่ฟังก่อนสิ

“พวกมันเจอเราแล้ว”

เสียงทும்เข้มจัด เพราะเสียงแปดหลอดของคุณนายชวนชมที่นั่นละ ที่ทำให้ ‘พวกมัน’ เห็นเขาเข้า ดวงตาคมกริบตัวตมองกลุ่มคนชุดดำที่เริ่มขึ้นมาทางเขาและฟ้าใสอย่างร้อนรน มือหนาจุดรั้งคนตัวบางให้ออกเดิน เขาควักปืนออกมาแกว่งไกวท่ามกลางความตื่นตะลึงของคนรอบข้าง บรรดาญี่ปุ่นมุงและไทยมุงพากันนอนหมอบลงกับพื้นโดยอัตโนมัติ ด้วยกลัวว่าอาวุธที่มีนั้นจะลั่นเปรี้ยงปร้างโดนตัวเองเข้า จะมีก็แต่คุณนายชวนชมที่พอเห็นปืนก็ยืนนิ่งอยู่กับที่ สมองหมุนตัวเหมือนมีคนเอาค้อนยักษ์มาทุบกลางกะหม่อม

“คุณแดเนียล เดียว! พวกมัน...พวกมันไหน คุณวางปืนก่อนเถอะ เรื่องมันชักจะไปกันใหญ่แล้วนะ”

ฟ้าใสชินตัวไว้แต่สู้แรงคนตัวโตไม่ได้ สองขาจึงลอยหรือไปตามแรงลากถูลู่กู่ก้งของแดเนียล ยิ่งมองดูแล้วเหมือนเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายในสายตาของคุณนายชวนชมและเพื่อนพี่องชาวคณะทัวร์แชร์ไปกันใหญ่ บรรดาป๊าๆ และอาม่าๆ ชี้มั้งหลายส่งเสียงร้องวิ๊ดว้ายกันดังลั่นเมื่อเห็นร่างสูงวิ่งพรวดปราดตรงไปยังทางออกด้านหลังที่เชื่อมต่อกับร้านรวงต่างๆ โดยกระเตงฟ้าใสไปด้วย

“เดี๋ยว! นั่นแกจะพาลูกสาวฉันไปไหน ยายฟ้า ลูก! ยายฟ้า!”

แต่สิ่งที่ทำให้เรื่องมันยุ่งยากขึ้นไปอีกก็คือกลุ่มคนชุดดำกว่าสิบชีวิตที่วิ่งตามสองหนุ่มสาวไปราวกับมีมหกรรมลดราคาในห้างช่วงปลายปี คนตัวใหญ่บางคนชนคุณนายชวนชมล้มลงไปนอนได้เก้อยู่กับพื้น กวินทร์ปราดเข้าไปประคองภรรยาสุดที่รักเอาไว้ทันที

“แม่จ๋า เป็นอะไรหรือเปล่า”

“พ่อ...ยายฟ้า...ยายฟ้า”

เจ้าแม่เงินกู้ครางปากคอสั่น น้ำตาลลอบเข้า นีมันเรื่องบ้าอะไรกัน
ไอ้ยักษ์แต่งตัวมอซอ้นลากลูกสาวคนเดียวของเธอไปไหน แล้วคนทำทาง
นำกลัวพวกนั้นเป็นใคร แต่ที่น่าเป็นห่วงที่สุดก็คือสวัสดิภาพของฟ้าใส
พวกมันจะทำอะไรลูกสาวคนสวยของเธอบ้างก็ไม่รู้

“แจ้งความเร็ว! ใครก็ได้ แจ้งความที!”

“นี่คุณจะพาฉันไปไหน!”

ฟ้าใสร้องโวยวายเสียงดัง พยายามแกะมือหนาที่รั้งข้อมือออก
แต่คนตัวใหญ่กลับกระชับมือแน่นเข้า สองเท้าหน่วงจ้ำอ้าวออกไปตาม
ท้องถนนที่ยังคลาคล่ำไปด้วยผู้คนโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามองคนที่
ตัวเองออกแรงจุกกระชากลากถูลักนิต

“ไอ้พวกนั้นมันเห็นแล้วว่าฉันอยู่กับคุณ คุณอาจมีอันตรายได้”

แดเนี่ยลพูดเสียงปนหอบ เขาดันร่างบอบบางหลบหลังต้นไม้ใน
สวนหย่อมไม่ไกลจากโรงแรมนัก ลมหนาวยามราตรีพัดแรงจนสาวน้อย
ที่สวมเพียงเสื้อสเวตเตอร์ตัวเดียวหนาวเยือก เธอไม่ได้เจตนาจะตามเขา
ออกมานอกโรงแรมลักนิต เลือโคตอะไรก็ได้สวมมาเสียด้วย แต่ในช่วง
เวลาหน้าลืมหินขาวแบบนี้ฟ้าใสคงไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องเสื้อแสงอะไร
นักหรอก ยิ่งร่างหนาโอบรัดเบียดกายผอมบางของเธอเอาไว้กับต้นไม้หนึ่ง
แบบนี้ด้วยแล้ว เธอยิ่งคิดอะไรไม่ออกไปกันใหญ่ ทั้งไออุ่นและกลิ่นกาย
หอมเย็นของคนตัวโตพาให้ความคิดในสมองกระเจิดกระเจิงไปไหนต่อไหน
แล้วก็ไม่รู้

แดเนี่ยลรองเสียงฝีเท้าที่วิ่งไล่ล่าหาตัวเขาและฟ้าใสเงียบไปก่อน
ก่อนจะลงมือลากหญิงสาวให้ออกเดินอีกครั้ง เขาพาวิ่งบางลัดเลาะไปสู่
สถานีรถไฟใต้ดินให้เร็วที่สุดเท่าที่เขาทั้งสองข้างจะพาไปได้

“คุณฟ้าฟังผมให้ทีนะครับ ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับผม คุณต้องวิ่งให้
สุดชีวิต ห้ามหันกลับมามองเด็ดขาด ชินจูคุณเยอะ พวกมันคงทำอะไร

“ไม่ถนัดนัก”

ร่างสูงพาสาวน้อยตาโตฝ่าฝูงชนที่ชานชาลาสถานีอะเคบะบุชิโร่ไปเรื่อยๆ ยิ่งใกล้เวลาเคาน์ตดาวน์เท่าใด ผู้คนก็ยิ่งมาใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดินเพื่อเดินทางไปร่วมฉลองคืนข้ามปีกันอย่างเนืองแน่น ทำให้ฟ้าใสต้องซุกตัวเข้ากับร่างหนา ป้องกันไม่ให้ตนเองไหลไปตามคลื่นมหาชนอันล้นหลามที่เดินกันขวักไขว่เร่งรีบแทบจะตลอดเวลา

“จะให้ฉันทิ้งคุณแล้วหนีไปคนเดียวเนี่ยนะ ฉันทำไม่ได้หรอก”

หญิงสาวพูดพลางพยายามชวยเท้าไล่ตามเขาให้ทัน ก็หาเธอสิ้นเท่านั้นจะไปเดินให้ทันคนขายาวเป็นเมตรได้อย่างไรเล่า

“คุณต้องทำได้!”

แดเนี่ยลพูดเสียงดังจนเกือบจะเป็นตะคอก ทำเอาคนตัวเล็กสะดุ้งเฮือก หยุดเดินโดยอัตโนมัติ เป็นครั้งแรกในรอบห้าวันที่อยู่ใกล้ชิดกันมาที่ชายหนุ่มหันมาใช้น้ำเสียงแบบนี้กับฟ้าใส ขนาดเอาปืนจู่เธอเขายังใช้คำพูดสุภาพและน้ำเสียงราบเรียบเสียจนต้องเรียกว่าเป็นโจรผู้ดีด้วยซ้ำ

“ผมขอโทษ”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงแผ่วอย่างรู้สึกผิดเมื่อเห็นท่าทางตกใจของหญิงสาว เรียวคิ้วเข้มขมวดเข้าหากันอย่างยุ่งยากใจ ท่อนแขนแข็งแรงโอบไหล่บอบบางเอาไว้แล้วสั่งให้ออกเดินต่อไป ในหัวสมองของชายหนุ่มมีแต่ความกังวลพลุ่งพล่านเต็มไปหมด เขาตั้งคนที่ไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นเข้ามาสู่เรื่องอันตรายเสียแล้ว ดีไม่ดีครอบครัวของเธออาจจะต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วยก็ได้ ถ้าพวกมันรู้ว่าสาวน้อยคนนี้เป็นคนช่วยเหลือเขาเอาไว้ละก็...คงได้ละกันไปทั้งก๊วนทัวร์แน่ แก๊งซากุระขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมเป็นที่สุดอยู่แล้วด้วย ลำพังเขาคนเดียวแถมบาดเจ็บขนาดนี้คงปกป้องฟ้าใสได้ไม่เต็มที่แน่

เจ็บใจชะมัด!

ร่างหนาดันคนตัวบางเบียดเสียดผู้คนเข้าไปในตู้รถโดยสารอย่าง

ทุลักทุเล ไฟไล่ได้แต่เดินตามแรงดันจากเขาไปอย่างเสียวๆ ไม่อยากถูกเขา ตะคอกเอาอีก ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมจู่ๆ ถึงรู้สึกเกรงเขาขึ้นมาเสียเลยๆ แต่สีหน้าและแววตาเมื่อครูนั่นทำให้เขาดูน่าเกรงขามอย่างน่าประหลาด ผู้ชายลึกลับคนนี้เป็นใครกันแน่ะ บางทีก็ดูเหมือนเป็นเพียงผู้ชายเจ้าเล่ห์จอมมารยา แต่บางทีก็ดูเป็นคนทรงอำนาจ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ใครๆ ต้องให้ความเคารพยำเกรง ขนาดไฟไล่ที่ปกติพยายกับอะไรดียังต้องงีบเสียวในทันทีที่เขาตวาด

ผู้คนที่เบียดอัดกันแน่นอยู่ในตู้โดยสารต่างพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน รื่นเริง สดกับเป็นบรรยากาศของเทศกาลส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ผิดกับความเคร่งขรึมและท่าทางเฉยชาต่างคนต่างไม่สนใจใครของสังคมเมืองโตเกียวนีในช่วงเวลาปกติ รอยยิ้มและเสียงหัวเราะแต่งแต้มสีสันให้เมืองสีเทา ดุมิชีวิตชีวาขึ้นนับร้อยเท่า คงมีเพียงแดเนียลและไฟไล่ที่ตีหน้ายุ่งและเคร่งเครียดเหมือนคนอยู่ผิดที่ผิดเวลา ไม่รับรู้ถึงกลิ่นอายของเทศกาลลึกลับ

ร่างสูงจนเกือบชนเพดานรถไฟตวัดดวงตามกริบมองคนรอบข้างอย่างระแວดระวัง และไม่ไว้ใจใครทั้งสิ้น วงแขนหนาโอบประคองกัน ร่างบางเอาไว้ไม่ให้เบียดกับผู้อื่นโดยสารอื่นๆ ที่จริงต้องเรียกว่าไม่ให้ใครเข้าใกล้ เธอได้คงจะถูกกว่า ไฟไล่พยายามดันตัวออกห่างไม่ให้ร่างตัวเองแนบสนิทไปกับกายเกร่ง แต่ในรถไฟที่แน่นขนัดจนแทบไม่มีที่ยืนนั้นจะขยับหนีไปทางไหนก็ไม่ได้ สิ่งที่ได้ทำได้เพียงยกสองมือเล็กบางดันแผงอกกว้างของเขาเอาไว้แล้วก้มหน้าจูดไม่สบตาเขาเท่านั้น ยิ่งคนเบียดเสียดกันมากขึ้นเท่าไร มือเขาก็ยิ่งเลื่อนสะเปะสะปะไปทั่วอกเขาเหมือนไม่รู้จะวางไว้ตรงไหนดี

“คุณลုပ်ตัวผมแบบนี้ แอบคิดอะไรอยู่หรือเปล่า”

แดเนียลก้มลงกระซิบเสียงแผ่ว ไฟไล่หันร้อนวนูบ เธอตัวดีมือบาง ฟาดเขาดังฝ่าะ

“จะบ้าเหอ! ใครจะไปอยากลုပ်ตัวคุณ หา! จันแก่...”

เสียงใสกลืนหายเข้าลำคอไปจนหมดเมื่อเห็นสีแดงฉานติดอยู่

ที่ปลายนิ้วเรียวยาวของตัวเอง หญิงสาวดึงเสื้อโคตสีดำให้เปิดออกก็เห็นเลือดสีแดงเปียกชุ่มเสื้อยืดลายการ์ตูนที่เธอซื้อให้เขา

“คุณแดเนียล! ละ...เลือด...”

“อย่าเสียงดังไปครีบกคุณฟ้า แผลคงฉีก”

มือหนาคดดวงหน้าหวานแนบไปกับอกไม่ให้หลุดอะไรอีก เขาคว่าแพ้นิ้วที่เป็นนคราบเลือดเซ็ดเข้ากับเสื้อยืดของตัวเองอย่างระมัดระวัง ฟ้าใสมองไปรอบๆ ตัวด้วยกลัวว่าจะมีใครเห็นเข้า เธอรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบรัดจนเหลือนิดเดียว แดเนียลบาดเจ็บแถมยังมีคนคอยตามไล่ล่าแบบนี้ก็เท่ากับชีวิตตกอยู่ในอันตรายชัดๆ มือขาวที่สั่นระริกพยายามดึงเสื้อโคตสีดำสนิทของเขาเข้าหากันแล้วติดกระดุมปิดบังคราบเลือดจากสายตาคนรอบข้าง

“ผมไม่เป็นอะไรหรอก เชื้อลี้”

ฟ้าใสเงยหน้าขึ้นมองแดเนียลด้วยแววตากังวล ใบหน้าคมที่อยู่ตรงหน้าซีดเผือด แต่เขาก็ยังฝืนยิ้มเพื่อไม่ให้เธอกังวลใจไปมากกว่านี้ ยิ่งเห็นว่าดวงตากกลมโตคู่สวยสั่นไหวคล้ายจะร้องไห้ เขายังพยายามฝืนความเจ็บปวดที่เริ่มแล่นปราดไปทั่วท่อนแขนอย่างเต็มที่ อย่างน้อย...คงเป็นสิ่งสุดท้ายที่เขาพอจะทำได้เพื่อตอบแทนน้ำใจของเธอได้ก่อนที่จะจากกัน... คิดได้เท่านั้นหัวใจก็ปวดหนึบขึ้นมาอย่างประหลาด

คลื่นมนุษย์นับร้อยกรูกันออกจากโรงไฟที่สถานีชินจูกุเพื่อไปร่วมฉลองเคาน์ดาวน์รับปีใหม่มั่นอย่างเรงรีบ ซานซาลาของสถานีที่แสนวุ่นวายในคืนนี้ต่างไปจากทุกวัน เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจเกือบสิบชีวิตต่างเดินสำรวจตรวจตราผู้โดยสารที่ผ่านเข้าออกอย่างเข้มงวดผิดสังเกตในมือของเจ้าหน้าที่บางคนถือแผ่นกระดาษที่ดูคล้ายรูปวาดเอาไว้ แม้ฟ้าใสจะฟังภาษาญี่ปุ่นไม่ออก แต่ก็พอจะรู้ว่าแผ่นกระดาษพวกนั้นน่าจะเป็นรูปสเก็ตช์ของคนร้ายแบบเดียวกับที่เคยเห็นในภาพยนตร์ เผลอๆ อาจจะเป็นรูปของ แดเนียล หว่อง...คนตัวโตที่อยู่เคียงข้างเธอในขณะนี้ก็เป็นได้ แต่ดูเหมือนชายหนุ่มร่างสูงสง่าจะไม่แสดงอาการวิตกกังวลสักนิด เขาพา

หญิงสาวเดินออกจากสถานด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้พิรุณจนน่าทิ้ง ขนาดเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกแดเนียลและฟ้าใสให้หยุด ชายหนุ่มก็ยังยืมือให้ความร่วมมืออย่างดี ฟ้าใสเหลือบตามองภาพในกระดาดสเกตซ์ในมือของตำรวจแล้วโล่งใจ เมื่อเห็นว่าภาพของคนร้ายที่ว่ามีศีรษะโล้น หน้าตาหรือก็ถ่มทิ้ง ไม่ละม้ายคล้ายแดเนียลสักนิด

พอก้าวเท้าออกมาจากสถานี้ เกิดหิมะเย็นเฉียบก็โปรยปรายลงมาจากฟากฟ้าสีดำสนิท สีเดียวกับดวงตาของชายหนุ่มที่ดูเหมือนอ่อนล้าเต็มที ร่างสูงพาสาวน้อยเดินฝ่าฝูงคนที่ส่งเสียงฮือฮาตื่นต้นที่ได้เห็นบุปผิมะสีขาวบริสุทธิ์ส่งท้ายคืนสิ้นปีอย่างที่ไม่เคยเห็นมาหลายปีแล้ว ปกติในโตเกียวนั้นหิมะไม่ค่อยตกมากนัก ต่อให้เป็นช่วงฤดูหนาวก็ตามที ไม่รู้ว่าเป็นเพราะมลภาวะจากเทคโนโลยีต่างๆ หรือเป็นเพราะพระเจ้าทรงทอดทิ้งผู้คนที่นี่ ครุฑาในตัวพระองค์จนไม่บันดาลให้มีความงามพิสุทธิ์ลงมาจับไล่เมืองแห่งแสงสีนี้อีกก็ไม่อาจทราบได้ แต่คืนนี้คงเป็นคืนพิเศษคืนเดียวที่พระองค์เล็งเห็นแล้วกระมังว่ามีบางสิ่งที่บริสุทธิ์และงดงามเพียงพอที่จะได้รับการอำนวยพรจากเทพเทวเกิดขึ้น...

“อีกสิบนาทีเที่ยงคืน...หนาวไหมครับ”

แดเนียลดึงร่างบอบบางเข้ามาซุกอยู่ใต้เสื้อโค้ตตัวมืมาที่คลุมคนตัวเล็กจนแทบมิด มองดูแล้วราวกับว่าเขามีสีขาน่าขัน เขาพาสาวน้อยมายืนหลบในมุมมืดข้างสถานี้เพื่อรอเวลานัดหมาย ดวงตาจับจ้องนาฬิกาดิจิทัลที่กำลังนับถอยหลังรอเวลาปีใหม่ สลับกับผู้คนรอบตัวด้วยแววตาระแวงระวัง

ฟ้าใสไม่ตอบ ได้แต่ซุกหน้าเข้ากับแผงอกซึ่งหนาหนั้นไปด้วยกล้ามเนื้อ กลืนควาเล็ดจางๆ และอาการหอบเล็กน้อยของคนตัวโตทำเอาเธอใจไม่ค่อยดี ยิ่งไม่รู้ว่าเขาจะหนีรอดปลอดภัยหรือไม่ ฟ้าใสก็ยังรู้สึกกระวนกระวาย ในสมองเต็มไปด้วยเรื่องต่างๆ มากมาย ทั้งเรื่องของแก๊งซากุระ ทั้งตำรวจทั่วกรุงโตเกียว แล้วถ้าคนที่ซื้อเงินเปียวไม่มาตามนัดเล่า

แดเนียลจะอย่างไร ต้องนั่งรอความตายอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ
เช่นนี้นะหรือ...

“ผมต้องไปแล้ว”

เขากระซิบเสียงต่ำ แต่ดังก้องกังวานชัดเจนในหัวใจของหญิงสาว
เสียงจนกลบเสียงเฮฮาของผู้คนรอบข้างไปสิ้น ดวงหน้าหวานงยขึ้นมอง
ใบหน้าที่หล่อเหลาราวรูปสลักของเขาด้วยดวงตาที่เอ่อล้นไปด้วยหยาดน้ำ
ใสๆ ริมฝีปากแดงอímมันระริกทั้งๆ ที่ไม่รู้สึกลหนาวสั่นนิด ฟ่ำใส่รู้สึกเหมือน
ตนเองเป็นคนเสียสติที่จู่ๆ ก็อยากร้องให้ขึ้นมาเสียเฉยๆ เพียงแค่นี้กว่า
คนตรงหน้ากำลังจะจากไปโดยไม่รู้ว่าต่อจากนี้จะเป็นตายร้ายดีอย่างไร
ร่างกายก็สั่งการให้น้ำตาไหลออกมาเองโดยอัตโนมัติ

แดเนียลเลิกคิ้วเข้มขึ้นสูงอย่างประหลาดใจ ฝ่ามือร้อนฝ่าอุบ
พวงแก้มนุ่มที่เย็นเฉียบเบาๆ ริมฝีปากหนาคล้ำย้มล้อเลียน

“อะไรกัน...นี่คุณไม่ยอมให้ผมไปหรือครับ”

“คะ...ใครว่า...ฉัน...ฉันกลัวว่าแม่จะเป็นห่วงต่างหากล่ะ”

ฟ่ำใส่เบือนหน้าหนี แต่แดเนียลใช้สองมือซ้อนดวงหน้าแดงก่ำให้
กลับมาเผชิญหน้ากัน

“โกหก”

เขาหรีดา ใบหน้าคมโม่ลงมาจนต่ำ แดเนียลแตะหน้าผากตัวเอง
เข้ากับหน้าผากมันแล้วจ้องลึกเข้าไปในดวงตากลมโตนึง ฟ่ำใส่หลบตาอุบ

“ไม่ได้โกหก...”

“ไม่โกหกก็อย่าหลบตาผมสิครับ” แดเนียลยืม สว่น้อยคนนี้ทำให้
เขายืมได้เม่ออยู่ในสถานการณ์ตึงเครียดเช่นนี้ก็ตามที่

สายตาแพรวพราวของคนช่างแหย่ตรงหน้าทำให้ฟ่ำใส่ต้องปิด
เปลือกตานิ่งด้วยความรู้สึกสับสน จะหลบตากก็ได้ พอจะหันหน้าหนี เข
ก็รังไบนหน้าเธอเอาไว้แบบนี้อีก ชายหนุ่มมองกิริยาน่ารักเหมือนเด็กดื้อ
ของสาวน้อยด้วยหัวใจเต็นรว คนที่ไม่อยากจากไปคงเป็นเขามากกว่า

แต่ถ้าเขาไม่ไป...ฟ้าใสต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วยแน่ๆ เขาจะให้เธอเข้ามา
พัวพันมากไปกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว

“ผมจะบอกอะไรให้หะคุณฟ้า อย่าได้ไปหลับตาฟุ้งฝันรักแบบนี้
ต่อหน้าผู้ชายที่โหดเหี้ยมจะครับ ไม่อย่างนั้น...”

ชายหนุ่มเลียริมฝีปากแห้งผากของตัวเองช้าๆ ก่อนจะค่อยๆ ประทับ
จูบแผ่วเบาบนรียวปากอímแสนนุ่มอย่างอ่อนหวาน

“คุณจะโดนแบบนี้”

ฟ้าใสรู้สึกเหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ แพขนตายาวอน
กะพริบปริบๆ เหมือนไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่คนตัวโตก็ไม่ยอมให้
สาวน้อยมีเวลาได้หยุดคิดสักวินาที รียวปากร้อนทาบลงไปอีกครั้ง แต่
ครั้งนี้เขาส่งรียวลิ้นอุ่นแทรกผ่านกลีบปากนุ่มเข้าไปลิ้มรสหวานละมุนใน
โพรงปากเล็กอย่างเร้าร้อน มือหนาโอบกระชับเอวคอดเอาไว้แน่นจน
ร่างบางแทบจะจมหายเข้าไปในกายหนา ฟ้าใสเผยอริมฝีปากรับจูบหนักหน่วง
จากเขาอย่างลึ้มตัว แม้ใจจะพยายามต่อต้านเขาเพียงใด แต่ร่างกายกลับ
ตอบสนองเขาราวกับมันไม่ใช่ร่างกายของเธออีกต่อไป รวากับ...มันได้
กลายเป็นสมบัติของเจ้าของอímแขนกว้างนี้ไปแล้ว เกล็ดหิมะเย็นเฉียบ
ที่โปรยปรายอยู่รอบตัวพลันอุ่นวาบขึ้นมาอย่างประหลาด อุ่นกว่าครั้งไหนๆ
ที่เธอเคยสัมผัส

แต่...ยังไม่อุ่นเท่าจูบแสนหวานของเขา...

เสียงโห่ร้องด้วยความตื่นเต้นยินดีของผู้คนรอบข้างดังกึกก้องเมื่อ
นาฬิกาติ๊กทาล่งกำลังเดินเข้าสู่เวลาเที่ยงคืน รุ่งสติของคนทั้งคู่ให้กลับคืน
สู่ร่าง แต่เนียถอนริมฝีปากออกอย่างสุดแสนเสียดาย ร่างบางแทบจะ
ซบพับเข้ากับแผงอกกว้างอย่างลื่นรียวแรง เขายกมือหนาขึ้นปิดตาของ
อีกฝ่ายเอาไว้แล้วก็มลงกระชับชิดริมหู

“ผมต้องไปจริงๆ แล้ว...”

ผู้คนกรูไปรวมตัวกันที่ลานด้านหน้าสถานีพลางส่งเสียงนับถอยหลัง

เข้าสู่ปีใหม่พร้อมๆ กัน

“จบเรื่องแล้ว ผมจะไปหาคุณ ผมสัญญา”

สาม...

ร่างบางสันตะทานเมื่อคนตัวสูงคล้ายวงแขนปล่อยเธอให้เป็นอิสระ หญิงสาวรู้สึกว่าการที่ข้อมือมีโลหะเย็นเยียบสวมเข้ามา แต่ไม่กล้าลืมตา เพราะกลัวว่าน้ำตาที่เอ่ออยู่รอบขอบตาจะร่วงหล่นลงมาอาบแก้มให้เขาเห็น

สอง...

“I carry your heart with me...ผมพาหัวใจของคุณไปด้วยครับ คุณฟ้า...”

หนึ่ง...

ปู้ง! ปู้ง! ปู้ง!

“Happy New Year!”

เสียงยิงพลุขึ้นฟ้าและเสียงกู่ร้องด้วยความยินดีของฝูงชนดังไปทั่วบริเวณ ทุกคนต่างตะโกนสวัสดีปีใหม่ทักทายกันอย่างรื้นเริง ฟ้าใสลืมตาขึ้นช้าๆ เพียงเพื่อจะพบว่า ร่างสูงคันทาได้อันตรธานไปอย่างไร้ร่องรอย ราวกับเขาไม่เคยมีตัวตนมาก่อน เหลือไว้เพียงนาฬิกาข้อมือเรือนใหญ่ หลวมโพรกบนข้อมือของเธอ หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งกับพื้น เรื่องทั้งหมดนี้เธอฝันไปใช่ไหม...จูบอ่อนหวานจนแทบละลายและไต่อุ่นจากกายหนานั้น เป็นเพียงความฝันเท่านั้นใช่ไหม หยาดน้ำตาร้อนจัดค่อยๆ ไหลลงอาบพวงแก้มใสช้าๆ เธอคงไม่ได้พบเขาอีกแล้ว...ชายหนุ่มตาคมผู้แสนลึกลับคนนั้น

คุณพาหัวใจของฉันไปด้วย...แดเนียล หว่อง...